

ХЕРМЕС

Шарлот Хюз
ХУЛИГАНЪТ

Нови
любовни романи

ШАРЛОТ ХЮЗ ХУЛИГАНЪТ

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Касандра Д'Клер от романа „Хулиганът“ е най-добре платената манекенка в Ню Йорк, но след мъчителния си развод се отказва от кариерата си. Тя се завръща в родния си град, за да се посвети на двете си деца. Тук първата ѝ среща е със скандалноизвестния покорител на женски сърца Блу Мичъм. Касандра твърдо е решена никога вече да не бъде зависима от мъж, затова с всички сили се бори против страстта, която пламва у двамата.

Ще устои ли младата жена на магическото привличане на Блу?
Какво ще стане с нейното решение?

ПЪРВА ГЛАВА

Касандра Кенард Д'Клер се прибираще у дома си след дълго отсъствие. Родният ѝ град Пекюлиър, Мисисипи, никога не беше ѝ се струвал по-привлекателен.

Тя се усмихваше, докато наетата на летището черна лимузина се плъзгаше без усилие по занемарения път покрай бензиностанцията. Напуканият цимент около остарелите бензинови колонки отдавна беше отстъпил пред плевелите, но и това на Каси ѝ изглеждаше прекрасно. Дори текстилната фабрика с нейните широко отворени прозорци беше приятна гледка.

Минаха през града, в който имаше само няколко магазина, в това число супермаркетът „Пигли Уигли“. Едва ли би могъл да се сравнява с Пето авеню или Родео Драйв, но точно това правеше Пекюлиър толкова своеобразен, помисли Каси. Тъкмо място за нейните близначки.

— Мамо, защо се усмихваш? — попита шестгодишната Брий и докато говореше, русите къдрици заподскачаха около раменете ѝ.

— Шт! — обади се сестра ѝ Тара, почти притиснала носле в малкия телевизор в ъгъла на колата, докато гледаше анимационен филм с Том и Джери. — Ще млъкнеш ли някога?

В отговор Брий ѝ се изплези.

Каси се наведе към Брий и прошепна:

— Усмихвам се, защото нямам търпение да видя физиономииите на нашите вкъщи, щом се появим. Толкова отдавна не съм ги виждала.

Много отдавна, помисли тя. Момичетата бяха още бебета. Но Жан-Франсоа винаги ѝ съставяше натоварен график за работа... Сега, обръщайки се назад, разбираше, че е било нарочно. Той съзнателно беше се опитвал да я отчужди от близките ѝ.

Младата жена се сепна — връщането към проваления ѝ брак нямаше да я доведе доникъде. След като бе разбрала, че Жан-Франсоа е прехвърлял пари в свои банкови сметки — парите, изкарани от нея под топлината на прожекторите, докато позираше с часове и мислеше,

че накрая ще се строполи от умора, — след като прекара две години в съдебни битки с него, болката беше изчезнала.

На тридесет години Касандра Д'Клер все още беше една от най-търсените манекенки. Черната пола и сиво-черният жакет на карета, които носеше, бяха по неин дизайн. Пепеляворусата ѝ коса, оформена от стилист, който работеше изключително с актриси и манекенки, беше прибрана в скромен кок на тила. Немирни кичури се изплъзваха от кока, сякаш напук на изисканата ѝ прическа.

— Моля да спрете, щом стигнете до къщата вляво — каза Каси, опитвайки се да сдържи своето вълнение.

— Мамо, тук, ли живее баба? — попита Брий, подскачайки на седалката, явно вече отегчена от пътуването. Тара седеше тихо, като възрастен човек. Колата навлезе в алеята и спря.

Жената кимна на момичетата:

— Стойте вътре. Да видя има ли някой вкъщи.

Шофьорът слезе и ѝ отвори вратата.

Мястото си беше почти същото, както го помнеше. Нейните родители винаги се бяха гордели, че поддържат тази ферма, въпреки че работеха и във фабриката. Каси имаше достатъчно средства, за да ги осигури до края на живота им, но майка ѝ и баща ѝ още в началото бяха дали да се разбере, че няма да вземат пари от нея.

Тя се изкачи по стъпалата на предната веранда и почука на вратата. Отвори ѝ висок мъж с брада.

— Здравейте — изненадано изрече младата жена. — Търся семейство Кенард. Аз съм дъщеря им Каси.

— Знам коя сте — каза непознатият, доста впечатлен. — Лицето ви го има във всички модни списания. — Той замислено поглади брада. — Вашите са на къмпинг някъде във Флорида. Тръгнаха оня ден. Цялото семейство.

Каси усети как я пронизва разочарование.

— Колко ще отсъстват? — попита тя.

— До края на месеца. Аз и жената търсехме къде да се настаним, докато боядисваме къщата, та се съгласихме да наглеждаме имота и да храним добитъка. Знаят ли ваш'те, че идвате?

— Искях да ги изненадам — каза Каси и пресметна наум. — Това означава, че няма да ги има още седемнайсет дни — добави унило. Семейството ѝ винаги ходеше на къмпинг последните две седмици

преди започване на училище. Как беше могла да забрави? Това доказваше колко много се бяха отдалечили след нейното заминаване.

— Може да останете, ако искате — рече брадятият. — Сигурен съм, че ще се сместим.

Жената обмисли предложението му. Нямаше да се чувства удобно с напълно непознати дори и в бащиния дом.

— Не е необходимо. Имаме къде да отседнем — каза тя, надявайки се, че предположенията ѝ са верни. — Но ви благодаря все пак. — Каси се отправи обратно към лимузината, а мъжът тръгна подире ѝ. Насили се да му се усмихне, щом шофьорът ѝ отвори вратата. — Ако нашите се обадят, не им казвайте, че съм тук — предупреди тя непознатия, защото знаеше, че родителите ѝ ще съкратят почивката си. — Искам да ги изненадам.

Той кимна, но погледът му беше вперен в Лимузината.

Каси влезе в колата, доволна, че се е скрила от топлината навън. Шофьорът затвори вратата и зае мястото си зад кормилото. Чакаше инструкции.

— Щом излезете от алеята, завийте надясно, ако обичате — каза му тя.

— Мамо, баба няма ли я? — попита Брий.

— Не, всички са на къмпинг до края на месеца — отговори жената, опитвайки се да скрие нотките на разочарование в гласа си. — Тъкмо ще имаме време да се настаним в новата къща.

Тя обясни на шофьора как да стигне до къщата, която бе купила наскоро. Двайсет минути по-късно той спря лимузината на алеята. При вида на сградата Каси зяпна изненадано и трябваше да измине цяла минута, преди да каже нещо.

— Оставете багажа на предната веранда — нареди тя. Шофьорът разтовари багажа, мърморейки, че е достатъчен за четири семейства. Каси му даде щедър бакшиш и му благодари. Минута по-късно лимузината пое по черния път, оставяйки подире си опашка от прах.

Внезапно тя се запита дали не е направила ужасна грешка. Болеше я глава, момичетата бяха уморени. Ако къщата беше в същото окаяно състояние отвътре, както бе отвън, едва ли можеха да останат.

Майката и децата стояха и гледаха сградата.

— Като малка всеки ден минавах покрай тази къща с училищния автобус — каза Каси, невярващо поклащайки глава. — Винаги съм

мечтала да живея тук.

— Тогава имаше ли прозорци? — попита Тара.

— Да. Навремето този дом беше истинска забележителност.

Момичетата не изглеждаха впечатлени и майка им не ги винеше. Къщата беше строена някъде около 1890-а, наподобявайки архитектурния стил отпреди Гражданската война. Сега високата ограда от ковано желязо около сградата се нуждаеше от боядисване, портата зееше, увиснала само на една панта, всичко беше запуснато.

— Прилича на къщата на призраците от семейство Адамс — каза Брий.

Лицето на Каси помръкна и щом видяха това, двете момичета решиха, че е време да поразузнаят наоколо.

— Не ходете далеч — предупреди майка им. — Не се приближавайте до обора, преди да съм го видяла. Дървенията може да е изгнила. И си отваряйте очите за змии. — Изведнъж Каси се усети и млъкна. Мили боже, заприличваше на невротична. Трябваше да престане с прекалената си грижовност. Живота ѝ на манекенка си го биваше в много отношения, но често се налагаше да отсъства и близначките ги гледаше една жена. Каси разбираше, че има много да учи за майка, но пък сега желаше тъкмо това.

Тя си пое дълбоко дъх. Колкото и зле да изглеждате това място в момента, то беше нейният дом. Най-после беше свободна. Обходи фасадата с критично око. Определено се нуждаеше от боядисване. Четирите внушителни колони отдавна бяха започнали да се люцят. Корнизът от дървени плетеници, който украсяваше къщата, на места беше отчупен; Един от кепенците изглеждала тъй, сякаш ще падне при най-малкия полъх на вятъра, а няколко други липсваха. Ще трябва да се наеме градинар, помисли тя, забелязвайки занемарения жив плет и гъмжащите от плевели цветни лехи. Гигантските дъбове обаче я накараха да се усмихне. Разперените им възлести клони сякаш я приветстваха с добре дошла.

Каси отвори чантата си и зарови за ключовете, които агентът по имотите ѝ бе изпратил преди няколко седмици. Изкачи стъпалата, водещи към предната веранда, като ги опипваше внимателно. Отвори вратата и влезе във фойето. Едно разнебитено стълбище с няколко липсващи перила почти изпълваше помещението. Отстрани на коридора бяха наредени няколко врати, примамващи я да ги отвори.

На места дървеният под беше изкорубен и изкривен от влагата. Жената уморено въздъхна, щом видя голямото мръсно петно, което „украсяваше“ един от таваните. С годините боята толкова беше избеляла, че бе невъзможно да се определи цветът на стените. Но докато обикаляше, си представи как биха изглеждали боядисани в червеникавооранжево, а дограмата и корнизите — в слонова кост.

Тя продължи огледа, пребледнявайки при вида на кухнята. Мястото не се нуждаеше от козметична операция, както бе казал агентът, а от основен ремонт. Вратите на шкафовете висяха от пантите. Уредите бяха неизползваеми. Линолеумът на кухненския плот бе така безобразно нарязан и скъсан, сякаш къщата е била нападната от вандали. По мивката имаше такива петна, които едва ли можеше да се изчистят. Всичко бе доста окаяно и щеше да струва малко състояние, за да стане домът обитаем.

— Не можем да живеем тук — каза тя високо и решението ѝ беше окончателно.

— Защо не? — попита мъжки глас, идващ откъм вратата. — Разбира се, съседите ще говорят, но тъй като съм единственият ви съсед на мили разстояние, това всъщност е без значение.

Каси почувства как сърцето ѝ се качи в гърлото. Изви се рязко по посока на гласа.

— Блу Мичъм? — изрече тя с недоверие и леко пренебрежително.

Беше се променил през годините, но времето се бе отнесло благосклонно към него. Талията му беше стегната, бедрата слаби, но с превъзходна мускулатура, очертана под прилепналите дънки. От устата му небрежно висеше цигара, а погледът му се движеше бавно и безцеремонно по тялото ѝ. Лицето му беше небръснато, имаше вид на човек, който току-що се е измъкнал от леглото. Под късите ръкави се очертаваха силни бицепси. Капчици пот се спускаха по разголената му гръд. Без да иска, тя го оприличи на младия Марлон Брандо. Опита се да отклони очите си от неговите. Досега никога не беше успявала да се контролира в присъствието на този мъж и това винаги бе я нервирало.

Блу дръпна от цигарата си, без да обръща внимание на пепелта, която се посипа по пода. Усмихна се бавно, в невероятните му сини очи прозираше изненада. Стойката му беше наперена, почти войнствена.

— Проклет да съм, ако това не е малката Каси Кенард. Много си пораснала. — И добави тихо: — Какво те води у дома? Да не е умрял някой?

Саркастичният му въпрос само затвърди нейното впечатление, че през годините той не бе се променил никак.

— Прибирам се вкъщи — каза тя с принудена усмивка, решена да запази добрия тон.

— Много сме стари да рекламираме бикини, а?

— Любезността винаги е била една от най-силните ти страни, Блу. Нея си спомням най-ясно — отвърна жената, изненадана, че все още е способен да я разгневи.

Мъжът пъхна палец в колана си. Отправи ѝ онази усмивка, за която беше сигурна, че е накарала много женски сърца да забият учестено.

— Значи си се сецала за мен. Поласкан съм.

— Предполагам, че си.

— Тук ли смяташ да живееш? — Той се огледа наоколо.

— Смятах да живея тук, преди да видя колко работа има да се свърши. — Каси усети слабост в коленете и не знаеше дали е от топлината, или от това, че се е озовала лице в лице с Блу Мичъм. Докато слънчевата светлина, която проникваше през кухненския прозорец, огряваше косата му, си спомни защо му бяха лепнали прякора Блу. Но не синьо-черната му коса я очароваше, а невероятните сини очи, които изглеждаха сякаш не на място заради тъмната му кожа. — Какво правиш тук? — попита тя.

— Видях катафалката, като тръгна. Помислих си, че губернаторът е в града. Радвам се, че не е бил той — ти изглеждаш по-добре. — Чаровната му усмивка разкри съвършено бели зъби и вероятно бе същата, с която примамваше момичетата на задната седалка в колата си преди години.

Каси не знаеше какво да каже. Блу Мичъм винаги е бил загадка. Все още помнеше как той се носеше нагоре-надолу по главната улица на Пекюлиър в стария си форд. Мълвата говореше, че използвал повече задната част на колата, отколкото предната. Всяко момиче, на което бе определял срещи, после си спечелваше лоша репутация. И все пак тя често се питаше какво ли е да бъдеш целуната от Блу Мичъм. Навремето изглеждаше ужасно неприлично дори да си помисли

подобно нещо. Не беше се движила с неговата тайфа, защото бе четири или пет години по-малка от Блу. Беше срамежлива тийнейджърка, само с няколко близки приятелки, но имаше фантазия и той играеше в нея основна роля.

С полюшваща походка Блу отиде до мивката ѝ хвърли цигарата си вътре. Облегна се на плота до нея и кръстоса крака. Скръсти ръце над мощния си гръден кош. Едната му ръка едва я докосна.

— Имаш ли нещо на четири колела?

Допирът му, макар и лек като перце, я накара да усети потръпване от рамото до лакътя. Каси се измести няколко сантиметра. Когато поклати глава в отговор, той ѝ хвърли пленителна усмивка.

— Как смяташ да се придвижваш? В града няма обслужване с лимузини.

Тя се усмихна на думите му. Щеше да покаже на този мъж, че вече не е способен да я обърка. Нали не е скромното девойче, каквото беше някога.

— Мислех, че родителите ми ще си бъдат вкъщи. Току-що научих, че са отишли на къмпинг и техни приятели са се настанили у дома. — Гласът ѝ звучеше някак напрегнато. Блу щеше да се възрадва, ако разбереше, че я караше да се чувства неудобно, *винаги* беше я карал да се чувства така. — Трябва веднага да купя кола, но в момента повече ме интересува къде ще отседнем.

— Ние? С антуража си ли пътуваш?

Сякаш в отговор на въпроса му задната врата се отвори и Тара застана в рамката, като едва си поемаше дъх. Като че не забеляза Блу.

— Брий падна и се удари — извика тя. — Люлеех я на една люлка от гума в задния двор и въжето се скъса.

Каси се затича навън още преди Тара да довърши. Блу я последва. Виждайки дъщеря си просната на земята, тя се наведе над нея, без да знае дали трябва да я мести. Боеше се, че може да си е счупила нещо.

— Миличко, мама е тук — промълви Каси, разтревожена от плача на дъщеря си. Тя отстрани русите кичури от челцето ѝ. — Можеш ли да говориш?

Брий отвърна с ридание.

Блу коленичи до нея.

— Падането само ѝ е изкарало въздуха, това е всичко. — Той се усмихна на Брий: — Не се бой, Къдрокоске, ще се оправаш.

Каси почти изпадна в истерия, докато гледаше как дъщеря ѝ се бори за въздух.

— Няма ли да направим нещо?

Блу беше спокоен и не губеше контрол.

— Я да видим сега дали не можеш да си поемеш дълбоко дъх — каза той на Брий. — Не? Добре, а какво ще кажеш за ей толкова мъничко? — попита, събирайки палец и показалец. Майката ги наблюдаваше, поемайки собствения си дъх на малки глътки, докато дишането на дъщеря ѝ бавно се нормализираше. Тя затвори облекчено очи.

— Виждаш ли, всичко е наред — увери я Блу, помагайки на Брий да седне. — Кажи ми къде те боли, хлапе, и ще го оправим.

— Отзад на... главата — каза Брий, говорейки с усилие. — И дупето.

Тара постави ръка на устата си, докато зяпаше към майка си.

— Чувала ли си Брий да говори за задните си части пред непознат?

— Добре ли е? — попита Каси тревожно, прегръщайки Тара през рамо.

Блу кимна, докато проверяваше за счупени кости.

— Да. Не кърви, но на главата има цицина. Не е зле да се сложи лед.

Каси се огледа безпомощно. Въздъхна от безсилие.

— Откакто пристигнахме, нищо не е наред!

— Можем да я заведем в моята къща — каза Блу. — Живее надолу по пътя. Джипът ми е отпред.

— Твоята къща? — повтори тя с глас, който говореше, че не ѝ се тръгва.

Блу внимателно вдигна Брий.

— Не се безпокой — наведе се той, за да прошепне в ухото на Каси. — Ще се отърва от контрабандистите на наркотици и проститутките, преди да влезете.

— Нямах това предвид — каза тя, изчервявайки се.

Всъщност му беше благодарна за помощта, но това не означаваше, че неговото присъствие не я обърква.

Блу понесе много внимателно Брий към алеята, където беше паркиран джипът му. Положи я нежно на задната седалка, после помогна и на Тара да се качи.

Какво е всичко това, за бога? — попита той, сочейки луксозните чанти на предната веранда.

Каси побледня:

— Багажът ни.

— Какво, да не би да си сменяш дрехите всеки път, щом влезеш в банята? — Той не дочака отговора ѝ. — Няма как, ще трябва да го приберем. Тук на няколко пъти влизаха тийнейджъри. Ти заключи, а аз ще се опитам да го пренеса в джипа. И побързай, преди цицината върху главата на хлапето да е станала голяма колкото кокоше яйце. — „Ама че багаж“ — помисли Блу, докато мятеше чантите отзад. Е, манекенката можеше да си го позволи.

Каси не успяваше да откъсне очи от тялото на мъжа. Начинът, по който дънките обгръщаха и очертаваха бедрата му, караше устата ѝ да пресъхва. Копчетата на ризата буквално се пукаха под напора на широкия му гръден кош. Дали все още има оня ужасен характер от младежките години, почуди се тя. Без да се бави секунда повече, изтича до къщата и взе чантата и ключовете. Излезе бързо и заключи входната врата. Блу вече беше натоварил по-голямата част от багажа.

— Всъщност... Блу — тя се поколеба, — май ще е по-добре да отидем на мотел.

— „Шейди Лейн“? — Мъжът се засмя, докато се опитваше да напъха една чанта между краката на Тара и гърба на предната седалка. — Пожарникарите го затвориха още преди години. Качвай се на джипа, глезло!

Каси изпита странното чувство, че той се забавлява с нея.

— Ако ще се наричаме с разни имена...

— Обзалагам се, че вече си ми подбрала няколко, прав ли съм? — ухили се Блу.

Хвърляйки му мрачен поглед, младата жена се качи в джипа. Глезла, виж го ти! За какъв се мисли той, по дяволите? Блу запали мотора, включи на скорост и без повече бавене потегли. Каси се държеше здраво. Погледна назад към близнаците.

— Дръжте се — предупреди ги, докато колата подскочаше по мръсния път. — Мистър Мичъм е прекарал живота си да се тренира

като автомобилен състезател.

Момичетата се засмяха очаровани. Блу само се усмихна.

Каси се обърна напред и се замисли. Веднага щом се погрижи за цицината на Брий, ще трябва да реши къде да отидат. Няма да останат в къщата на Блу по-дълго, отколкото е наложително. Въздействието му върху нея беше прекалено силно. Каси го погледна с крайчеца на окото си. Слуховете около него винаги бяха предизвиквали интереса ѝ. Говореше се, че е незаконен син на вожд на племето Чоктоу и затова е толкова мургав. Носеха се приказки, че майка му срещнала баща му, когато се занимавала със социална дейност в един индиански резерват в Северна Каролина. Прибрала се вкъщи да роди детето, но скандализирала семейството си. Била с крехко здраве и починала при раждането, оставяйки Блу на баба и дядо, които не го искали. Каси не можеше да си спомни колко пъти беше мечтала за него. Дори и сега невероятните му очи караха сърцето ѝ да бие учестено.

Тя го наблюдаваше как сменя скоростите и ръцете му привлякоха вниманието ѝ. В тях имаше вродена сила. Вече беше забелязала мазолите, те означаваха, че е привикнал на тежка работа. Все пак бе изненадващо мил с Брий. Погледът ѝ се плъзна по лицето му. Беше красиво, но сурово. Очите му — част от неговото богатство — бяха вечно нащрек вгледаха някак недоверчиво. Пълната му долна устна бе създадена за целувки. Блу внезапно се обърна към нея и улови погледа ѝ. Бузите на Каси пламнаха, щом прочете в очите му: „Е, как изглеждам?“ Тя почувства внезапно желание да катапултира от бързо движещия се джип. Този мъж очевидно смяташе, че е някакъв дар божии за жените.

Няколко минути по-късно спряха пред дома на Блу. Беше двуетажна фермерска къща, прясно боядисана с бяла боя.

— Това беше домът на стария Тротър — изрече Каси изненадано.

— Вече не е — каза Блу делово.

— Ти какво правиш тук?

— Вигвамът ми изгоря. — И като срещна погледа, който тя му хвърли, се изкикоти. — Купих я на безценица след смъртта на Тротър. Никой не искаше да я вземе. — Той паркира джипа под няколко високи дъба, които хвърляха сянка в предния двор. Едно златисто ловджийско куче бавно приближи, въртейки опашка. — Здравей, Дюк — каза Блу, щом слезе от колата. — Имаме си компания.

— Хапе ли? — попита страхливо Тара.

— Ами? Дюк обича децата, нали така, моето момче? — Той потупа кучето по главата.

— Може ли да си поиграя с него? — помоли Брий.

Блу помогна на Тара да слезе от джипа и отново взе Брий на ръце.

— Всяко нещо по реда си, млада госпожице. Веднага щом се погрижим за цицината ти, ще можеш да играеш с Дюк колкото поискаш. Дори ще те науча как да го караш да пее.

Очите на Брий станаха големи като понички.

— Той пее?

— Кучетата не могат да пеят — измърмори Тара със съмнение.

Блу вдигна рамене.

— Е, ама Дюк може, по свой начин. Мисли се за голям певец. Аз обаче не бих го завел на шоу за таланти. Гласът му е малко фалшив.

Не след дълго Каси държеше върху главата на Брий компрес с лед и пиеше изстуден чай, докато крадешком се оглеждаше наоколо. Макар повечето от мебелите в къщата да бяха стари, Блу им беше възвърнал естествената красота. Погледът ѝ се спря на самотна фотография, висеща на една от стените.

— Това снимка на майка ти ли е? — попита Каси.

Той само кимна.

— Хайде, момичета, ето ви безалкохолното. — Беше приготвил на децата черешов сок от готовите напитки на прах, което изненада Каси, както я бе изненадала и чистата му къща. Последното нещо, което би очаквала да намери в кухненските шкафове на Блу Мичъм, бе кутия с детска напитка на прах.

Каси се замисли върху тяхното положение. Трябваше да намерят къде да отседнат. Макар Блу да се държеше като истински джентълмен, откакто Брий се нарани, тя не беше сляпа и забелязваше погледите му — гледаше я като закуска, която смяташе да начене.

— Мамо, гладна съм — заяви половин час по-късно Брий, щом Каси свали студения компрес. Подутината на главата ѝ бе спаднала чувствително.

Каси се изчерви, надявайки се домакинът им да не е чул.

— Шът! Ще ви нахраня при първа възможност.

— Знаете ли какво — каза Блу, опитвайки се сякаш да смени темата, — ако вие, деца, проверите какво има в обора, ще намерите пълна кутия с малки котенца.

Близначките запискаха очаровани и хукнаха към задната врата, но Каси спря Брий:

— И да внимаваш, ясно ли е? Току-що си удари главата. Никакво тичане. — Изтръгнала нужното обещание от момичето, тя ги проследи от прозореца как се упътиха към обора. Щом се скриха от погледа ѝ, се обърна. Изведнъж, докато Блу и Каси се гледаха мълчаливо, стаята сякаш се смали.

— Не съм голям готвач — каза той накрая, — но мога да приготвям кюфтета на скара.

— О, не искам да те притесняваме. — Един вътрешен глас шепнеше на Каси да подбере дъщерите си и да тръгнат — Брий вече беше добре. Оня Блу Мичъм, когото познаваше някога, бе владял съзнанието ѝ, но новият му, по-добър вариант ѝ въздействаше по непредсказуем начин. Ех, защо не беше наела кола вместо тази лимузина, която нейната секретарка бе уредила! Но нали от глупава гордост искаше да се прибере така царствено у дома. Мълчаливо се закле да бъде силна.

— Не ме притеснявате. Ще включа скарата и ще си взема набързо един душ, докато се нагрива. — Той забеляза, че тя се колебае. — Виж, Каси, не смятам да те скалпирам или да изгоря децата ти на клада. Такива са ги вършели преди векове.

— Какво те кара да приказваш такива неща? — попита тя, чудейки се как би реагирал, ако знаеше от какво всъщност се притеснява.

— Нещо, което научих отдавна. — Той вдигна рамене. — Защо се чувстваш толкова... неудобно с мен? Най-лошото, което може да ти се случи, е да те отнесе под душа да ми правиш компания.

Тя се изчерви. Макар немирната му усмивка да ѝ казваше, че се шегува, мисълта да застане гола под душа с Блу Мичъм я накара да изтръпне от желание. Опита да се усмихне.

— Благодаря за предложението — за вечерята, имам предвид — добави бързо. Искаше ѝ се да не я гледа с тези... очи. — Но... — Тя замълча. Но какво? Какъв избор имаше? Жената въздъхна, твърде уморена да започне битка. — Мога ли да помогна с нещо?

— Да, свали си обувките, отпусни се в онова кресло и престани да бръчкаш притеснено чело. Не са ли ти казвали в училището за манекенки, че е вредно?

Преди Каси да осъзнае какво става, Блу я настани в креслото, коленичи пред нея и свали обувките ѝ.

— Наистина не проумявам как вие, жените, можете да носите подобни неща — измърмори той, хвърляйки поглед към високите ѝ остри токове. — Струва ми се по-мъчително и от раждане. — Мъжът започна нежно да масажира единия ѝ крак с големите си ръце, докато втрещената Каси седеше замръзнала, със зяпнала уста. Езикът ѝ направо се беше залепил за небцето, сякаш в голяма бучка фъстъчено масло.

— Разбира се, няма нищо по-вълнуващо от жена на високи токчета, ако краката ѝ са хубави. А твоите си ги бива. Виждал съм те в сума реклами на дамско бельо, та знам. Останалото е плод на моето въображение.

Каси знаеше, че трябва да сложи край и на масажа, и на разговора, но се чувстваше толкова добре, че нямаше воля да го стори. Краката я бяха болели през целия ден, накрая почти бе сигурна, че новите ѝ обувки ще я осакатят. Сега пръстите на Блу премахваха болката с бавни, опитни движения, които я караха да потръпва от петите до глезените. Чувстваше се като хипнотизирана, докосванията му я отпускаха все повече и повече.

— Наистина ли са копринени?

— Какво? — примигна тя.

— Чорапите ти. Не са ли имитация?

Кимна безмълвно, довольна, че е обула скъп чорапогащник.

— Момичетата — каза Каси замаяно, спомняйки си, че децата ѝ са в обора.

— Не се безпокой. Не държа там инструменти.

Младата жена затвори очи.

— Умирам за масаж — всякакъв.

Усмивката, която ѝ отправи, може би щеше да я накара да побегне, ако беше с отворени очи:

— Ще го имам предвид; А сега защо не полегнеш на онова канапе да подремнеш преди вечеря? Пък аз, преди да си взема душ, ще видя какво правят децата. Освен ако не искаш да ми правиш компания.

Очите ѝ рязко се отвориха.

— Не!

Той повдигна рамене.

— Може би следващия път.

— Няма да стане. — Сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Все същата стара Каси.

— Какво искаш да кажеш?

Мъжът впи очи в устните ѝ.

— Винаги си била възпитано, добродетелно момиченце. —
Замълча за миг. — Или може би смяташ, че си твърде луксозна за
метис като мен?

— Много си докачлив, Блу — чу гласа си тя. — Изненадана съм,
че не си го преодолял след толкова години.

Домакинът ѝ продължи, сякаш беше глух.

— Променила ли те е славата, мисис Д'Клер, или си си все още
онова примерно девойче отпреди години, което носеше чорапи до
коленете и конска опашка?

Тя не обърна внимание на подигравката.

— Не идвам от манастир и освен това съм разведена — каза му
хладно.

— Чух нещо такова. Да не би ненадейно да си развила алергия
към възрастни мъже?

Каси скочи от мястото си.

— Не желая да слушам това. — Но съжали за движението си още
същия миг, защото се беше озовала лице в лице с него. Можеше съвсем
осезателно да почувства топлината, излъчвана от тялото му. Не
използваше одеколон — уханието му беше чисто мъжко.

— Защо не опиташ с някой по-млад? Някой достатъчно силен.

— Ти си невъзпитан — каза тя със стиснати зъби.

Мъжът се ухили:

— Знам. Затова толкова ме забавляват хора като теб.

— Просто ми имаш зъб, защото не съм седяла на задната седалка
в твоето комби.

— Но си го мислила.

— Никога — излъга тя.

Блу Мичъм ѝ отправи пронизателен поглед.

— Да, да, мислила си го. Но явно някой ти е внушавал, че девствеността е свещена. — Той повдигна безразлично рамене. — И без това никога не съм посягал на девици.

Каси едва се сдържаше, но запази спокойствие.

— Би ли ни закарал до следващия град, за да потърсим квартира? — попита го тя любезно. — Ще ти платя добре за безпокойството.

— С пари?

— Разбира се, че с пари — отвърна, докато нахлузваше обувките си. — Ако не искаш, ще се обадя на шерифа и ще помоля някой от подчинените му да свърши тази работа. — От опит знаеше, че в Пекюлиър таксите не съществуват.

Мичъм изглеждаше тъй, сякаш току-що го е ударила през лицето. Внимателно я погледна.

— Май не си като повечето жени, които познавам — каза той слисан. — Виж, съжалявам, че се показах като кучи син, просто не бях подготвен за порасналата Каси Кенард.

А Каси бе толкова подготвена за извинението му, колкото за виелица посред лято. Тя се взря в обувките си, не знаейки какво да каже. Може би това бе просто една от тактиките на Блу? Да обърка жената и да направи своя ход.

— Май наистина ти имам зъб — призна той.

Тя го погледна смаяно.

— Бях добър, когато вършех това-онова за вашите, но не бях достатъчно добър да ме поканите на вечеря. Майка ти ми подаваше студена напитка от задната врата... — Той замълча. — А ти ме третираше, сякаш бях никому ненужен боклук.

— Няма такова нещо! — енергично възрази младата жена.

— Винаги гледаше на другата страна, когато минавахме.

— Защото бяхте по-големи и малко се боях от вас. Не знаех какво да ви кажа.

— Ами да, беше прекалено заета да се прехласваш по „големите“ спортисти, момчетата в спретнати дрешки и с достатъчно пари в джоба.

— Не е честно. Винаги съм ти се възхищавала, че си такъв... освободен дух. Но бях възпитана иначе. Колкото до родителите ми и останалите хора в града, те вероятно се страхуваха от теб.

Той се изсмя подигравателно.

— Плашил съм ги?

— Да, точно така. Страхувах се от пиенето ти, от псувните ти, от свирещите гуми на колата ти... Беше кошмар за всички майки с големи дъщери. И тази банда, с която се моташе... — Тя спря, чудейки се дали не е казала прекалено много. Какво ли би направил Блу Мичъм, ако загуби самообладание?

Мъжът прокара пръсти през гъстата си коса.

— Не ми казвай нищо, което да не знам вече. — Поне беше честна. — Останете за вечеря, Каси — каза ѝ с молба. — Ще опитам да се държа добре. — Той погледна през прозореца. — Хайде, седни и си вдигни краката. Аз ще видя какво правят момичетата.

Каси поиска да откаже, но наистина се чувстваше страшно изтощена. Не беше лесно да пътуваш с две шестгодишни деца. А и Блу изглеждаше искрен. Не можеше да го вини чак толкова за поведението му, като знаеше как бе расъл. За баба си и дядо си той не е бил друго, освен работна ръка...

Каси се настани в удобното кресло, отново свали обувките си и се облегна назад. Затвори очи и скоро се унесе. В сънищата ѝ нахлу образът на чернокос мъж с ясни сини очи.

ВТОРА ГЛАВА

Каси се събуди от едно пръстче, което я бодеше в рамото. Тя примигна и срещна виолетовите очи на Брий.

— Блу каза да ти съобщя, че вечерята е готова — каза детето на майка си, после ѝ хвърли заговорнически поглед. — Знаеш ли, че истинското му име е Нийл и че е наполовина индианец? — Брий не я изчака да отговори. — Тара каза, че е невъзпитано да го питаме защо кожата му е по-тъмна от нашата, но аз не мисля така. Невъзпитано ли е, че съм го попитала?

Още сънена, Каси се опита да се ориентира в думите на дъщеря си. Нямаше представа как да отговори на въпроса ѝ, затова смени темата:

— Къде е Блу? — попита тя, прикривайки една прозявка с изящната си ръка.

— Отиде да свали кюфтетата от скарата.

При споменаването на името му домакинът влезе през задната врата, носейки чиния с кюфтета и една лопатка.

Каси се изчерви, когато погледът му се спря на дългите ѝ крака, вдигнати върху табуретката.

— Дълго ли спях? — попита тя, опитвайки се да скрие неудобството си. Стана от креслото и се протегна, без да подозира, че очите на Блу са приковани в копринената блуза, под която се очертаваха гърдите ѝ.

Мъжът се усети, че я гледа, но — дявол да го вземе! — досега не беше виждал такива свършени крака и гърди.

— Около час — отвърна той най-накрая, а гласът му прозвуча необичайно дрезгаво. — Ти имаше вид на човек, който се нуждае от почивка, затуй поотложих печенето на кюфтетата и нахраних хлапетата с наличното в хладилника. — После постави чинията с кюфтетата на масата и се усмихна обезоръжаващо. — Знаех, че ще одобриш.

Трудно ѝ беше да не отвърне на усмивката.

— Много си съобразителен — каза тя, като го приближаваше. Вместо отново да се качи на токчетата и да се подложи на нови мъки, Каси реши да остане по чорапи.

— Ще се изненадаш колко съобразителен мога да бъда, когато се наложи.

Стомахът на Каси се сви.

— Мисля, че говорим за две различни неща.

— Нима? А пък аз през цялото време си мислех, че се разбираме превъзходно.

Каси не отговори на тази закачка. Беше ясно, че неудобството ѝ го забавлява. Вместо това, тя оцени спретнатия му вид. Беше си взел душ, докато е спала. Косата му все още бе малко влажна и той ухаеше на сапун. Поизносените му дънни бяха чисти, както и ризата с къси ръкави. Слава богу, беше закопчана.

— Така ли смяташ да стоиш и да ме съзерцаваш или ще дойдеш на масата?

О, колко самодоволен изглежда понякога, помисли си жената.

— Не те съзерцавах, просто се изненадах, че вече си взел душ.

— Научих се да се къпя още от малък, въпреки произхода ми — реагира той. — Би ли седнала, ако обичаш...

— Нямах това предвид, Блу — поясни Каси с въздишка, разочарована, че я мисли за плиткоумна снобка. — Искam първо да се измия, ако не възразяваш — каза тя, щом момичетата се настаняха около масата. Забеляза, че беше приготвил и салата. Как можеше да е толкова мил в един момент и да се държи така идиотски в следващия?

— Банята е надолу по коридора вляво — упъти я той, докато сервираше от цвъртящите кюфтета на момичетата.

Тара му благодари и погледна свирепо сестра си.

— Ти не каза благодаря — прошепна тя.

— Благодаря — каза Брий, вече с пълна уста.

Каси намери банята и изми лицето си със студена вода. Макар кратката дрямка да бе я освежила, все още изглеждаше толкова уморена, колкото се и чувстваше. Май умората се дължеше повече на присъствието на Блу, с когото беше постоянно нащрек, отколкото на ситуацията в момента. Все още беше изправена пред вероятността да не намери място за нощуване. Вече се здрачаваше.

Щом Каси седна на масата, забеляза, че приборите са наредени неправилно. Сякаш прочел мислите ѝ, Блу ѝ подаде едно кюфте и се усмихна:

— Момичетата наредиха масата, докато готвех.

Жената кимна разбиращо.

— Не знаех, че мъжете могат да готвят — каза Брий.

— Не говори с пълна уста, миличко — направи забележка майка ѝ.

Брий сдъвка залька си и преглътна:

— Моят татко не може да готви.

— Сигурно защото никога не му се е налагало — предположи Блу и се протегна да разроши косата ѝ.

— Имаш ли деца? — попита Брий, карайки Каси да се размърда неудобно в стола си. Сигурна беше, че Блу е „посял“ отрочета из целия град.

Мъжът поклати глава:

— Нямам деца, Къдрокоске. Само двамата с Дюк сме. И още няколко коня и говеда. Ами ти? Ти имаш ли деца?

Брий се изкиска:

— Разбира се, че не, глупчо. Аз съм само на шест години.

Той се престори на изненадан:

— Пък аз през цялото време си мислех, че вече сте пораснали.

— Той просто се шегува, нали, мамо? — попита Тара, щом Брий се разсмя неудържимо.

Каси кимна и хвърли на Блу насмешлив поглед.

— Да, боя се, че мистър Мичъм е голям шегаджия. — Тя отпи от изстудения чай. Чудеше се дали ще може някога да погледне в тези сини очи, без сърцето ѝ да заиграе. — Когато бях малка, той си правеше майтап с всички момичета в града.

— С изключение на майка ви — каза Блу заговорнически на момичетата. — Тя не ставаше за майтап.

Каси го погледна смутено. Надяваше се никой на масата да не е забелязал как след думите му пулсът ѝ се ускори.

— Това е, защото съм алергична към пеницилин — каза тя лукаво. Блу отметна назад глава и се засмя. От дълбокия звучен смях по гръбнака ѝ полазиха мравки.

Двете момичета изглеждаха объркани.

— Мамо, какво е пеницилин? — попита Брий.

— Много е сложно да ти го обяснявам сега — отвърна Каси. — По-добре си изияж вечерята, преди да е изстинала. — Тя почувства закачливия поглед на Блу върху себе си и едва успя да преглътне собствения си залък.

— Мистър Мичъм, каква порода е понито във вашия обор? — попита Тара.

— Защо не ме наричаш просто Блу? — предложи той. — Понито, което сте видели, е шотландска порода. Повечето са раздразнителни, но не и Пипин. Кротък, е като агънце.

— Много смешно име — каза Брий.

— Не съм го измислил аз. Купих го от едно семейство, което се премести в Тексас. Понито беше на тяхната дъщеря.

— Обзалагам се, че на момиченцето му е било мъчно — каза Тара. — Какво смяташ да правиш с него?

Мъжът вдигна рамене.

— Ами смятам да го чифтосам... — Той преглътна следващите думи, щом погледна към Каси. — Ъ... смятам да му намеря жена... и се надявам да си направят семейство, както моите говеда.

— Как правиш понита и бебета? — попита Брий с много сериозен вид. Каси и Блу неловко обърнаха глави към нея.

— Молиш се, глупаче — каза Тара и напъха един голям залък в устата си. — Нали така, мистър... Блу?

Въпросът го свари неподготвен. Въпреки това подпря лакти на масата и скръсти длани, сякаш внимателно обмисляше отговора.

— Чувал съм, че това е единият начин — каза той, а угълчетата на устата му потрепваха. — Ако не се получи, сигурен съм, че има някакъв помощен вариант.

Каси едва не се задави. Последното нещо, от което се нуждаеха дъщерите ѝ, беше лекцията на Блу Мичъм за половия живот. Не че човекът не беше експерт в тази област, каза си тя.

— Обещах на момичетата да им купя пони, щом се установим — намеси се Каси в опит да промени темата.

— Аз мога да ви помогна — предложи Блу. — Познавам много хора, които отглеждат коне и...

— Не е необходимо — каза тя любезно. — И аз разбирам от коне. Като малка яздех, ако си спомняш. Всъщност сигурно съм

събрала дузина сини панделки от спечелени състезания — обърна се гордо към децата. — Разбира се, първо ще трябва да взимате уроци по езда.

Блу не отговори. Ясно беше, че Каси не желае и не се нуждае от предложенията му. Може би не се доверяваше на неговата преценка. Кой знае защо, това го подразни. Уроци по езда, виж ти! Какво толкова имаше да се учи? Качваш се на коня и яздиш. Ако паднеш, просто го яхваш отново. Можеше да научи близначките да яздят за петнайсет минути, но нямаше да ѝ се бърка. Изведнъж забеляза, че Брий клюма над чинията.

— На малкото момиченце май му се приспа — рече той.

— О, сигурно и двете са много изморени — каза младата жена, поглеждайки часовника си.

— Каси, останете, тук тази вечер — предложи Блу, изпълнен с милосърдие. Чувството беше ново за него и много искрено. — Горее има достатъчно място. Е, не е суперлюкс, но можете да се настаните удобно. — Той ѝ смигна. Пък и багажът ви вече е тук. Какво повече би могла да желаете?

Жената инстинктивно поиска да се възпротиви, но поглеждайки към изморените момичета, се разколеба. Всъщност май това беше единственият избор, помисли Каси. Нямаха нито кола, нито място, където да отседнат, а и тя самата едва се държеше на крака. Утре ще помоли своя домакин да ги закара до близкия град, за да потърсят мотел. И все пак не беше много удобно да останат в къщата на Блу.

— Вече направи толкова много — каза тя и усети, че се предава и ще преспят под неговия покрив. Надяваше се само, че не прави голяма грешка.

— Нали за това са съседите, Каси. Хайде да не спорим повече. Иначе няма да ми стигне времето да пренеса тази планина от багаж горе. Мислила ли си да наемеш постоянен носач?

Каси се изправи, взела решение да остане. Инстинктът ѝ подсказваше, че може да се довери на Блу.

— Аз пък ще почистя кухнята — каза тя бързо в желанието си да направи нещо. — Брий, иди и легни на канапето, докато ти приготвя леглото. — Момичето кимна, прекоси с натежали крачета стаята и се строполи на дивана.

Тара скочи да помага на майка си. Работеха бързо, докато Блу пренасяше багажа.

— Не знам какво щях да правя без теб — каза Каси на Тара и я погали по бузката. Докато Брий беше безгрижна и щедра в любовта си, Тара бе умерена и чувствителна не за възрастта си. Понякога ѝ беше трудно да приеме, че дъщеря ѝ е само на шест години.

— Мамо, харесва ли ти мистър Мичъм... искам да кажа, Блу? — попита детето, докато мъжът все още пренасяше багажа.

Много е проникателна, помисли Каси, допълвайки списъка с качествата на Тара.

— Разбира се — каза тя безгрижно. — А на теб?

Момичето вдигна рамене:

— Не е лош, но не искам да се омъжваш за него.

Майката зяпна от изненада.

— Откъде ти дойде това наум? Не съм виждала този човек от години. Единствената причина да сме тук е, че в момента няма къде другаде да отидем. Утре си тръгваме.

Думите ѝ успокоиха Тара.

— Той те гледа много особено. Не искам да се омъжваш повече — каза тя убедено. — Не ми харесваше, когато бяхте женени с татко. Ти все плачеше. Мислиш, че не съм забелязала, но аз виждах всичко. И не си играеше толкова с нас. Стана по-добре, когато татко се изнесе.

Каси не знаеше какво точно да отговори. Тара беше прозряла отвъд фасадата на брака ѝ с Жан-Франсоа. Колко ли трудно е понасяла факта, че родителите ѝ просто се търпят.

— Нямах представа, че си се чувствало така, миличко — каза тя и притегли дъщеря си към себе си. — Отсега нататък ще сме си само трите, става ли? Най-страхотният екип. — Детето се усмихна в отговор.

— Всичко е готово, дами — обяви Блу, влизайки в стаята. — Приготвих ви и леглата. — Той се обърна към Каси. — Стаята ти е точно срещу тази на момичетата. — Хвърли поглед към Брий, която едва чуто похъркваше на дивана. — Искаш ли да я пренеса?

— Да, ако обичаш — каза жената. — Или те вече са пораснали, иди гърбът ми не е онова, което беше.

Блу с лекота вдигна Брий от дивана и се отправи по коридора и нагоре по стълбите, следван от Тара и майка ѝ. Той внесе Брий в една

от спалните и я остави на двойното легло, като внимаваше да не я разбуди.

— Благодаря — прошепна Каси, която се зае с обувките и чорапите на спящото момиче. Блу кимна и секунда по-късно го чу да слиза по стълбите. Щом съблече дъщеря си, тя затърси онези куфари с инициалите на Брий. За щастие откри ги бързо. Докато надяваше чиста нощница на спящото дете, Тара вече бе намерила своите куфари. Каси измъкна една розова нощница с бели лалета по яката. Подаде я на Тара.

— Тази вечер може да не се къпеш. Само си измий зъбите. — Момиченцето кимна и изчезна в банята с четка и паста за зъби в ръце.

Щом и двете близначки се озоваха в леглото, Каси се наведе, и ги целуна.

— Лека нощ, миличко — прошепна тя на Тара.

— Къде отиваш? — попита момичето неспокойно.

— Трябва да свърша работата в кухнята.

— Не се бави.

— Няма. Ако ти потрябвам през нощта, аз съм точно отсреща. — Детето кимна и се обърна, на една страна.

Младата жена остави вратата откρεхната и спря за няколко секунди на горната площадка. Нямаше представа, че дъщеря ѝ е развила такова болезнено чувство на привързаност към нея. Всъщност от това дете можеше да се очаква подобно нещо. „Трябва да внимавате за малката — често казваше тяхната бавачка. — Може да е мълчалива, но винаги си има едно наум.“ Каси започваше да разбира. Докато Брий бързаше да сподели всяка своя мисъл, Тара можеше да носи нещо в себе си месеци наред. Несъмнено несполучливият брак, отворителният развод и самото състояние на Каси навремето бяха оставили отпечатък върху всички тях.

Заклевайки се да компенсира дъщерите си за миналите страдания, тя се върна в кухнята. Блу беше разчистил, бе направил кафе и тъкмо го сипваше в две чаши.

— Не биваше да го правиш. Аз щях да си довърша работата — каза Каси.

— Видът ти беше такъв, сякаш всеки момент ще се строполиш от умора — отговори той. — Настанявай се удобно, докато избърша пода. Сметаната и захарта са на масата.

— Аз го пия чисто — взе чашата си тя. — Отказах се от сметаната и захарта и от още милион други лакомства, щом започнаха да ме напъхват в тези тесни дрехи.

— Може би отново ще започнеш да им се наслаждаваш, след като вече си се прибрала у дома. И без това си много слаба.

— Благодаря, Блу — каза Каси тихо и искрено.

Мъжът я погледна изненадано.

— За какво?

— За всичко. За това, че ни остави да преспим тук.

Блу вдигна рамене.

— Да не си помислила, че мога да ви изхвърля на улицата, за бога? Може и да не съм светец, но не съм напълно безчувствен.

— Променил си се.

— Всички се променят. Нали затова е животът. — Той се пресегна и хвърли боклука в кофата.

— Какво те е променило?

— Пораснах, Каси — каза Блу делово. — Точно както и ти. — Погледът му се спря за малко върху устните ѝ и се спусна към гърдите, сякаш за да подкрепи думите. По лицето му бавно се плъзна усмивка, а очите му потъмняха. — Но в някои отношения още съм си същият.

— Какво имаш предвид?

— Щом видя нещо, което ми харесва, си го пожелавам.

— И винаги ли го получаваш?

Погледът му срещна нейния и го прикова:

— Винаги.

Каси усети как сърцето ѝ неистово подскочи, щом смисълът на думите му стигна до съзнанието ѝ. Трябваше да избяга от тези бездънни очи, иначе можеше да се удави в тях. Тя се извини и забърза по коридора. Отвори мрежестата врата и излезе на предната веранда. Треперещите ѝ ръце стискаха чашата. За пореден път си бе позволила да отиде твърде далеч в приказките с Блу. В един момент разговорът им изглеждаше напълно невинен, а в следващия мъжът сякаш я прелъстяваше с думи. Нейна ли беше вината, че го въвлеча в разговори, които ненадейно се превръщаха в чувствена игра на думи? Сигурно Блу беше експерт в това отношение и тя трябваше винаги да е нащрек. Сега най-доброто, което можеше да направи, беше да си изпие кафето и веднага да си легне.

Макар нощта да бе топла, вентилаторът на верандата я правеше приятно хладна. Каси забеляза голяма люлка и след няколко крачки се отпусна в нея. Сякаш енергията ѝ се изцеждаше от всяка пора на тялото. Ваната на горния етаж изглеждаше много съблазнително. Може би имаше нужда от една млечна баня, помисли тя и въздъхна тежко. Толкова искаше най-после да се прибере у дома, а се сблъска с такива перипетии. И най-важното — в сметките ѝ не влизаше отново да разчита на мъж, още по-малко на някой със скандалната слава на Блу Мичъм.

Мрежестата врата изскърца и вдигайки поглед, Каси видя Блу да стои на прага с чаша кафе в ръка. Раменете му изпълваха рамката на вратата и трябваше да се понаведе малко, за да мине.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — попита той.

— Заповядай — каза тя любезно. Макар че този мъж я смущаваше, той все пак бе спасил нея и дъщерите ѝ от непредвидими неприятности. Нещо повече — беше се оказал превъзходен домакин, въпреки чувствените нотки, прокрадващи се постоянно в думите му. Навярно маниерът му просто си беше такъв. Каси бе на път да престане да го третира като враг, но решението ѝ се разклати, щом Блу подмина шезлонгите и седна до нея на люлката.

Мъжът усети неудобството ѝ.

— Човек не може да има вяра на тези шезлонги — каза той. — Купих ги заедно с къщата и още не съм успял да ги поправам. Люлката е нова.

Тя продължаваше да изглежда притеснена и Блу сподавено се засмя.

— Всичко е наред, Каси. Никога не съм насилвал жена.

— Защото не ти се е налагало — каза тя, опитвайки се да прозвучи безгрижно и незаинтересовано.

— Това е любимият ми час на деня — каза той, пренебрегвайки думите ѝ. Гласът му бе нисък и прелъстителен и я накара да настръхне. — Време, когато се освобождаваш от всичките си мисли и проблеми и оставяш жабите и щурците да успокояват уморената ти душа.

— Моля? — Младата жена беше объркана още повече. Онзи Блу Мичъм, когото познаваше отпреди, не би бил способен на подобни мисли. Той беше припрян, груб и нахален — същинска напаст. Тя можеше да си го представи да кара някоя бричка и, да живее в

порутена къщичка с татуирана жена. Но изобщо не допускаше, че би могъл да се занимава с деца, котенца и понита, да бъде улегнал собственик на голяма ферма. Да не би светът да се е обърнал наопаки?

— Момичетата ти са красиви — каза Блу и се засмя тихо. — Смехът сякаш предизвика протичането на слаби токове по гърба на Каси. — Никога не съм си представял, че имаш близначки. Сигурно много се гордееш с тях.

Тя въздъхна облекчено. Поне бяха на безопасна тема.

— Те са всичко за мен.

— Баща им съгласен ли е да живеят толкова далеч? — попита Блу. — Няма да му е лесно да ги посещава.

— Не възразява — каза Каси, без да обяснява повече. Не смяташе да признава, че Жан-Франсоа почти не се интересува от момичетата. Всъщност той не беше ги приел още от самото начало; бяха се появили само защото тя не го послуша и не прекъсна бременността си тъкмо когато беше на върха на славата.

Каси рязко си пое дъх, когато Блу внезапно я върна в настоящето, поставяйки ръка на гърба на люлката. Тя замръзна, после осъзна, че става смешна. Човекът просто искаше да се настани удобно.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита той.

Каси отвърна без колебание:

— Ще започна нов живот. — После се засмя на думите си. — И ще видя какво ще правя с онази мизерна съборетина, дето минава за къща.

— Значи се отказваш от кариерата си.

— Не съм казала такова нещо.

— Но би предпочела да не говориш за това.

Тя му хвърли кос поглед. Лунната светлина очертаваше съвършения му профил. Носът му беше прав, челюстта квадратна, а устата — чувствена. Все още бе поразително красив. Не беше загубил магнетизма си, който привличаше толкова много жени. Защо ли не бе се оженил?

— Можеш ли да пазиш тайна? — Едното ъгълче на устата ѝ се изви в усмивка.

— С това съм известен.

Този път Каси се засмя с глас.

— Бас държа, че е така. — Когато мъжът я погледна безизразно, тя продължи: — Искаш да кажеш, че никога не си се хвалил на момчетата в съблекалнята за твоите завоевания сред слабия пол? — Той изглеждаше изненадан от въпроса ѝ. — Мили боже, та за теб имаше опашка, стигаща чак до Дейри Куин. Чудя се как комбито ти не се разпадна.

Блу се развесели.

— Питаш ме дали съм от фукльовците, дете след всяка целувка бързат да се похвалят?

Докато говореше, той докосна раменете ѝ с пръсти и Каси потрепери. По дяволите, как беше възможно в докосването му да има такава сила!

— Защо не се увериш сама? — предложи мъжът.

Каси замръзна на мястото си. Тялото ѝ изпадна в шок. Нима Блу току-що беше предложил да я целуне? Не беше ли достатъчно, че е сама с него под небето и вдъхва аромата му? Трябваше ли да я изкушава, като я кара да си представи как ще се приюти в тези силни обятия? Но тя явно не разсъждаваше нормално. Беше изморена. Точно така. Иначе отдавна да е скочила от люлката и да е взела стълбите с такава бързина, сякаш животът ѝ зависи от това. Наистина не ѝ беше работа да зяпа звездите в компанията на Блу Мичъм.

— Доста време е минало, нали, Каси?

Младата жена се откъсна от мислите си.

— Какво?

— Откакто не си била с мъж.

Тя се надяваше той да не забележи изчервяването ѝ. Щеше да разбере, че се е докоснал до истината... Бракът ѝ не беше успешен, не ѝ донесе нито физическо, нито емоционално удовлетворение. Но нямаше нужда Блу да го знае.

— Не обсъждам личния си живот — промълви Каси, вперила поглед в нощта.

— Видях го в очите ти още щом те погледнах днес — каза той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Празнотата, самотата, копнежа.

— И сигурно си мислиш, че ти си мъжът, който ще ме излекува? — Тя се обърна рязко към него, решена да го постави на място. Мичъм не беше се променил, колкото си мислеше.

— Може би.

— На куково лято!

Жената понечи да се изправи, но той я спря, като сграбчи здраво китката ѝ с голямата си ръка.

— Грубостта не ти отива, Каси — каза Блу и веднага я пусна, взе чашите и ги постави на парапета на верандата. После подпря с пръст брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ тъй, че да го погледне: — Очите ти винаги са били твоето богатство... не ме гледай лошо с тях.

Тя осъзна, че е спряла да диша. Изведнъж външният свят нахлу в нейното съзнание. Звездите приличаха на проблясващи диаманти. Нощните звуци сякаш плетяха невидима мрежа. На верандата полъхна лек бриз, но той не успя да охлади пламналата ѝ плът. Жената потрепери. Уханието на Блу и топлият му дъх бяха също толкова прелъстителни, колкото и чувственият му баритон. Сините му очи сякаш проникваха право в душата ѝ.

— Знаеш ли какво мисля? — прошепна той. — Мисля, че толкова много искаш да те целуна, колкото и аз. — Каси опита да реагира, но още преди да произнесе звук, Блу я притегли в прегръдките си и заглуши протеста ѝ.

Тя седеше неподвижно, шокирана и зашеметена, усещайки устните му върху своите. Сякаш времето бе спряло, но бясно биещото ѝ сърце отброяваше всяка секунда. Устните му имаха чудесен вкус — горещ и мъжки, ухаещ на кафе.

Каси неволно се отпусна в прегръдките му. Искаше ѝ се да поеме топлината от тялото му, да усети силата на всеки мускул. Гърдите ѝ силно и до болка се притискаха към неговите. Тя колебливо обви с ръка врата му и го притегли още по-близо... Каси усети, че се разтапя... Не си даваше сметка какво върши; тя не разсъждаваше, тя *чувстваше*. Идеше ѝ да закреши от разочарование, когато Блу прекъсна целувката. И двамата си поежа жадно въздух.

За кратък зашеметяващ миг те се взираха един в друг. Изведнъж мъжът се усмихна и Каси разбра, че е подвластна на чара му.

— Получи ли отговор на въпроса си?

Тя нямаше и най-малка представа за какво говори той. Мозъчните и клетки сякаш бяха блокирали и не пропускаха разумна мисъл.

— Имаш предвид целуването и дали си се хвалил? — попита жената глухо.

Блу се засмя.

— Не, говоря за една страница от твоя дневник — там се питаше какво ли е да те целуна.

Каси помисли, че не е чула добре.

— За какво говориш и какво общо има тук някакъв дневник? — Господи, тя съвсем беше забравила за дневника си. Навремето той беше отдушник на най-съкровениите ѝ желания. Но откъде би могъл Блу да знае за него?

— Не биваше да ти казвам — рече мъжът.

Каси скръсти ръце и опърничаво вдигна брадичка.

— Напротив, трябваше. Та какво за дневника ми?

Той въздъхна. Нямаше да ѝ се понрави онова, което щеше да каже.

— Помниш ли, че едно лято родителите ти ме наеха да боядисам къщата отвътре? — След няколко секунди тя кимна. — Ти беше момиче на около петнадесет тогава. Ами... — Блу се поколеба.

— Хайде, продължавай. — Каси почувства стягане в стомаха.

— Щом стигнах до твоята стая и започнах да размествам мебелите, чекмеджето от нощното ти шкафче падна на земята и той беше там. Заключен с катинарче.

— Дневникът ми?

— Да. Сърбяха ме ръцете да го отворя.

— Но аз винаги криех ключа.

Блу се разсмя.

— И по-сложни неща съм отварял.

— Не се съмнявам — промърмори тя. — И какво прочете?

— Почти всичко.

Каси почервения до корените на косите си.

— Но това е ужасно! — каза тя, премествайки се колкото може по-далеч от него. — Никакво уважение ли не изпитваш към интимните мисли на хората?

Блу отново я притегли в прегръдките си, въпреки протестите ѝ.

— Тогава нямах толкова скрупули. Искях да знам какво те правеше по-различна от останалите момичета. Какво те открояваше. Освен че беше най-красивото момиче в града — добави той.

Каси не можа да не се почувства малко поласкана от тази оценка. Произнесена от жребеца на Пекюлиър, Мисисипи, тя си беше направо комплимент. Все пак мисълта, че е научил най-съкровения й тайни, много от които се бяха отнасяли до него, бе малко обезпокояваща. Момчетата в Пекюлиър изглеждаха скучни и безлични в сравнение с Блу. Е, сигурно не беше писала кой знае колко скандални неща в един дневник, който й бяха подарили за четиринадесетия рожден ден.

— Тогава бях още хлапе — каза накрая, сякаш това обяснение бе достатъчно. — Ти беше по-голям и с твоето поведение... Сигурно съм била впечатлена. Освен това още не бях целувана — призна тя.

— Трябва често да те целуват.

Младата жена реши, че посоката, в която отиваше разговорът, е опасна.

— Май е по-добре да се прибирам — каза тя с намерение да сложи край. Изправи се от люлката. Този път Блу не я спря и също стана.

— Не биваше да ти казвам за дневника. — Той отново я прегърна и ръката му загали гърба й, описвайки кръгове, които накараха тялото й да настръхне.

Тя вдигна рамене, опитвайки се с всички сили да изглежда безразлична. Отчаяно й се искаше да си припомни какво точно бе писала. Сигурно дневникът, опакован с другите й вещи, бе прибран на тавана от родителите й. Един ден тя ще го намери.

— Няма значение. Нали ти казах, че бях само едно хлапе. Хлапетата обичат да фантазират.

— Също и възрастните.

— Моля те, не прави това.

— Кое?

— Не ми гали гърба така.

— Приятно ти е, нали? Много ли ти е приятно, Каси?

Името й прозвуча като кадифен шепот върху устните му. Тя се престори, че не го е чула, докато се освобождаваше от прегръдката му. Взе двете чаши от кафето и влезе в къщата. Внезапно осъзна, че цялата трепери. Блу Мичъм не беше просто я целунал. Той беше докоснал нейната същност. Най-съкровенията й същност.

Мъжът я последва в кухнята, изчака да остави чашите в мивката и отново посегна да я прегърне.

— Искан ми се да те схрускам — каза той.

— Блу! — Каси не се усъмни в това и за момент. Очите му бяха изпълнени с желание. — Нищо няма да излезе, щом трябва да бягам от теб.

— Да, но ти бягах в кръг. Ако исках, досега да съм постигнал своето.

— Какво те спира тогава? — попита тя предизвикателно, уморена от двусмислиците, които той й подхвърляше изкусно през цялата вечер.

— Аз съм търпелив човек. Ще чакам ти да дойдеш при мен.

Усмивката върху лицето му я накара да се запита дали говори сериозно.

— Аз да дойда при теб? Не се виждам в тази роля.

— Отговори ми само на един въпрос. Това ли очакваше от целувката?

Знаеше, че трябва да излъже, но бе невъзможно да погледне в тези ясни сини очи и да не каже истината.

— Да, добре беше — призна тя почти шепнешком. — По-добре, отколкото очаквах. Тъкмо затова няма да се повтори повече.

Блу се усмихна многозначително:

— Никога не казвай *никога*. Вече ти казах, че теб трябва често да те целуват. Когато си готова, ще те отведе на Луната.

— Само в твоите сънища! — Тя се опита гласът й да прозвучи категорично, докато омекналите й крака я отнасяха към стълбите под втренчения взор на Блу. Хвърляйки му последен поглед през рамо, усети как в стомаха й нещо запърха, сякаш там бе влетяло колибри.

— Лека нощ, Каси — каза той нежно.

Жената промълви отговора си от горната площадка и побърза да влезе в спалнята срещу тази на дъщерите си. Потъна в дебелия пухен дюшек и затвори очи. Беше направила грешка, като остана в къщата на Блу Мичъм.

Щеше да я поправи още сутринта.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Клей отвори очи сутринта, усети, че не е сама в леглото. Отметна завивката и видя, че Тара спи до нея. Сигурно се е уплашила през нощта, помисли си тя. Къщата беше тиха. Навярно и Брий не беше станала още. След като бяха прекарали целия ден в пътуване от единия до другия край на страната, в тичане по летища и опити да направят връзка, нищо чудно, че бяха толкова изтощени.

Накрая Каси седна в леглото, желанието за чашка кафе бе по-силно от съня. Всъщност тя не беше се чувствала по-отпочинала от месеци насам. Старият ѝ живот бе приключил, а новият едва започваше. Проблемите не ѝ се струаха толкова големи на светлината на утринното слънце. Мислеше и за целувката на Блу, като се опитваше да я види в перспектива. На него му беше приятно да флиртува с една хубава жена, но явно повече го забавляваше самото преследване, фактът, че тя бе непостижима, още повече го разпалваше. Той опипваше почвата. Едно подхлъзване ѝ беше разрешено и може би е в реда на нещата с човек като Блу Мичъм. Но отсега нататък тя трябваше да се държи на разстояние. Трябваше да се преместят оттук колкото може по-скоро.

Протягайки се, тя напипа пенъора си, който беше в комплект с нощницата, която носеше в момента. Комплектът ѝ бе подарен от моделиера. Материята с цвят на слонова кост беше от коприна и галеше приятно кожата. Каси стана и се взря в огледалото, поставено над едно старо бюро. Очите ѝ изглеждаха отпочинали, но косата ѝ беше в ужасен безпорядък.

Точно тези теменуженосини очи и непокорна коса я бяха направили известна.

— Защо искаш да създаваш модели, когато би могла да ги представяш? — беше я попитал Жан-Франсоа, когато тя му призна причината за идването си в Ню Йорк. Благодарение на неговата настойчивост се бе съгласила на пробни снимки с един фотограф

немец на име Макс. Когато асистентът му беше направил опит да попривере косата ѝ, Жан-Франсоа категорично се бе противопоставил.

— Не, не, не! Искам косата на мадмоазел да остане точно както е. — После се беше обърнал към Макс: — Погледни очите ѝ. Виждал ли си такъв цвят? И това невинно изражение. Изглежда съвсем непорочна. Но косата пък я прави неопитомена и предизвикателна.

Каси бе почувствала, че се изчервява. Хапеше нервно долната си устна. В стаята беше студено. Не носеше сутиен и бе усетила как зърната ѝ се свиват под тънката вечерна рокля. Те изглеждаха като малки стегнати пъпки на снимките, които Жан-Франсоа беше донесъл няколко дни по-късно.

— Страшно си фотогенична! Ще те направя най-високоплатената манекенка в Ню Йорк. Разбира се, трябва веднага да свалиш пет килограма, фотоапаратът има навик да прибавя килограми и към най-съвършената фигура.

Жан-Франсоа бе наел неколцина гримьори и фризьори и само след няколко седмици създаде от Каси търсения образ.

Тя не можеше да се познае. Изглеждаше необузdana, неопитомена и дръзка.

Но успехът надхвърли и най-смелите ѝ мечти. Шест месеца по-късно Жан-Франсоа я бе целунал настойчиво по устните.

— Каси, омъжи се за мен и животът ми ще стане съвършен.

Тя беше зашеметена от предложението — изобщо не бе го очаквала. Но как да му откаже? Та той беше, най-добрият ѝ приятел, *единственият* ѝ приятел в Ню Йорк.

Ожениха се три дни по-късно, без излишен шум и помпозност. Каси се обади по телефона на родителите си, които не успяха да скрият разочарованието си, че не са виждали съпруга и че венчавката не е била в тяхната църква. Тя не беше казала на родителите си, че той е почти двадесет и пет години по-стар от нея.

— Съжалявам, че не извикахме семейството ти за сватбата, скъпа — бе казал Жан-Франсоа. — Но ни чака много натоварена програма. — И беше ѝ подал изящна кадифена кутийка, в която имаше диамантена огърлица... Щеше да прави така винаги щом трябваше да се извинява, че не е добър съпруг. Каси го бе прегърнала. Мъжът ѝ сигурно много я обичаше, за да ѝ прави такъв подарък, мислеше тя.

Сега, взирайки се в огледалото, Каси осъзна, че това е било началото на края. Жан-Франсоа не се нуждаеше от жена от плът и кръв. Той искаше порцеланова статуя, която да прави необходимите движения, за да „прелъстява апарата“, както обичаше да се изразява. Беше се влюбил в жената — фотомодел, която той беше създал. Като съпруга Каси го отегчаваше. Стори ѝ се ирония на съдбата, че едно от редките му посещения в спалнята ѝ бе довело до нещо, за което си струваше да се живее: Брий и Тара. Макар да бе щедра, когато при развода се определяше времето за свижданията му с момичетата, тя не бе изненадана, че Жан-Франсоа никога не се възползва от правата си. Дълбоко в себе си бе знаела, че той ще е твърде „зает“, за да навестява дъщерите си. Беше го направила повече за тях, отколкото за него. Въпреки всичко искаше те да мислят, че баща им ги обича.

Каси излезе на пръсти от стаята и отиде в спалнята, където спеше Брий. Леглото беше празно. Може би гледа телевизия, помисли Каси и забърза надолу по стълбите. Но и кухнята, и холът бяха празни. Усети как паниката сви стомаха ѝ и изтича през задната врата, както си беше по нощница и пенъоар. Тревата мокреше краката ѝ, докато обикаляше около къщата и викаше дъщеря си.

Изведнъж една мисъл я осени. Малките котенца! Брий сигурно е отишла да си играе с тях. Каси забърза към обора и спря на прага. И тук нямаше никой. Тя извика името на Брий, но не последва отговор. Усети как тревогата изпълва тялото ѝ, затича по цялото протежение на сградата и излезе от другата страна. Веднага забеляза дъщеря си и се спря с въздишка на облекчение.

— Добро утро, поспалано — извика Блу.

— Мамо, гледай — каза Брий възбудено. — Блу ме учи да яздя Пипин.

Сърцето на Каси продължаваше да бие учестено, докато мъжът развеждаше шотландското пони в широк кръг, а дъщеря ѝ се друсаше по нощница на гърба на животното. Ако не беше си изкарала ума, тази гледка щеше да я умили.

— Не трябваше ли да се обадиш, преди да излезеш навън? — попита тя и в тона ѝ звучеше неодобрение. — Знаеш ли как ме изплаши? — Очите на Брий се разшириха от строгия глас на майка ѝ. Блу спря да развежда понито и тримата впериха погледи един в друг.

Първа заговори Брий:

— Блу каза да не те будя, защото си била много уморена.

Той прочете раздразнението в очите на Каси. Реши, че то е резултат от недоверието към него по отношение на децата ѝ. Не беше срещал по-притеснителна майка. И това не бе всичко. Поради някаква причина тя сякаш бе изтъкана от нерви. Не беше я виждал да се отпусне, откакто пристигнаха.

— Мисля, че вече можеш да се прибереш с майка си вътре — каза мъжът. Вдигна Брий от коня и я свали на земята.

За първи път в живота си Брий не настоя на нейното.

— Може ли да гледам филмчета, докато стане закуската? — попита тя. Щом Каси кимна, момичето припна през обора към къщата, сякаш усещаше, че е по-добре да е далеч от погледа на майка си.

Блу остана мълчалив. Започна да навива въжетото, с което бе вързано понито. Лицето му не изразяваше нищо.

— Какво те тревожи, Каси?

Изведнъж тя почувства, че е смешна. Беше прекалила в реакцията си и го знаеше, но каза отбранително:

— Събуждам се и виждам, че дъщеря ми я няма, а ти питаш какво ме тревожи.

— Какво мислеше, че може да ѝ се случи? — попита той, а очите му я гледаха, без да мигнат.

— Откъде да знам?

Блу отведе понито в обора. Щом освободи животното от оглавника и тръгна да излиза, видя, че Каси стои като закована на прага. Пое си рязко дъх при вида на тялото ѝ, открояващо се на слънчевата светлина; нощницата и пенъоарът ѝ с цвят на слонова кост изглеждаха ефирни като паяжина. Овалът на гърдите ѝ улови и задържа вниманието му, после погледът му се спусна към тънката талия и леко раздалечените бедра. Косата ѝ бе толкова неопитомена, колкото и желанието, което внезапно прониза слабините му. Когато заговори, трябваше да употреби цялата си воля, за да овладее гласа си.

— Хайде да видим какво те тревожи все пак — каза той, учуден, че думите могат да звучат толкова спокойно, когато тялото му бе така възбудено.

— Е, какво е според теб? — Каси бе твърдо решена да запази самообладание, въпреки погледите му.

— Смяташ, че не можеш да ми се довериш за момичетата.

Тя не знаеше какво да отговори. Обаче не отрече.

— Аз не те познавам — каза делово. — Оня Блу Мичъм, когото познавах навремето, беше заядлив, необуздан и непочтителен.

Блу бавно скъси разстоянието помежду им, очите му сякаш бяха впримчили нейните така здраво, че не можеше да мръдне. Спря на сантиметри от нея.

— Хайде да си изясним някои неща, мисис Д'Клер — каза той през зъби. — Няма да сторя нищо на момичетата ти, нито ще ги науча на ужасните си номера.

Каси се стресна от суровия му поглед.

— Никога не съм те обвинявала в подобно нещо.

— Не, но ти е минавало през ума, иначе нямаше да се втурнеш така тук. Винаги си ме отбягвала, Каси. Но много скоро ще тичаш при мен, и то не защото съм с дъщеря ти. — Той пристъпи още по-близо. Погледът му се спусна към гърдите ѝ.

— Надявам се, не си мислиш, че аз бих могла някога...

— Казах ти, не се заричай — прекъсна я мъжът. — Думите ти може да се обърнат срещу теб. — Пресегна се и докосна яката на пеньоара ѝ. Тя замръзна, а той се усмихна: — Хубава материя. — Съблазнителните нотки в гласа му действаха на нервната ѝ система. — Когато *решиш* да дойдеш в леглото ми, искам да носиш това.

Колкото и да бе шокирана, Каси изпита желание да го зашлеви по самодоволната, физиономия.

— Самата мисъл, че ще поискам да дойда в леглото ти, е нелепа.

Блу се усмихна под мустак и приближи още повече:

— Жените, които ме желаят, се мразят за това и предпочитат да стоварят вината върху мен. Но са най-жадни за ласки в леглото.

Каси сви ръцете си в юмруци.

— Тръгвам си — процеди тя през зъби. — Няма да остана повече тук и да търпя тези... тези долнопробни приказки.

— Искаш ли да наемеш понито? — попита той и в очите му проблесна насмешка. — Само че ще ти е нужен цял ден, за да натовариш багажа си.

Тя се извъртя на пети и тръгна към къщата. Почувства ръката на Блу около талията си. Изведнъж откри, че не може да се движи. Той я завъртя към себе си и я притегли.

— Никъде няма да ходиш — каза мъжът. Гласът му прозвуча заповеднически. Погледна надолу към смаяното ѝ лице, към полуотворената ѝ уста. Устните му алчно се впиха в нейните. Каси опита да се отскубне, но ръцете му я обхванаха още по-здраво. Едното му бедро се притисна между краката ѝ. Каси почувства как ядът ѝ се охлажда за сметка на други части от тялото. От страстна целувката накрая стана нежна. Когато Блу най-последно я пусна, двамата се погледнаха, сякаш се виждат за първи път.

— Ще те имам в леглото си, каквото ще да става — каза той дрезгаво. — Но бих убил копелето, което се опита да направи нещо на дъщерите ти.

Каси въздъхна безпомощно. Беше толкова красив с отразената в синкавочерната му коса слънчева светлина и потъмнелите от желание очи. Нищо чудно, че с него жените губеха разсъдък.

— Не мога да остана тук — каза тя, сменяйки темата толкова бързо, че го изненада. — Трябва веднага да си тръгна.

— Нямах избор, момиче — каза той, галейки бузата ѝ. — Освен това тук има достатъчно място и сте близо до вашата къща.

— Предлагаш ми да останем при теб? — попита тя, не вярвайки на ушите си. Отстъпи една крачка назад — докато не я докосваше, можеше да разсъждава трезво. — Забрави ли, че имам две малки момичета, които наесен ще станат първокласнички? Не искам да даваме повод за хорски приказки.

Блу обмисли думите ѝ.

— Добре, ще наема прислужница. И без туй ще трябва някой да наглежда момичетата, щом започнеш ремонта на къщата. Прислужницата ще бъде едновременно и бавачка. Това ще накара злите езици да млькнат.

Мисълта, че тя може да си тръгне, го тревожеше повече, отколкото му се искаше да признае. За по-малко от двадесет и четири часа, беше успяла да преобърне света му с главата надолу. Желаете я и бе твърдо решен да я има.

Но Каси клатеше глава:

— Няма да стане, Блу.

— От нас зависи да стане. След две седмици вашите се връщат и ще можете да се преместите при тях, докато ремонтът на къщата

свърши. Защо да се разкарваш напред-назад от близкия град, когато така е много по-удобно?

— Самата идея е абсурдна. А и след онова, което се случи снощи... пък и сега... — Тя рязко млъкна.

— Не можеш да разчиташ на себе си? — провлече той.

— Толкова си самоуверен.

— Не самоуверен, просто уверен. Освен това нали вече ти казах — ще чакам *ти* да дойдеш при *мен*. Ето това е; искам да дойдеш при мен като Каси Кенард, а не като някоя надута знаменитост, която си мисли, че е прекалено добра за мен. — Той пристъпи по-близо и когато заговори, гласът му прозвуча малко по-силно от шепот: — Кой знае? Може пък да ти хареса да спиш с дивак като мен. Някои жени се възбуждат от това.

— Отвратителен си.

— А ти нарочно ме предизвикваш.

Каси зяпна от изненада. Досега не я бяха обвинявали в подобен грях.

— Не е вярно — каза тя и гласът ѝ потрепери от възмущение.

— А така ли? А защо тогава снощи замалко не се разтопи в ръцете ми? Защо си облякла тази секси нощница? И щом реагирам като всеки нормален мъж с кръв във вените, ти ме отблъскваш, сякаш съм чумав. Мисля, че не аз те притеснявам, мис Голяма работа. Боиш се от това, което би могла да направиш ти. По-скоро би умряла, отколкото някой в този град да си помисли, че спиш с мен.

Каси, която беше запазила мълчание, докато той говореше, не знаеше какво да каже. Но нямаше да позволи на някой като Блу Мичъм да ѝ отправя подобни обвинения. Той я изпитваше, може би се опитваше да я сплаши. Щеше да му даде да разбере. След всичко, което ѝ беше минало през главата с Жан-Франсоа, вече не се боеше от никой мъж.

— Добре, ще остана — каза младата жена, забелязвайки изненадата му. — Но прислужницата ще избира аз и аз ще ѝ плащам заплатата. Ако е добра, ще я взема със себе си, щом си тръгнем. Освен това ще ти плащам наем. И веднага щом родителите ми се приберат, се изнасяме. — Думите ѝ прозвучаха студено и делово, но тя искаше да е точно така.

Той я погледна хладно:

— Отказвам да ми плащаш наем.

— Тогава ще купувам продуктите. — Мъжът понечи да каже нещо, но изражението ѝ остана непреклонно. Накрая той вдигна рамене, сякаш не си струваше да спори за това.

— Кога излиза седмичникът? — попита тя.

— Утре. Познавам няколко от момичетата, които работят в рекламния отдел. Ще видя дали не мога да пусна една обява в раздела „Търси се“ още сега. — Говореше тъй, сякаш проблемът бе наполовина решен.

Каси се намръщи. Блу Мичъм сигурно беше на „ти“ с почти всяко създание от женски пол в града.

— Благодаря. Колкото по-бързо, толкова по-добре. — Тя замълча. — Защо се смееш така?

— Защото си лицемерка.

— Ама ти наистина изброи всичките ми прекрасни качества тази сутрин — каза тя саркастично. — Имам ли още недостатъци, които би искал да извадиш на бял свят?

Той се усмихна лукаво.

— Първо трябва да видя как си в леглото.

Каси реши да премълчи. Иначе спорът само щеше да продължи. Тя рязко се извърна и тръгна към къщата. Така и не ѝ стана ясно защо се беше съгласила да остане. Опита се пътьом да изброи причините: защото нямаше къде другаде да иде, защото беше близо до къщата ѝ, защото нямаше кола... фактът, че Блу я привлича, нямаше нищо общо с това, мислеше тя. Щеше да се държи на разстояние. Присъствието на прислужницата също ще охлади мераците му. Дори и мъж без скрупули като Блу ще е по-въздържан в присъствието на напълно непознат човек в къщата. А тя пък ще стои по-близо до момичетата. Той трудно би я съблазнил пред очите на две шестгодишни хлапета. При мисълта за това младата жена се усмихна.

Блу се облегна на вратата и се загледа след Каси, която вървеше към къщата, обвита в облак от коприна. По дяволите, биваше си я. Всъщност винаги си е била едно голямо изкушение. Беше я пожелал от момента, когато бе започнала да разцъфтява, превръщайки се от слабичко девойче в красива жена. Но преди да му се удаде подходящ случай, тя бе напуснала града. Той се намръщи. Не искаше хората да

приказват зад гърба ѝ. Още сега ще пусне обявата. Което не означава, че ще престане да я преследва.

На другия ден Каси вървеше из къщата, която беше купила, с двама мъже на средна възраст и с нетърпение очакваше мнението им. Барт и Дърк Съдърс бяха в дърводелския бизнес. Тя се бе свързала с тях предния ден, въпреки неодобрението, изписано върху лицето на Блу.

— Е, какво мислите? — попита ги, след като двамата разгледаха къщата основно. — Ще я оправите ли?

— Как да ви кажа? — започна Дърк. — Зависи от това колко пари смятате да похарчите и с колко време разполагате. Сегашната ни работа е на приключване. Мисля, че ще можем да започнем тук след няколко дни и ще свършим след три месеца.

— Три месеца! — Гласът ѝ се извиси във фалцет. — Че вие може да постройте цяла къща за четири!

— Което е къде-къде по-лесно, отколкото да разбутваме и да почваме отначало — каза Барт.

Каси въздъхна. Това означаваше, че ще трябва да остане при родителите си през цялото време. Означаваше още, че ще закъснее за новите си ангажименти. Не можеше да чака: плановете и графиците ѝ като дизайнер вече бяха задействани. Трябваше скоро да се залавя за работа.

— Не разполагам с три месеца — каза тя. — Давам ви месец, за да направите долния етаж обитаем. — Въпреки недоумението, изписано върху лицата им, продължи: — Ще ви платя допълнително, ако спазите срока. Просто ще ви се наложи да работите през почивните дни.

— Смятате да живеете тук, докато ние горе работим? — попита Дърк, сякаш не вярваше на ушите си. — Искам да кажа, че ще е малко шумничко, докато режем с трионите, чукаме и...

— Имам две близначки. Свикнала съм на шум. Освен това така хем ще следя работата по къщата, хем ще си гледам моя бизнес — добави тя, надявайки се, че им е направила деликатен намек, че ще ги контролира. — Кога ще можете да ми кажете колко струва? Искам да се запозная с още една-две оферти, преди да реша.

Барт се почеса по главата:

— Трябва да огледам още веднъж къщата с калкулатор в ръка. Имате нужда от нови мивки, вани и водопровод. С покрива ще се заеме друг. Според мен ще се наложи да сменят целия покрив. Трябва да видя как е изолацията...

— Колко време ви е необходимо? — повтори въпроса си Каси.

— Няколко дни.

— Чудесно. Ето ви номера, на който можете да ме намерите. Обадете ми се веднага щом сте готови с изчисленията.

Те си тръгнаха, а Каси извика момичетата от люлката, която вече беше поправена от Блу. Всички се натовариха в неговия джип, паркиран под сянката на едно дърво. Блу беше се облегнал назад, със сламена шапка, скриваща лицето му, и сякаш разполагаше с цялото време на света. Нарочно беше останал в джипа, не желаейки да се меси в планове на Каси за къщата. Братята Съдърс не отговаряха на представата му за изрядни дърводелци, но по-скоро би си отхапал езика, отколкото да ѝ го каже. Тя беше дала да се разбере, че иска сама да решава и той щеше да я остави да го прави.

— Какво казаха братята Смотърс? — не се стърпя Блу и попита.

Каси го погледна смръщено.

— Съдърс, а не Смотърс. Ще ми представят предварителна сметка за разходите след няколко дни. Междувременно смятам да се огледам и за други оферти.

Той кимна, но не каза нищо. След няколко минути спря на алеята пред своята къща.

— Остани в джипа — предложи на Каси, щом момичетата изскочиха от колата и се затичаха към обора.

Тя го погледна недоумяващо.

— Имаш ли шофьорска книжка?

— Разбира се. Защо?

— Ще те уча да караш джипа.

— Не говориш сериозно! — Каси се изсмя с глас. — Знаеш ли откога карам кола? Да не говорим за тези с ръчните скорости. Карах автобус в Ню Йорк, преди да...

— Преди да стигнеш по лимузините — прекъсна я той. — Е, сега не си в Ню Йорк и трябва да можеш да се придвижваш наоколо. Като се научиш да караш, ще те заведе в близкия град да си потърсиш кола.

Тя не изглеждаше въодушевена.

— Хайде да оставим това.

Блу слезе от джипа и ѝ направи знак да се премести на шофьорското място. Заобиколи и се качи до нея. После си пое дълбоко дъх, сякаш се боеше от изпитанието, колкото и тя. Някой трябва да я научи, каза си той.

— Добре. Хайде да си припомним някои неща и да видим какво си спомняш. — Каси изглеждаше объркана.

— Помниш къде са спирачките и газта, нали? — Когато тя ги посочи, той кимна. — Добре. Виждаш ли оня педал до спирачките? Нарича се съединител.

— Трябва ли да си вода бележки? — попита тя.

Мъжът не ѝ обърна внимание.

— Съединителят се използва, когато сменяш скоростите. Има четири скорости...

Каси слушаше, докато ѝ обясняваше за всяка скорост. Близостта му ѝ пречеше да се съсредоточи. Усещаше специфичния му мирис във въздуха и напълно забрави къде се намира трета скорост.

— Хайде, готова ли си да започнем? — попита Блу и избърса потта от челото си. Избрал беше най-ужасния ден да я учи. Синята му работна риза лепнеше по тялото. Забеляза, че нейната лека плетена блуза е влажна между гърдите. Беше странно вълнуващо да си мисли за миниатюрните капчици пот, стичащи се между тези съвършени заоблености.

— Да не би да очакваш от мен да карам това чудо? — попита тя недоверчиво.

— Защо, смяташ, седя и се „пържа“ тук, по дяволите? — отвърна той сопнато, опитвайки да се съсредоточи върху урока, като се абстрахира от тялото ѝ. — Кажи сега кое е първото нещо, което правиш, преди да потеглиш?

— Включвам двигателя.

— Грешка. Натискаш съединителя.

— Но аз няма да сменям скорости, просто ще запаля проклетата машина! — Жегата не ѝ помагаше особено.

— Добре, запали я.

Каси завъртя ключа. Джипът оживя, наклони се напред и спря. Блу скръсти ръце на широките си гърди и погледна на другата страна,

сякаш казваше: „Какво ти рекох!“ Каси натисна съединителя и още веднъж запали мотора. Двигателят забоботи.

— А сега какво?

— Искам да минеш на задна.

Тя започна борба с лоста, докато накрая откри задната скорост. Натисна газта и джипът излетя от алеята, понесе се по улицата и замалко да влезе в канавката.

— Натисни спирачките! — изрева той до нея.

Каси ги натисна с все сила и главата на Блу се блъсна в предното стъкло.

— Мили боже, да не искаш да ни убиеш? — изкрещя той.

— Нали ми каза да натисна спирачките! — викна тя в отговор.

— Откъде да знам, че ще скочиш върху тях!

Каси стисна зъби. През следващия половин час се упражняваше, докато накрая Блу реши, че може да излезе на задна от алеята. Отдалечи се на по-малко от двеста метра от къщата и той й каза да завие и да се върне обратно. Когато тя паркира джипа, и двамата мълчаха. Каси слезе от колата, хлопна вратата и се отдалечи сърдито.

— Утре ще започнем по-рано — извика той. — Преди да е станало толкова топло.

Тя не отговори и мъжът задържа поглед върху съблазнителното й дупе. Косата й се беше освободила от панделката, с която бе привързана, и Блу неволно си помисли как ли би изглеждала Каси гола, с тази буйна коса, спускаща се по раменете.

Той влезе в къщата и отиде право в малката стаичка отзад, която му служеше за кабинет. Провери телефонния секретар, на който имаше няколко съобщения за него и едно за Каси. Надраска на едно листче телефонния номер и излезе. Намери я да пие изстуден чай в кухнята.

— Търсила те е една жена от „Месинджър“ — каза той.

Каси го погледна изненадано:

— От вестника? Какво иска?

— Интервю. Нещо от сорта „Известна манекенка се прибира у дома“, предполагам.

— Чудно как са разбрали толкова бързо, че съм в града? — Никак не й се даваше интервю, още повече че живее временно у Блу Мичъм. Щом читателите разберат тази пикантна подробност, ще

тръгнат приказки. От друга страна, ако откаже, може да излезе, че се опитва да скрие нещо. Трябваше да е подготвена...

— Не знам какво да правя — призна Каси.

— Не питай мен — измърмори Блу. — И без това никога не одобряваш предложенията ми.

Опита се да пренебрегне думите му, но в тях имаше истина. Тя още не беше забравила стария Блу Мичъм — скандалджията, побойника и женкаря.

— Вече ти казах, Блу. Може и да си се променил, но ми е нужно време да свикна.

Докато му говореше, той забеляза, че в косата ѝ се преплитат кафяви и златисти нишки. Очите ѝ бяха тъмни, повече теменужени, отколкото сини. Цветът им винаги беше го омагьосвал. Устните ѝ бяха сочни и дори без червило имаха цвят на праскова: Ако тя знаеше и за половината от нещата, които искаше да ѝ направи, щеше веднага да си събере багажа, дори ако трябва да се премести в съседния град.

— Каси, имаш ли ми доверие? — Въпросът му се стори ироничен след мислите, които току-що се бяха въртели в главата му.

— Мисля, че да. Защо?

— Но не напълно?

— Веднъж вече се доверих безрезервно на един мъж. А той замалко не ме унищожи. Никога вече няма да позволя на друго човешко същество да има подобна власт над мен.

Блу трябваше да е глух, за да не долови горчивината в гласа ѝ. Прииска му се да я вземе в обятията си и да я успокои.

— Не всички мъже са такива, Каси. — Той замълча, вглеждайки се в чертите, които бяха толкова прекрасни в един момент и толкова далечни в следващия.

— Няма да рискувам повече — каза тя твърдо.

— Това френско копеле наистина е свършило „добра“ работа — измърмори мрачно Блу.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два дни по-късно Каси крачеше из стаята в очакване да се позвъни на вратата, фактът, че дланите ѝ са влажни, я изненада. Бяха я интервюирали за „Vog“, „Космополитън“, „Харпърс базар“ и още дузина други. Защо тогава се притесняваше толкова от едно най-обикновено интервю за вестника в родния си град? Защото познава тези хора, отговори си тя. Беше израснала тук. Сега приятелите ѝ имаха свои деца и беше много важно да я приемат добре, най-вече заради дъщерите ѝ. Изпитваше силен, непреодолим страх, че Брий и Тара може да се окажат изолирани заради професията на майка им ѝ отвратителния шум, който се беше вдигнал около развода.

— Мамо, колко още трябва да седим тук? — попита Брий.

— Репортерката ще дойде всеки момент — увери тя момичетата.

Двете бяха облечени в кокетни розови роклички и носеха подходящи на цвят панделки в русите си коси, които изглеждаха също толкова немирни, колкото и тези на майка им. Не желаейки да парадира с тоалетите си, Каси носеше модерна синя памучна пола, блуза и сандали. Беше прибрала косите си в скромен кок, но той вече заплашваше да се разпадне.

Звънецът на входната врата проехтя и сърцето ѝ подскочи. Бяха ѝ нужни няколко секунди да се успокои. Когато отвори, усмивката върху лицето ѝ замръзна. На предната веранда стоеше Джени Бауърс, водеща клюкарската рубрика. Каси усети как във вените ѝ се надига раздразнение, но по-скоро би умряла, отколкото да се издаде.

— Заповядайте, мис Бауърс — каза тя, държейки вратата отворена. Беше успяла да се овладее веднага. — Радвам се да ви видя отново след толкова години. — Жените се ръкуваха. Усмивката на Джени изглеждаше също толкова фалшива, колкото и тази, лепната върху устните на Каси.

— Благодаря ви, че се съгласихте за интервюто — каза Джени. Тя представи фотографа и тримата влязоха в хола. — О, колко са

сладки вашите деца! — възкликна Джени, щом видя Тара и Брий, почти избили търпение от принудителното седене на давана.

— Благодаря. — Каси ѝ посочи стол и се настани до момичетата, фотографът остана прав встрани, нагласявайки апарата си. — Ще пиете ли нещо? Имам кафе и лимонада. — И двамата отклониха предложението ѝ, а тя не настоя. И без туй не уважаваше Джени Бауърс особено. Навремето се бе мотала с тайфата на Блу и имаше недотам добра репутация. Беше от момичетата, които носеха прекалено силен грим и неприятностите ги следваха по петите. Но това беше някога, каза си Каси. Сега я безпокоеше фактът, че са изпратили Джени да прави интервюто. Досега бе интервюирана винаги от известни журналисти, подбрани специалисти в тяхната област.

— И така — каза Джени, прекъсвайки мислите ѝ, — как се чувствате отново вкъщи след елегантния живот в Ню Йорк?

Въпросът не изненада Каси, всъщност беше го очаквала. Тя грейна в усмивка:

— Чудесно е, че съм си у дома. А и животът в Ню Йорк не е чак толкова вълнуващ, колкото могат да си помислят някои. Всеки, който познава професията на манекенките, ще се съгласи с мен — добави тя. — Работата не е от леките.

— Хм! — Джени почука с върха на молива си върху бележника. — А изглежда толкова лесно — просто си седиш и не правиш нищо.

Каси реши да не удостоява забележката с отговор. Щом Джени смята да се държи така, тя пък ще я накара да се поизпоти за интервюто. Сякаш усетила промяната в настроението ѝ, Джени се разтопи в усмивка:

— И тъй, Каси, какво ви накара да избягате в Ню Йорк и да станете известна манекенка?

Тя забеляза, че момичетата се прозяват и се надяваше скоро да приключат с тях.

— Нямах намерение да ставам манекенка, когато отидох в Ню Йорк. Учих мода и дизайн две години след гимназията и в началото смятах да се заломя с дизайн. — Каси долови шума от щракането на апарата. Засмя се уверено. — Накрая обаче се озовах пред фотоапаратите. — Не смяташе да признава, че това бе станало по настояване на Жан-Франсоа.

— Така се получава понякога — каза Джени и в гласа ѝ се долавяше сарказъм. Не смееше да покаже докрай своята неприязън, но Каси не беше сляпа. — И какви са плановете ви сега?

— Ремонтирам къщата на стария Келси изчакам родителите ми да се върнат от почивка.

— Разбрах, че засега живеете в дома на кмета Мичъм — каза Джени, оглеждайки се наоколо. — Мислите ли, че това ще попречи на шансовете му за преизбиране?

По лицето на Каси се изписа недоумение:

— Не ви разбрах?

Явно Джени не забеляза смайването ѝ, защото се беше навела над бележника си.

— Мислите ли, че мълвата, която се носи за вас двамата в града, ще попречи на кмета Мичъм, ако реши да се кандидатира за друг мандат?

Тъкмо отваряше уста да отговори, когато Блу нахълта през задната врата.

— По дяволите, вълн е адска жегата! — Той се загледа в сцената пред себе си и млъкна. — Май съм дошъл в неподходящ момент — каза извинително.

Каси направо замръзна, а Джени издаде леко възклицание. Блу беше свалил ризата си, износените му впити дънки очертаваха чувствено всяка извивка на бедрата. Беше си вързал червена кърпа около челото, която бе влажна от жегата. Силно окосмените му гърди лъщяха от пот. Беше олицетворение на мъжествеността в най-неподправения ѝ вид.

Близначките скочиха от дивана и се затичаха към него.

— Свърши ли работата за днес? — попита Брий радостно.

— Ще ни учиш ли да яздим Пипин? — попита Тара малко срамежливо, тя все още се държеше на разстояние.

— Виж ти каква чудесна групичка си имаме тук. Като истинско семейство — отбеляза Джени Бауърс.

— Кметът Мичъм беше много любезен — каза Каси, опитвайки се да запази самообладание. — И се държи чудесно с моите момичета. — Усмихна се на Блу, но думите ѝ бяха предназначени за Джени. — Знам, че кметът ще се радва да се отърве от нас — добави тя. — Сигурна съм, че му пречим.

Добре я беше подредил, помисли Каси, впервайки яден поглед в него. Защо не беше казал, че е кмет на Пекюлиър? Преди да се обърне отново към Джени, която изглеждаше объркана, забеляза как Блу се намръщи.

— Господин Кмете, — обади се Джени, — тъкмо казвах на мисис Д'Клер, че в града се носят слухове за вас двамата, задето живеете под един покрив.

Блу вдигна рамене:

— Мисис Д'Клер и децата ползват горния етаж, докато се върнат родителите й. Какво има толкова? — Явно той не се боеше ни най-малко от инсинуациите на Джени.

Тя му се усмихна покровителствено:

— Нали знаете какви са някои от по-възрастните ни съграждани. Подобна ситуация може да им се види скандална. Някои казват, че това ще се отрази на шансовете ви за преизбиране.

Макар да кипеше отвътре, в гласа на Блу не пролича нищо:

— Мисис Бауърс, ако приютяването на една жена с две деца се струва нередно на някого, мисля, че гражданите на Пекюлиър трябва да се вгледат в собствените си сърца и да се запитат дали не биха направили същото. Вярвам в хората на този град и знам, че щяха да постъпят като мен. — Замълча за миг. — Като говорим за това, се сещам, че и в Библията се споменава за отваряне на вратите за изпадналите в нужда. Не мога точно да си спомня цитата. Може би вие ще намерите някои от по-религиозните хора в града да ви ги посочат.

Джени загуби дар слово. Блу обаче продължи:

— А сега нека ви посоча изхода. — Тонът му й даде да разбере, че интервюто, е приключило. — На вас също. — Фотографът, който беше запазил мълчание през цялото време, последва двамата, след като Джени успя да измъкне благодарностите си на Каси и децата.

Навън Блу хвана Джени за ръката, докато фотографът се отдалечаваше към колата. Тя го погледна сепната.

— Искам да си изясним нещо, мис Бауърс — каза Блу, а очите и гласът му бяха ледени. — Ако публикувате нещо лошо за мисис Д'Клер, аз лично ще се погрижа да не работите повече за нашия вестник.

Джени бе поразена.

— Виж ти какъв защитник си е намерила госпожата! — Възкликна тя. — С всичките си... гости ли се отнасяте толкова любезно?

— Винаги съм любезен с хората, които го заслужават. Мисис Д'Клер е дама и няма да позволя да се държат с нея другояче.

— Какво те кара да я мислиш за дама, Блу? — стисна тя зъби. — Виждала съм някои от нейните реклами на бельо.

— Какво ли? — попита Блу, сякаш не бе чул забележката ѝ. — Ами Каси нито веднъж не влезе в моето комби. Доколкото си спомням, ти го направи. И то няколко пъти. — Той видя как цветът се оттича от лицето на Джени. — Ако изфабрикуваш някаква гадост, ще се погрижа никога повече да не пишеш за „Месинджър“.

— Това е изнудване!

— Точно така. — Блу затвори вратата под носа ѝ.

Когато влезе вътре, намери Каси да седи като залепена на дивана. Момичетата се бяха качили горе да се преоблекат. Той се облегна на рамката на вратата и си помисли колко добре изглежда Каси въпреки мрачния си израз.

— Ти ме излъга — каза тя.

Без да му обяснява, знаеше, че говори за длъжността му на кмет.

— Не съм те лъгал — отвърна мъжът, влизайки в стаята. Просто не исках да го коментирам. Освен това не е кой знае какво. Не и в такъв малък град. Аз дори нямам офис. Използвам стаята до кухнята за тази цел.

— Значи затова вратата винаги е заключена. — Каси произнесе мислите си на глас, после въздъхна тежко. — Не мога да остана.

— Хайде да не започваме отново, за бога. Нали каза, че утре чакаш две жени, за да си избереш прислужница?

— Ами ако Джени реши да раздуха нещата?

— Няма да го направи.

— Откъде можем да сме сигурни?

Блу седна до нея и взе нежната ѝ ръка в своята. Тя имаше красиви ръце, ръце, създадени за ласки и любов.

— Довери ми се, Каси.

Погледите им се срещнаха. Тя усещаше осезаемо мъжкия му чар. Макар да бе облякъл ризата си още щом влезе, тя беше разкопчана и разтворена на гърдите. Червената кърпа около главата му придаваше

див, екзотичен вид, който въздействаше на някаква неопитомена част от женската ѝ природа. Блу подпря с пръст брадичката на Каси и повдигна лицето ѝ. Устните му се допряха до единия ъгъл на устата ѝ, после до другия. Тя не реагира.

Той се отдръпна колебливо.

— Не искам да те изцапам — каза мъжът, загледан в топлите ѝ виолетови очи, които не преставаха да го очароват. — Сигурно мириша по-лошо и от животните в обора.

— Ти винаги ми миришеш на хубаво — каза Каси искрено.

Очите на Блу потъмняха:

— Внимавайте, мисис Д'Клер, навлизате в опасна територия.

Двамата бяха прекъснати от появата на близнаците.

— Сега ще яздим ли Пипин? — попита Брий нетърпеливо.

— Може ли — поправи я майка ѝ.

— Да, може — отговори Блу. Изразът му подсказваше на Каси, че в ума му се въртят по-интересни неща от уроците по езда. — Ще направите по една обиколка, а после аз се прибирам да си взема душ. Става ли? — Двете момичета кимнаха и се втурнаха през вратата. — Ти какво ще правиш? — попита я той.

— Ще си облека нещо по-удобно. Чудя се как непрекъснато съм носила толкова неудобни дрехи. После ще се обадя на братята Съдърс да си уговорим среща за утре. — Знаеше, че зад всичко, което казва, се крие желанието ѝ да я целува пак и пак. Тя сведе поглед, знаейки колко проникателен може да бъде той. Понякога се чудеше дали не чете мислите ѝ.

— Добре тогава, аз да тръгвам, преди тези сладурани да се опитат да оседлаят понито без мен. — Мъжът забърза през задната врата по посока на обора.

Каси осъзна, че стиска силно ръцете си и ги отпусна. Блу не бе успял да я заблуди. Можеше да се преструва, че длъжността на кмет му е безразлична, но тя знаеше, че това сигурно означава много за него след всичките тези години, през които хората го бяха отбягвали. В сърцето си усещаше, че той се чувства поласкан от доверието на съгражданите си. Не биваше да излага кариерата му на риск. Тя и момичетата трябваше да се изнесат незабавно!

Без повече колебание Каси стана и забърза нагоре по стълбите. Щом смени дрехите си, започна да прибира багажа в куфарите колкото

може по-бързо. Ръцете ѝ трепереха. Щом всичко бе събрано, тя започна да сваля багажа по стълбите. Ако Блу откажеше да я откара до съседния град, щеше да се обади на шерифа.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Каси подскочи, както слагаше последния куфар до входната врата. Извърна се и се озова под обстрела на две разгневени сини очи.

— Трябва да си идем, Блу — каза тя простичко. — Няма да остана тук и да проваля политическата ти кариера. Да не говорим как може да се отрази това на децата ми. Те къде са? — разтревожено се огледа наоколо Каси.

— В обора, играят си с котенцата. — Гласът му не прозвуча дружелюбно. — Изглежда, те се чувстват тук по-удобно от майка си, но, разбира се, още са прекалено малки, за да се тревожат от хорските приказки. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Разочароваш ме, Каси.

— Не се дръж така, Блу. Знаеш, че го правя за добро.

— О-о? А какво ще правят момичетата по цял ден, затворени в хотелска стая? Тук поне има с какво да си играят, те явно се нуждаят от някакво разтоварване след всичко, което са преживели.

Тя се почувства тъй, сякаш току-що я беше ударил през лицето.

— Опитвам се да ги предпазя от нови неприятности.

— Тогава защо ще наемаш прислужничка, щом си тръгваш? — попита той. — Може би ще се почувстваш по-добре, ако ти наема бодигард, да те пази, когато започна да се държа като подивял индианец.

— Не е смешно.

— Също и това — каза мъжът, сочейки багажа. — Родителите ти се връщат след седмица.

— Много неща могат да се случат през това време. — Каси видя изненадата в очите му и моментално съжали за думите си.

— Например?

— Не мисля, че трябва да ти го обяснявам дума по дума. Ние се привличаме.

Блу я приближи. Една усмивка просветляваше на лицето му:

— Значи си се загрижила за сластолюбивата си душа?

— Престани! — Той наистина можеше да се държи като звяр, когато пожелае.

— Но, Каси, аз мислех, че можеш да контролираш чувствата си.
— Лицето му беше само на сантиметри от нейното. — Толкова ли съм завладяващ?

Лицето ѝ пламна. Знаеше, че нарочно я дразни.

— Колкото вчерашен хляб — тросна се жената.

— Какъв е проблемът ти тогава? Щом можеш да си стоиш спокойно в спалнята...

— О, как ненавиждам това твое самодоволство! — изрече тя през зъби.

— Но има и някои неща, които харесваш в мен, иначе нямаше да бягаш така.

Отново това упойващо мъжко ухание, каза си тя. Усети как главата ѝ се завъртя.

— Не е необходимо да бягам от такива като теб, Блу Мичъм. — Видя как заискриха очите му и разбра, че ѝ се надсмива. Каси кипна и сви ръце в юмруци: — Не ми трябва огризките от Джени Бауърс. Да не говорим за останалата половина от жените в този град.

— Започваш да ставаш ревнива, мис Д'Клер — каза той и посегна да я погали по бузата. Тя рязко, се отдръпна. — Но те уверявам, че нито една от тези жени не би могла да се състезава с теб.

Каси вдигна ръка да го удари и мъжът я улови за китката.

— Как смееш да ме сравняваш с жените, които са се търкаляли в твоето комби?

Той я пусна и тя едва не падна. Сграбчи перилата на стълбището, за да се задържи права. Блу изглеждаше отвлечен.

— Продължавай да ме отбягваш, Каси. Не си се променила от едно време. Сега обаче знам каква си точно — една снобка. Ти не се безпокоиш за кариерата ми или за спокойствието на дъщерите си. Безпокоиш се за себе си. Пази боже, да не си помисли някой, че спиш с метис.

— Това е лъжа!

— Отивам да си взема душ. Не ме интересува какво ще правиш — каза той с безразличие. — Ако искаш да те откарам до близкия град, ще го сторя. Ако промениш решението си, *ти* ще качиш багажа обратно горе. Нямам намерение да тичам нагоре-надолу по стълбите с него като някакъв пиколо. Тук не ти е Ню Йорк, принцесо. — Мъжът се обърна и излезе, оставяйки Каси онемяла.

Чувствайки се като глупачка, тя започна да качва багажа обратно. Сълзите ѝ напиха в очите, но си налагаше да не заплаче. Значи Блу я смяташе за снобка. Мислеше, че причината да го отбягва, е страхът от хорски приказки. Изобщо не беше прав. Отбягваше го, защото се ужасяваше да установи близост с друг мъж. След кошмарния си брак се страхуваше от подобни връзки. Ала по-скоро би си отхапала езика, отколкото да му признае истината. Щом Блу откриеше уязвимото ѝ място, щеше да побърза да се възползва.

Когато той излезе от спалнята си половин час по-късно, забеляза, че багажът на Каси е прибран. Чу я да се движи из кухнята и се усмихна. Изненадан беше колко му харесва звукът от стъпките ѝ в къщата.

На другата сутрин Каси прекара голяма част от времето си в разговор с двете кандидатки за прислужнички. Тя от пръв поглед хареса втората жена на име Мейвис и веднага я нае. Мейвис бе върлинеста и ъгловата, но имаше топла усмивка, която я правеше симпатична.

— Нали разбрахте, че ще трябва да живеете с нас? — попита я младата жена.

— Няма проблем — кимна Мейвис. — Мъжът ми се помина преди две години, а децата ми са вече големи.

Каси я представи на близначките и тя направо се влюби в тях.

— Божичко, колко са красиви!

— Благодаря — каза майката и засия от гордост.

— И те ли ще стават известни манекенки като вас?

— Не, ако питат мен — сепна се Каси. Тя замълча за миг, после се върна към предишния им разговор: — Кога можете да започнете? Ползвам горния етаж на мистър Мичъм само докато се върнат родителите ми. До моята спалня има празна стая, където може да се нанесете.

— Прочетох във вестника, че смятате да живеете в къщата на стария Келси.

— Щом я направя обитаема. Междувременно родителите ми сигурно ще намерят място за всички ни. Ще имам нужда от помощта ви в домакинството, както и да наглеждате момичетата.

— Съгласна съм. Имам пет деца и осем внуци. Няма нещо, което да не знам за децата. Колкото до това кога мога да започна, ще се нанесе утре, ако ви устройва. Живея с най-големия си син. Та той и жена му сигурно ще се радват да останат малко насаме.

Каси облекчено въздъхна. Поне веднъж изглеждаше, че нещата ще тръгнат както трябва.

— Чудесно. Ще ви приготвя стаята.

Мейвис се намръщи.

— Аз ще се грижа за вас, мисис Д'Клер, не вие за мен. Сама ще си приготвя стаята.

Щом Мейвис тръгна, Каси погледна часовника си и осъзна, че е закъсняла за срещата с братята Съдърс. Изтича навън да намери Блу.

— Неприятно ми е да те притеснявам — започна тя колебливо, щом го откри в обора, — но би ли ме закарал до къщата да се срещна с братята Съдърс? — Каси бе отбягвала Блу след спречкването им предния ден. — А след това наистина ще трябва да си купя кола. Ще ти бъда благодарна, ако ме заведеш в близкия град да си купя някоя. И повече няма да те моля да ме разкарваш насам-натам.

— Каси, да съм създавал впечатление, че ме притесняваш? — Когато поклати глава отрицателно, той продължи: — Тогава престани да се извиняваш, за бога. Защо не вземеш ключовете от шкафчето в спалнята ми, после извикай, момичетата, а аз ще те чакам при джипа.

Тя кимна и забърза към къщата. Прекоси хола и влезе боязливо в спалнята на Блу. Спря за миг зад вратата. Никога не беше влизала тук, нито в стаята, която използваше за офис. Продължи навътре, забелязвайки махагоново легло и шкафче и бюро в същия стил. Леглото беше застлано с обикновена покривка на сини и оранжеви райета. Каси долови уханието на Блу и усети как тялото ѝ настръхва. Представи си го гол и затоплен между чаршафите и сърцето ѝ заби учестено. Намери ключовете, грабна ги с треперещи пръсти и изхвъркна от стаята, сякаш самият дявол я гонеше по петите. Замалко да се блъсне в Блу.

— Ей, да не е избухнал пожар?

Тя се изчерви силно.

— Просто бързам, това е всичко. — Беше прекалено близо и уханието му я обгръщаше.

— Виждам, че си намерила ключовете.

— Ами да. — Тя ги вдигна като доказателство.

— Защо ръцете ти треперят?

— А? О, защото закъснявам за срещата.

Блу я погледна многозначително.

— Боях се, че може да се почувстваш неудобно в спалнята ми.

— Нищо ми няма — каза Каси, раздразнена, че с лекота чете мислите ѝ.

— Добре. Тогава не забравяй къде е, в случай че... — Той замълча за миг. — Не се знае кога може да имаш нужда от мен през нощта.

Трябваше да е с кокоши мозък, за да не усети двусмислието в думите му.

— Съмнявам се, че ще се появи подобен случай — каза тя. — Аз съм много оправна жена.

— Искаш да кажеш опитна? — попита мъжът, повдигайки ъгълчето на устата си. Явно неудобството ѝ го забавляваше.

— Нека си изясним едно нещо, Блу... — наежи се Каси.

Той махна с ръка.

— Знам, знам. По-скоро би легнала с влечуго.

И излезе през входната врата.

ПЕТА ГЛАВА

Барт и Дърк Съдърс седяха в техния камион пред къщата на Каси, когато те пристигнаха. Блу паркира под сянката на огромен дъб. Братята Съдърс отвориха едновременно вратите и изчакаха, докато тя стигне до къщата.

— Извинявайте, че закъснях — каза жената, приближавайки с бързи стъпки.

Блу ѝ беше предложил да изчака навън и да наглежда момичетата, докато тя си свърши работата. Каси отключи вратата. Въпреки жегата, вътре беше прохладно. Тръгна към кухнята, а двамата мъже я следваха по петите.

— Направихте ли оценката? — Извърна се неочаквано и видя, че братята бяха вперили погледи в стройните ѝ крака. Тя ги изгледа сурово.

Барт се покашля малко притеснено и постави няколко листа върху кухненския плот.

— Това е най-доброто, което успях да направя, мисис... Д'Клер. Разбира се, изчисленията са примерни. При ремонт на една такава стара къща не се знае какво може да изскочи.

Каси примигна срещу цифрите пред нея.

— Но това са много пари! — възкликна тя. Не смяташе да им казва, че тяхната оферта е по-изгодна от тази на конкурентната им фирма.

— Да, госпожо — съгласи се Барт, а Дърк кимна. — Но съм включил и покрива, елинсталацията и водопровода, освен разходите по привеждането на къщата в нормален вид. — Погледът ѝ не изразяваше нищо и той продължи: — Трябва да сменим подовата настилка и да я лакираме, да ремонтираме таваните и покрива, да боядисаме. А кухнята и баните...

— Не ми напомняйте за кухнята и баните — каза тя мрачно. Мълчаливо закрачи из стаята. — Можете ли да наемете още хора, за да свършите по-бързо?

— Ще струва по-скъпо.

— Наемете колкото хора смятате за необходимо, но искам да приключите възможно най-бързо. За почивните дни ще ви плащам надница и половина.

Видя как Барт и Дърк се споглеждат.

— Това не означава, че ще работите на две на три — добави тя.
— Искам всичко да е както трябва.

Двамата мъже се размърдаха неловко. Каси не беше свикнала да отстоява своите права, но проклета да е, ако позволи на тези двамата да я изиграят. Вече на никой мъж нямаше да позволи подобно нещо.

— Освен това смятам да се виждаме честичко. Искам да съм сигурна, че не си харча парите на вятъра.

— Утре ще потърсим още хора — заговори след кратка пауза Барт. — Ще започнем работа вдругиден. — Замълча и придърпа панталоните на корема си. — Както ви казах, сумата може да варира. Предвидил съм хубав материал за инсталациите и всичко останало, но ако решите да поискате нещо по-така...

— Разбирам.

Той ѝ подаде друг лист хартия.

— Тук съм отбелязал какво трябва да се купи и от кеш магазини. Щом ремонтираме таваните, ще трябва да си изберете боя.

— Кога искате парите? — попита Каси.

— Половината при подписването на договора, а другата половина след приключване на работата.

— Добре — каза тя. — Искам да проверя някои неща и можем да се срещнем тук вдругиден. Тогава ще подпиша договора и ще ви дам чек.

Барт кимна в знак на съгласие.

Каси излезе на слънце. Блу седеше в джипа и наблюдаваше близначките, които беряха полски цветя във високата трева около къщата. Момичетата я забелязаха и се затичаха към нея с големи букети глухарчета. Тя ги прие грациозно, сякаш бяха най-красивите рози.

Щом Каси и момичетата се настаниха в джипа, Блу запали мотора.

— Искаш ли да отидем до супера? — попита той.

Каси го погледна изненадано. Наистина трябваше да се отбие до супермаркета, но ѝ беше неудобно да моли за повече услуги.

— Ако не възразяваш. Имам нужда от някои продукти, за да приготвя менюто за Мейвис.

— Мейвис? — Мъжът вдигна въпросително вежди.

— Новата ни прислужничка. Много е мила. Ще ти хареса.

Блу излезе на главния път и пое към града. Каси се усмихваше на вятъра, който лудуваше в джипа. На задната седалка момичетата щастливо се смееха, докато въздушната струя рошеше косите им.

Тя не можеше да сдържи възбудата си от това, че ремонтът най-после започва. Смяташе да се обади в строителната асоциация и да пита за братята Съдърс, преди да подпише договора, но Барт вече ѝ беше дал няколко препоръки. По всичко изглеждаше, че е попаднала на надеждни строители.

Щом стигнаха до центъра на града, Каси забеляза банката и се сети, че има работа в нея.

— Може ли да ме свалиш пред банката? — попита тя. — Трябва да си открия сметка. Вече им се обадох, само ще подпиша няколко документа.

Блу кимна и сви в паркинга.

— Веднага се връщам — каза Каси, слизайки от джипа.

Щом влезе, я въведоха при директора, където всичко беше готово, както бяха обещали. Не пропусна да забележи погледите и шепота на счетоводители и клиенти.

— Добре дошла у дома, Каси — каза Ед Калхоун, директорът на банката. Каси беше израснала с дъщеря му и се чувстваше непринудено с Ед. Той разтвори ръце и тя с удоволствие прие прегръдката му. — Хубаво е, че сред нас ще живее знаменитост — продължи той.

Тя се усмихна:

— Вече не съм знаменитост, мистър Калхоун.

— Наричай ме Ед.

— Сега съм само една обикновена майка. — Каси попита за приятелката си, докато избираше чековете. Подписа се, връчиха ѝ чековата книжка, а Ед я осведоми за последните новини в семейството си.

— Някой път се отбий за по-дълго — каза той, щом Каси отклони предложението за чаша кафе. Тя му махна с ръка и побърза да излезе.

— Наистина не се забави — каза Блу, палейки мотора. След минута бяха на пътя.

Той паркира джипа в паркинга на „Пигли Уигли“, слезе и отвори вратата на момичетата. Каси излезе от другата страна, намери количка и я забута към супермаркета, гледайки дали децата са до нея. Блу също намери количка и ги последва. Тя се спря.

— Какво правиш? Нали се разбрахме аз да купувам продуктите?

Блу я гледаше сериозно.

— Не помня да съм давал съгласието си. Не мога да те оставя да плащаш цялата сметка. Ще си я поделим.

Каси знаеше, че спорът с него е само губене на време. Но знаеше още, че последното нещо, от което се нуждае, е друг мъж да се грижи за нея и децата ѝ — особено пък Блу Мичъм. Не искаше да е задължена на човек като него.

Когато влезе в супермаркета, си помисли, че не е справедлива. Блу се държеше добре с тях. Той не беше виновен, че е имала отворителен късмет с мъжете. И все пак... Трябваше да продължи да внимава с Блу. Не може мъж, хубав като него, да не е малко неблагоприятен.

Каси започна да избира продуктите и в същото време наблюдаваше Блу с крайчеца на окото. Момичетата го бяха завлекли при щанда с бонбоните и май го изнудваха да им купи от всичко, което му посочат.

— Няма нужда да им купуваш от тези неща — каза тя, приближавайки до тях. — И бездруго не им разрешавам да ядат много бонбони.

Разбира се, момичетата запротестираха.

Блу ги погледна строго.

— Нали чухте майка си? Изберете си по едно пакетче, пък тя ще реши дали да ги вземем.

Всяко от момичетата си избра любимите бонбони и Блу хвърли торбичките в количката. Каси го погледна с благодарност.

Каси трябваше да е сляпа, за да не забележи колко женски очи сподиряха Блу. Без да ще, се запита колко ли жени познаваше лично.

Усети как в нея лумна искрица ревност, но веднага я потуши. Не бива да имам претенции към Блу, каза си тя. Ако искам да започна нов живот в Пекюлиър, трябва да проумея това.

При касата двамата си разделиха сумата наполовина. Касиерката, която сигурно не беше на повече от шестнадесет, не свали очи от Блу. Каси реагира на усмивката, която Блу отправи към момичето.

— Трябваше ли да правиш това? — попита го тя, щом двамата забутаха количките към джипа.

Блу я погледна изненадано.

— Да правя кое?

— Да се заплесваш по всяка жена, която ти се изпречи. Та това момиче е още в гимназията, за бога.

— Просто отвърнах на усмивката ѝ.

— Гледаше я похотливо.

Той отметна назад глава и се засмя:

— Хайде сега, мисис Д'Клер. Ти май ревнуваш, а?

— Как пък не! — тросна се тя, опитвайки се да убеди и себе си.

Блу остави количката до джипа и започна да разтоварва пакетите. После помогна на момичетата да се качат.

— Може да си сложите краката на седалката — предложи им той. — На пода няма място.

Щом пристигнаха вкъщи, Каси настоя да помогне на Блу да внесат вътре продуктите.

— Взех няколко пържоли — рече мъжът. — Ще ги изпека на грила.

На Каси ѝ стана приятно от неговата съобразителност.

— Аз пък ще приготвя картофите и салатата.

Всеки път, когато Блу посягаше да вземе нещо от чекмеджето, ръката му докосваше нейната. И всеки път Каси задържаше дъха си. След малко обаче осъзна, че той го прави нарочно и се премести на друго място, сподирена от многозначителната му усмивка.

— Ще ида да видя какво правят децата — каза Каси, щом свърши с беленето на картофите. — Чудя се къде ли може да са?

— Ти къде мислиш?

— При котенцата?

Блу кимна.

— Ще трябва да им разреши да си вземат едно, щом се преместим. Досега не са имали животни вкъщи.

— Шегуваш се.

Тя поклати глава:

— Баща им беше алергичен към козината на животни... Освен това непрекъснато бяхме в движение, тъй че и бездруго щеше да е невъзможно.

— Честно казано, аз щях да се отърва от съпруга и да си купя някоя животинка.

Макар вътрешно да се съгласи, Каси му отправи поглед, който казваше: „Не е твоя работа.“ Тя чудесно знаеше, че бе направила грешка, като се омъжи за Жан-Франсоа. Беше стигнала до извода, че съгласието ѝ да му стане жена идваше единствено от самотата ѝ. За жалост и след брака си беше останала толкова самотна, колкото и преди.

— Ей, какво се умисли? — попита Блу. Каси изглеждаше тъй, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Мислех колко си обърках живота каза тя, изненадана, че е толкова откровена с него. От години нямаше близък, с когото да сподели. Наситената ѝ програма не позволяваше да си създаде приятели. Нещо обаче ѝ подсказваше, че може да се довери на Блу.

— Дъщерите ми преживяха истински ад. — Гласът ѝ прозвуча задавено. — Никога не станаха близки с баща си.

Той дойде до нея и нежно я обхвана през раменете.

— Всичко е наред. На момичетата не им личи, че са страдали. Изглеждат здрави и нормални.

— Тара е много мълчалива.

— Тя е срамежлива.

— Тревожа се за нея.

— Ти си ѝ майка, това ти е работата. — Той ѝ се усмихна. Очите на Каси се насълзиха. — Моля те, не плачи — каза Блу. — Не мога да се оправям с разплакани жени.

Каси преглътна буцата в гърлото си:

— Съжалявам.

Почувства как ръцете му я изгарят през плата на блузата. Бяха големи и успокояващи. Погледна го в очите и за кой ли път се изненада от светлосиния им цвят. Лицето му беше мургаво и красиво, всяка

черта бе изваяна до съвършенство. Нищо чудно, че побърква жените, помисли си. Устните му я привлякоха. Вече знаеше какъв чудесен вкус имат, колко е прекрасно усещането от допира с тях. Преди да осъзнае какво става, той я целуна.

Каси спря да диша, щом устните на Блу докоснаха нейните. Уханието му прониза сетивата ѝ, замая я и тя почувства как възбудата я завладява. По тялото ѝ се разля топлина и я накара да изпита едновременно удоволствие и неспокойствие.

Когато Блу откъсна устни от нейните, и двамата въздъхнаха. Той обсипа лицето ѝ с целувки.

— По дяволите, колко си сладка! — Глухият му глас я накара да потрепери. — Искам да те вкуся цялата.

Каси усети как краката ѝ се подкосяват. Само мисълта за Блу Мичъм, който целува тялото ѝ, беше достатъчна да я зашемети. Знаеше, че той щеше да е нежен любовник.

— Блу, не мисля, че...

— И ти искаш да те любя, нали. Каси? Чета го по лицето ти. Защо отричаш?

Тя видя желание в очите му. Леко се отдръпна.

— Не искам отново да се ангажирам след всичко, което преживях.

Блу се усмихна:

— Кой казва, че трябва да се ангажираш?

Каси замръзна. Намекът му беше ясен.

— Извинявай, май забравих с кого си имам работа.

— Мога да те накарам да забравиш проблемите си. Желая те, откакто стана на петнайсет години, но тогава беше прекалено малка. Сега си жена.

Каси се освободи от прегръдката му.

— Няма да стане, Блу. Не съм по сеансите за една вечер.

— Че кой говори за една вечер? — Той замълча за миг. — Какво искаш, Каси? Някой, който да ти дава фалшиви обещания? Нищо ли не научи от проваления си брак? Аз няма да те мамя. И двамата ще знаем как стоят нещата.

— Отивам да намеря момичетата — промълви тя и тръгна към вратата.

— Пак бягаш от мен, Каси — каза той и я последва. — От какво се боиш?

Тя не му отговори. Мъжът я гледаше как върви и елегантно полюшва бедра. Желанието го стопли, щом си я представи в леглото. Кожата ѝ сигурно е мека като на бебе, а парфюмът ѝ — възбуждащ. Тази сутрин се бе качил в стаята ѝ да помогне на Брий да си намери маратонките и се смая от количеството кремове и лосиони на тоалетката. Беше открил парфюма ѝ, бе го помирисал, познавайки само по миризмата колко е скъп.

— Мама си слага всичко това преди лягане — беше го информирала Брий, докато издърпваше едната си маратонка изпод спретнатата купчина мръсно бельо, която Каси възнамеряваше да сортира по-късно. — Глупаво е, не мислиш ли?

— О, да — беше се съгласил Блу бързо. — Никога не бих се плескал с всичките тия мазила. Чудя се как майка ти не се хлъзга от леглото. — И двамата се бяха засмели, докато все още търсеха другата маратонка, но той не успяваше да се концентрира. Какво не би дал да може сам да втрие тези лосиони в голото ѝ тяло. Наблюдавайки я сега, си представи колко чудесно би било.

Каси намери близначките в обора, където си играеха с котенцата, както бе предположил Блу.

— Може ли да погледам? — попита тя. Двете момичета вдигнаха очи.

— Мамо, виж колко е сладко — каза Тара, държейки в ръце едно черно-бяло коте. — Може ли да го взема?

Каси се усмихна и коленичи до тях.

— Да, щом се преместим в нашата къща. Разбира се, ще трябва да попитаме и мистър Мичъм.

Тара остана доволна. Брий ѝ показа едно пъстро котенце.

— Аз искам това, мамо.

Тя кимна и посегна да погали котката майка, която замърка в отговор. Беше благодарна, че успя да се измъкне от ръцете на Блу. С дъщерите си се чувстваше в безопасност. Той събуждаше у нея твърде много емоции, емоции нови, вълнуващи и в същото време ужасяващи. И за пореден път си напомни: трябва да се държи на разстояние.

Блу не свали очи от Каси през цялата вечеря. Тя беше любезна, но далечна. Когато дойде време момичетата да си лягат, се извини и се качи с тях. Не й убегна изразът на разочарование върху лицето му. Същото това лице изплува пред нея, щом затвори очи, опитвайки се да заспи.

Мейвис пристигна тъкмо когато двамата пиеха първата си чаша кафе. Каси я представи на Блу.

Жената се здрависа с него и попита делово:

— Къде са двете ангелчета, с които се запознах вчера?

— Тази сутрин се успаха. Наслаждаваме се на тишината.

— Какво обичат за закуска?

— Палачинки, когато съм в настроение да им ги приготвя. Иначе ядат овесена каша и препечен хляб.

— Тогава ще им направя цяла купчина палачинки. — Мейвис бръкна в чантата си и извади престилка.

— Не ги разглезвайте — рече Каси.

— Имайте ми доверие, познавам децата. С моите се справих добре. Никога не ми създаваха проблеми с училището. — Тя замълча за миг. — И с вашите момиченца всичко ще е наред. Вие само гледайте.

— Съжалявам, че не съм съставила списък какво трябва да се направи днес — каза Каси, сменяйки темата. — Не ми стигна времето и...

— Не се безпокойте, знам си работата. От години чистя на хората. — Тя отвори един шкаф и измъкна голяма купа.

— Истинска ли е тази жена? — прошепна Блу.

Каси кимна:

— Затова веднага я харесах.

Братята Съдърс бяха наели трима мъже и в къщата кипеше работа. Два дни след като Каси подписа договора, пристигна камион с дървен материал и керемиди за покрива. Нито Барт, нито Дърк имаха време да отговарят на въпросите й, докато разтоварваха колата и напътстваха останалите работници. Тя разбра, че са поръчали и

получили материала за рекордно кратък срок. Сигурна беше, че това се дължи на допълнителното възнаграждение, което беше обещала, а също и на факта, че братята Съдърс бяха близки с притежателя на склада за дървен материал.

Каси реши да отиде до града и да потърси нещо за къщата. След няколко урока Блу беше сметнал, че може да шофира сама. Тръгна да купува осветителни тела и вентилатори за таваните. Върна се няколко часа по-късно, доволна от покупките и от това, че не бе превишила предварителния бюджет. Щом спря джипа на алеята, Блу излезе да я посрещне.

— Какво ще кажеш да вземем момичетата и да идем в съседния град да потърсим кола? — предложи той.

Каси охотно прие, не искаше повече да лишава Блу от джипа му.

— Ще ми дадеш ли четиридесет и пет минути да се измия и преоблека?

Той кимна и погледна часовника си.

— Ще обядваме по-късно.

Мейвис предложи да остане с момичетата, тъй като те не горяха от желание да обикалят насам-натам в търсене на кола. Щом Каси им изнесе лекция за добро държане, Блу деликатно я избута през входната врата.

— Отиваме в близкия град само за няколко, часа — напомни й той.

— Да, но те задължително се забъркват в нещо, ако не ги държиш под око.

Мъжът се засмя:

— Няма нужда да ми обясняваш. Тази сутрин бяха завързали всичките си панделки по гривата и опашката на Пипин. Добре че е кротък. Сега изглежда като нагизден за парад. Реших обаче, че трябва да ги спра, щом Брий поиска да му боядиса подковите с лака ти за нокти.

— О, не!

— О, да.

— Не знам как успяваш да запазиш търпение.

— И аз го губя. Но тъкмо когато ми се приисква да им извия тънките вратлета, те ме поглеждат невинно: „Какво толкова сме направили?“ — и се размеквам.

Каси се усмихна разбиращо.

— Знам, че не ти е лесно. Дано Мейвис ги опази да не свършат някоя беля.

Те се спогледаха със съмнение. След известно време Блу спря джипа пред малък ресторант.

— Обичаш ли скара?

— Обожавам я. Но е много калорична — добави виновно.

— Добре тогава — каза Блу. — Ще видя дали не могат да ти предложат някоя и друга препечена филийка, докато аз си похапвам.

— Няма да стане, господине. Умирам за печени ребра.

Той ѝ помогна да слезе от джипа и отвори вратата на ресторанта. Заведението не бе нещо особено, но уханията, които се носеха от кухнята, напълниха устата на Каси със слюнка. Блу я придружи до една от големите дървени маси в дъното и една келнерка, облечена в джинси и развлечена тениска, им връчи менюто.

— Как вървят нещата с къщата? — попита той, докато чакаха да им сервират.

— Отидох до града да купя някои неща от списъка — каза тя. — Изненадана съм, че успях да намеря доста от тях в Пекюлиър, но ми трябват още.

Каси се чувстваше малко неловко. Блу не сваляше очи от устните ѝ, откакто беше започнала да говори. Тя стисна ръцете си под масата. Блу беше с нови джинси, а бялата му трикотажна риза с къси ръкави подчертаваше тъмния му тен и широките гърди. Каси беше облякла семпло жълто горнище с презрамки и разкроена пола в същия цвят. Дълбокото остро деколте на блузата ѝ беше обточено с жълти и бели ивици. Носеше и големи бели обеци.

— Изглеждаш добре — каза Блу, а погледът му се спусна към деколтето. — Всъщност ти винаги си във форма.

— Благодаря. И ти изглеждаш доста добре.

— Само толкова? — В очите му се появи шеговит блясък.

Тя сви устни:

— Не се дръж като самодоволен донжуан.

— Толкова си сладка, че ми се иска да те схрускам. И ухаеш божествено. Защо не пратим по дяволите колата и да...

— Престани — каза Каси. — Дори не си го помисляй. Отговорът е „не“.

Очите на Блу заискриха закачливо.

— Как можеш да ми отказваш, когато още не си разбрала какво имам наум?

Тя тъкмо се канеше да му отговори, когато келнерката пристигна с поръчката. Той не проявяваше особен интерес към храната и почти не сваляше поглед от лицето ѝ.

Каси си избра едно ребро. Ядеше и гледаше с огромен интерес наоколо — само и само да не среща пронизващите му сини очи.

— Просто отлагаш неизбежното — каза Блу. — Знаеш, че ние ще... бъдем заедно. Въпросът е кога.

Младата жена замалко да се задави. Хвърли му подозрителен поглед:

— Смяташ ли да ме водиш да купуваме кола или това е някоя от изпитаните ти тактики за прелъстяване? Признавам, че е по-различна.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Как така си се родила с тези теменужени очи? Никой в семейството ви няма такива.

— Променяш темата.

— Понякога вечер, когато светлината попадне право в тях, изглеждат почти виолетови. Знаеш ли това?

— Да, След стотиците ми рекламни позирания би трябвало да съм го установила.

— Интересно какъв ли цвят добиват, когато се любиш?

Този път Каси наистина се задави и се закашля до припадък. Лицето ѝ доби доматеночервен цвят. Блу стана бързо и започна да я тупа по гърба, докато тя не преглътна. После пък се изчерви заради погледите, отправени ѝ от неколцината други посетители.

— Добре ли си? — попита той. На лицето му беше изписана загриженост.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Непрекъснато се опитваш да ме дразниш и смущаваш. Правиш го нарочно — каза тя остро.

Той се ухили.

— Права си. Но не бих искал това да те умори.

— Тогава отговори ми на едно нещо. Щом си толкова сигурен, че ще допълзя в леглото ти, защо ме тормозиш със сексуалните си намеци?

— Опитвала ли си да запалиш мотора на трактор?

От рязката смяна на темата върху лицето на Каси се изписа недоумение.

— Какво общо има това с мен?

— Никога не можеш да го запалиш от първия път. Трябва преди това да го подготвиш, да си поиграеш с него, преди да заработи. Така е и с жените.

— Сравняваш ме с трактор? — удиви се тя. — Наистина знаеш как да спечелиш една жена. Коленете ми направо омекнаха от ухажването ти.

— Защо да си хабя времето с глупави дрънканици, които нищо не значат? — каза той. — Жените също имат своите сексуални желания и...

— Не тук, Блу.

— Отричаш ли? А удовлетворяваше ли те сексуалният ти живот с оня французин...

— Казах да престанеш! — пресече го Каси през зъби. — Личният ми живот не е твоя работа. Понякога жената просто иска да я прегърнат. Няма значение кой я прегръща, щом това премахва за известно време самотата ѝ. Минавало ли ти е през ума нещо подобно? Не, виждам, че не. Разговорът ни приключи. — Тя хвърли салфетката си върху наполовина пълната чиния.

— Къде отиваш? — попита мъжът изненадан.

— Ще те чакам в колата. — Стана от мястото си и излезе навън, преди да успее да я спре.

Блу също хвърли салфетката си на масата и въздъхна, ядосан, на себе си. Защо все се опитваше да си развали отношенията с Каси? Тя беше дама, и то първокласна. Той не беше свикнал с подобно нещо. Повечето от жените, които познаваше, просто искаха да си прекарат добре с него. Но нима не би могъл да се научи как да се държи и с една дама? Беше се научил да взема решения, да произнася речи и да се държи като кмет, изоставяйки старите си навици. Сигурно може да се научи и как да се държи с жените като джентълмен, щом така трябва...

Пътуването до съседния град продължи в мълчание. Каси гледаше през прозореца към препускащия пейзаж, а Блу се беше

съсредоточил върху шофирането. От време на време ѝ хвърляше по някой бърз поглед. Щом пристигнаха във Феърфийлд, той я закара в онази част на града, където се намираха различните представителства за продажба на коли. Когато спря при един червен светофар, Каси забеляза табелата на „Мерцедес“.

Блу се намръщи неодобрително.

— Това е най-неподходящата кола за провинцията. Трябва ти нещо, в което да побираш повече багаж.

Думите му докоснаха чувствителна струна. Все едно чу съвет на Жан-Франсоа.

— Завий, ако обичаш — помоли Каси, щом светлината се смени.

— Сериозно ли говориш?

— Сама взимам решенията си — каза сухо.

Блу поклати глава, сякаш жената си беше изгубила ума.

— Парите са си твои — подметна ѝ язвително.

Тя се усмихна:

— Точно така.

Два часа по-късно, след приключване на сделката, Каси напусна паркинга като горда притежателка на кремав мерцедес комби. Докато тя беше следвала продавача от кола на кола, Блу седеше във фоайето със смръщено чело и поглед, забит във вестниците. Сега, когато той караше към къщи, Каси бе доволна от решението си да купи колата. Макар че смяташе да се сдобие с превозно средство на четири колела, по-скоро би купила кон с двуколка, отколкото да позволи на Блу Мичъм да ѝ казва какво да прави. Той има много да учи за жените, мислеше си тя. Беше ѝ приятна мисълта, че току-що му даде първия урок. Нямаше търпение да се уредят всички документи и да си прибере мерцедеса...

ШЕСТА ГЛАВА

Каси изруга, щом тапетът увисна от тавана на банята върху главата ѝ. От усилието по врата и между гърдите ѝ се стичаше пот.

— Проклети тапети! — каза тя на глас. — Проклетата баня! — добави със стиснати зъби. — Защо не са построили нормално помещение, ами тая ротонда?

Надникна изпод тапета в пълно безсилие. Залепването му по заоблената повърхност на тавана се беше оказало безнадеждна работа. Обзе я желание да го разкъса на парченца, но се сдържа.

— Чук-чук — прозвуча мъжки глас от другата страна на вратата, оставена отворена заради горещината. Блу я отвори още по-широко и в недоумение вдигна вежди. — Какво правиш?

— Карам си почивката на Бахамите — отвърна тя язвително. — Като ме гледаш, как мислиш?

— Май не разбираш много от лепене на тапети.

Търпението ѝ беше изчерпано и тя ядно отвърна:

— Нямам докторска степен, ако за това намекваш.

— Чакай, нека го поддържа за малко. Ръцете ти сигурно са се уморили — каза той, като влезе.

Каси с облекчение прие предложението и слезе по стълбата.

— Благодаря, Блу. Проклетата стена е виновна. Как да облепиш нещо, което сякаш е строено от средновековен архитект?

— Много внимателно — рече той. — Къде ти е лепилото?

— На кухненския плот. Използвам го за работно пространство. Представа нямаш колко трябва да е дълъг всеки тапет.

— Донеси ми лепилото и една четка.

— Защо?

— Просто го направи.

Каси предпочете да не спори. Върна се след секунди с кофа лепило и голяма бояджийска четка. Блу потопи четката в кофата и намаза онези части от тапета, които бяха започнали да просъхват.

— Много по-лесно е да боядисаш банята — каза той. После притисна тапета към стената и го пренесе през тавана до отсрещната страна. — Подай ми гъбата.

Младата жена го наблюдаваше с критично око.

— От извивката виси!

— Подай ми четката!

— Йес, сър!

Блу изглади тапета по стената, после внимателно го притисна върху извивката.

— Не си оставила достатъчно за извивката — констатира той. Отстъпи назад и погледна.

— Къде си се учил да лепиш тапети? — попита Каси, все още смаяна, че беше го направил с такава лекота.

— Не са много нещата, които не умея, мисис Д'Клер — каза мъжът. — Всичко съм вършил, за да си изкарам хляба — от миенето на чинии до изгребването на оборски тор. — Замълча, после наперено вдигна глава. — Разбира се, на тъмно съм най-добър.

— Изненадана съм.

— Защо?

— От такъв като теб по-скоро бих очаквала да използва огледала и прожектори, за да може да се радва на способностите си.

— Хм. Никога не съм използвал огледала. Може би ти ще ме посъветваш къде е най-добре да ги сложа. Представям си отражението ти...

— Недей — каза тя просто, но категорично. — Не ме допускай във фантазиите си, защото само ще се разочароваш.

— Защо, толкова ли си зле с позирането?

— Моля те, излез оттук. Виждаш, че имам работа.

— Защо го правиш ти, когато за това си има квалифицирани хора?

— Защото ми се прииска да бъда полезна с нещо. Мейвис се занимава с домакинството, децата са се заиграли... Трябва да върша нещо.

Той кимна, сякаш я разбираше.

— Хубави цветове си подбрала. Как се наричат?

— Тревистозелено и бордо. Ще отговарят на мебелите.

Тя излезе от стаята и се върна в кухнята, където премери още един лист от тапета.

— Трябва да ги режеш около три сантиметра по-дълги, за да може да напасваш шарките — каза Блу.

— Знам — излъга Каси.

— Искаш ли да ти помогна? Ще облепя банята за нула време.

Тя го погледна подозрително.

— Защо искаш да ми помагаш?

Блу поклати мургавата си глава по начин, който я караше да настръхва.

— Защото съм добър човек.

— Недотам добър.

Мъжът въздъхна:

— Всъщност искам услуга.

Каси скръсти ръце.

— Защо ли не можеш да ме изненадаш? Няма да стане. Не предлагам сексуални услуги. Дори ако трябва да лепя тия тапети до края на живота си.

— Хайде сега, мисис Д'Клер! Наистина съм шокиран! — каза Блу и очите му заблестяха. — Нима смяташ, че ще падна толкова ниско да помогна на дама срещу сексуална услуга?

— Не смятам, съобщавам факта. — Тя вдигна очи и видя, че той е сериозен. — Е, добре, каква е услугата? — По дяволите, този мъж можеше да я накара да се съгласи почти на всичко, когато я гледаше по такъв начин.

— Трябва ми придружителка. Заел съм се с един благотворителен проект и вечерята е днес.

— О? Да не искаш да построиш публичен дом до градския съвет? — попита тя развеселено.

— Говоря сериозно, Каси. Тази вечер ще събираме пари за самотни стари хора. Искаме да организираме нещо като социален патронаж по домовете, а също и редовни визити от медицински сестри. Освен това смятам да помоля хората да се ангажират с посещение на някой възрастен човек един път дневно.

След това обяснение Каси се почувства няколко сантиметра по-висока. Изведнъж ѝ просветна, че у този човек има страни, които не е

виждала. Беше свикнала с лекомислените му задевки, но не подозираше за сериозните му ангажименти.

— И не можеш да си намериш дама? — присмя се тя, сякаш току-що ѝ бе заявил, че земята не е кръгла, както мислят всички, а плоска като палачинка. — Не го вярвам.

— Не съм казал, че не мога да си намеря, принцесо. Просто имам претенции към хората, с които излизам.

— Мислиш ли, че ще успеем да залепим тапетите навреме? — попита Каси, за да скрие възбудата си. Още се чувстваше неудобно заради елементарното си предположение. Просто не беше свикнала с новия Блу Мичъм:

— Вечерята няма да започне преди осем, но сигурно щях да свърша по-бързо, ако не носеше тези шорти и това горнище с презрамки.

— Тук е топло — запротестира тя.

— По дяволите, така е — каза той, забелязвайки, че зърната ѝ се открояват под блузата.

Три часа по-късно цялата баня беше облепена в тапети. Блу се беше изправил отгоре на стълбата пред затворената врата, за да се увери, че листовите си пасват и са добре опънати. Каси с облекчение би избягала от тясното помещение на банята — по време на работата сексуалното напрежение помежду им беше такова, че можеше да избухне.

Той слезе от стълбата и се огледа.

— Какво ще кажеш?

— Свърши чудесна работа — каза тя. — Наистина ли ти харесват цветовете, които съм избрала? — По някаква причина мнението му беше важно за нея.

— Не разбирам много от тия работи, но мисля, че цветовете добре се връзват. Ти, изглежда, имаш талант да съчетаваш нещата. Помисляла ли си някога, че би могла да работиш като декоратор?

Тя се засмя:

— Не, знам само какво харесва на мен. Представа нямам какво може да се харесва на другите хора.

— Всичко ми харесва в теб. — В гласа му имаше закачлива нотка, но се чувстваше тъй, сякаш кръвното му налягане се е повишило значително през последните часове. Докато Каси бе стояла

на стълбата, държейки листовете, а той опитваше да се съсредоточи върху лепенето, от него буквално се лееше пот. Дългите ѝ бедра го бяха изкушавали до безпаметност. На няколко пъти му идваше да зареже тапетите и да я сграбчи.

Каси нямаше представа какво изпитва Блу, защото съзнанието ѝ беше ангажирано със собствените ѝ мисли. Най-сетне реши да ги произнесе на глас:

— Блу, съжалявам за онези приказки. Не знам защо трябва непрекъснато да сме на нож.

Той дойде по-близо и я погледна в очите:

— Аз знам, мила. Това е, защото дяволски се привличаме. Можеш да го отречеш, ако искаш, но аз го чета в очите ти. — После плъзна ръце около талията ѝ и я привлече към себе си.

Каси бе като хипнотизирана от израза на лицето му.

— Не биваше да оставам в къщата ти — каза тя повече на себе си, отколкото на него. — Това нямаше да се случи, ако бях отседнала другаде.

— Какво лошо има, че между нас става нещо, Каси? — попита той нежно. — Миналото ми? — Следващото изречение произнесе почти шепнешком: — Произходът ми?

— Не ставай смешен. Ако се влюбя в някой, хич няма да ме е грижа, ако ще да, е наполовина шимпанзе. Вече ти казах — причината е в мен.

— Минало е достатъчно време да преживееш развода си. Сигурен съм, че не вехнеш по оня французин.

— Просто не искам да бъда използвана или отново наранена, Блу.

— И мислиш, че аз ще се държа така с теб?

— Не знам. Никога не бих могла да се отдам на някой мъж, ако и той не ми е предан.

Блу повдигна брадичката ѝ, докато тя не го загледа право в очите:

— Признавам, че имах бурна младост и че жените все още ме привличат, но не съм извършил никакъв по-голям грях.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз съм свободен мъж, Каси. Никога досега не съм се обвързвал с жена. И докато не го сторя, не разбирам какво нередно има в начина ми на живот.

Сякаш стаята изведнъж се изпълни с присъствието на Блу — неговото докосване, уханието му... Каси беше зашеметена.

— Аз... не мисля, че ти си мъж, който би могъл да се обвърже с някоя жена — каза тя.

— Признавам, че жената трябва наистина да е специална.

Тя опита да се отскубне, но той склочи прегръдката си.

— Целуни ме, Каси.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Преследвам те, откакто се върна. Крадах си целувки при всяка възможност. Сега искам ти да ме целунеш и да ми кажеш дали ти харесва.

— Не мисля, че идеята е добра.

Погледът му я предизвикваше.

— Страх те е, че няма да се справиш?

— Разбира се, че ще се справя — отвърна му категорично. — Вече не съм на петнадесет години и не се боя от теб.

— Тогава какво чакаш?

Каси си пое дълбоко дъх и постави ръце на раменете му. Това е лудост, помисли тя. Но идеята беше изкушаваща. Тя се изправи на пръсти и докосна устните му със своите. Смяташе да го целуне едва-едва и да приключва, но Блу обви ръце около талията ѝ и я прикова към тялото си. Главата ѝ се въртеше от вкуса на устните му.

Блу допря устни към ямката на гърлото ѝ. Усмихна се, щом почувства възбуденото туптене и разбра, че целувката я е развълнувала толкова силно, колкото и него.

— Толкова начини има, по които искам да те любя, Каси — прошепна той, устните му галеха ухото ѝ. — Толкова неща искам да науча за тялото ти. — Дъхът му пареше бузата ѝ.

— Блу, не казвай нищо повече. — Каси трепереше.

Начинът, по който прозвуча гласът ѝ, го стресна. Вдигна глава и се взря в очите ѝ, чийто цвят бе потъмнял, очи, от които всеки момент можеха да се изтърколят сълзи.

— Какво има, Каси? Много ли бързам? — Когато тя кимна, той се наруга наум. — Съжалявам, скъпа. Просто... ами ти си дяволски хубава. Гледам те и си мисля само за любов.

— Знам. И аз искам да ме любиш, Блу — призна тя. — Но съществуват прекалено много „ами ако...“. Не искам отново да ме

наранят. Не искам децата ми да стават свидетели на страдания, които вече преживях с баща им.

— Аз никога няма да те нараня, Каси — каза той тържествено.

— Ще ме нараниш — усмихна му се тъжно тя. — Може да си се променил в много отношения, но хубавите личица още те привличат. И не само това — ти ще започнеш да вземаш всичките ми решения вместо мен. Ще се върна точно там, откъдето започнах.

— О, Каси, не.

— Необходимо ми е време. Дойдох тук, за да изградя нов живот с дъщерите си и точно това смятам да направя. Последното нещо, от което се нуждая, е една рискована връзка.

Той въздъхна тежко, затвори очи и наклони назад глава, питайки се още колко ще може да издържи — толкова я желаше! Беше мъж, който винаги получаваше каквото иска и когато го поиска. Но не и с Каси. Сладката, чаровна, сексапилна Каси. Все не успяваше да я убеди. Непрестанно му се изплъзваше. Когато заговори, гласът му звучеше обидено и примирено:

— Ще се махна, щом това искаш. Може би така ще се почувствам по-добре. — Той я пусна и излезе, без да поглежда назад.

За място на благотворителната вечеря беше избран столът на гимназията. Най-малко дузина жени се трудеха целия ден в кухнята. Блу и Каси пристигнаха по-рано, за да проверят дали всичко е наред. Завариха няколко доброволки да застилат масите и да поставят върху тях вази с цветя.

— Сигурно ще ми потърбва помощта ти, щом хората започнат да пристигат — прошепна Блу. — Можеш да събираш парите или да надписваш листчета с имената.

— Най-много ме бива с парите — каза тя със закачлива нотка в гласа.

Той се усмихна пресилено. И двамата се чувстваха неудобно след случката в банята, но това не му попречи да одобри вида ѝ. Изглеждаше толкова сладка в памучната плисирана пола в прасковено, сиво и жълто-кафяво. Тънка плетена блуза в подобен нюанс подчертаваше цвета на бузите ѝ. Чифт големи квадратни обеци бяха единственото ѝ бижу. Блу носеше официален тъмносин костюм, но подозираше, че Каси нарочно се е облякла колкото може по-

обикновено, за да не изпъква сред останалите. Сигурен беше, че гардеробът ѝ е пълен със супермодерни копринени тоалети. При тази мисъл го напуши смях. Та тя щеше да изпъква дори и да се облечеше в парцали.

Изглежда, Каси обмисляше нещо.

— Защо си толкова сериозна? — попита Блу.

— Мисля, че ще е по-добре да събирам парите — прошепна тя.

— Неприятно ми е да го призная, но съм забравила имената на повечето хора.

Той кимна с разбиране.

— Ще си ги припомниш. Просто ти е нужно време. — После ѝ връчи метална кутия. — Вътре вече има за ресто. Вечерята струва осем и петдесет на човек. Половината от постъпленията ще отидат за проекта.

Каси седна до една стара позната от училище. Заприказваха се не принудено, а през това време тълпата започна да изпълва залата. По всичко личеше, че жените малко се притесняват от присъствието на Каси. Блу стоеше до масата и поздравяваше с добре дошъл всеки, който влезе. Каси се учуди как може да помни толкова много имена, но после осъзна, че всъщност той бе прекарал целия си живот в Пекюлиър. Притесни се, когато хората започнаха да я поздравяват с добре дошла у дома. След задъхания ритъм на живот в Ню Йорк простотата и топлотата на съгражданите ѝ я трогна.

Щом залата се напълни, Блу поведе Каси към централната маса и ѝ помогна да се настани. Поздрави неколцина от служителите си и седна до нея. Вечерята беше сервирана и докато се хранеха, присъстващите си бърбеха приятелски помежду си. Каси разпозна много лица, макар някои да не свързваше с имена. Тя усещаше прекалено силно присъствието на Блу до себе си, но както си каза, една жена трябваше да е глуха, няма и сляпа, за да не го усети. Блу Мичъм в костюм наистина беше страхотна гледка.

— Чудя се дали момичетата вече не са се качили на главата на Мейвис — прошепна тя, доволна, че близначките ѝ бяха харесали жената.

Блу се усмихна дяволито.

— Нещо ми подсказва, че Мейвис е способна да се справи с почти всичко. Дори и с твоите деца — добави той и ѝ хвърли поглед,

който я остави почти без дъх.

Когато сервираха ягодилия десерт, Блу се извини и прекоси залата, за да говори с неколцина мъже. От метална рамка, която висеше зад катедрата, той издърпа после огромен бял екран. Докато събраното множество гледаше с любопитство, Блу се изправи зад катедрата, нагласи микрофона и почука няколко пъти по него. Чу се кънтящ звук.

— Чуват ли ме всички? — попита. Из залата закимаха. — Добре. — Изглеждаше доволен. — Първо, искам да благодаря на всеки от вас, че тази вечер е тук. Искам да благодаря и на хората, които помогнаха да приготвим вечерята. — Той посочи към група жени в бели престилки, строени до вратата на кухнята. Мисля, че те заслужават най-силните ни аплодисменти, защото се трудиха през целия ден, за да приготвят толкова вкусни ястия. — Множеството изръкопляска заедно с Блу и жените засияха.

Щом шумът утихна, Блу Мичъм стана сериозен.

— Когато ме избрахте за кмет на този град, обещах, че ще работим заедно като едно семейство, за да разрешим проблемите на всеки от нас. — Той се наклони напред. — Признавам, че направих това изказване от наивност. Нямах представа, че един град с нашите мащаби може да има толкова проблеми... Всеки път, когато ви молах за помощ, вие щедро се отзовавахте. През тези три години се заловихме и с някои наистина трудни неща...

Каси с интерес слушаше думите на Блу. Не беше допускала, че е толкова добър оратор, но ето че той задържаше вниманието на всички в залата. И не само това — към него се чувстваше уважение и доверие, нещо, което я изненада най-много. Дотолкова ли още беше в плен на скандалното му минало, та не можеше да види какъв добър човек е станал?

— Заедно създадохме дом за проблемни деца — под ръководството на специалисти и доброволци. Имаме двайсет и четири часова гореща линия в случай на спешна нужда, поддържана единствено от доброволци. — Кметът направи пауза, докато хората ръкопляскаха. — Започнахме да обръщаме повече внимание на бездомните животни и работихме заедно, за да съберем средства. В резултат на промененото ни отношение сега има по-малко бездомни кучета и котки. — Последва нова пауза, докато множеството го аплодираше. — Преди да се върна към темата на тази вечер, бих искал

да ви припомня какво казах в началото, когато аплодирате мен, вие всъщност аплодирате собствените си усилия. Ако не беше щедростта на хората от този град, никога не бихме стигнали толкова далеч. Благодаря ви за това.

Каси пое чаша кафе от една от келнерките — доброволки, но очите ѝ бяха приковани в Блу. Тя повече или по-малко беше изолирана, откакто се върна, и не знаеше нищо за успехите му като кмет. По всичко личеше, че той взима присърце проблемите на Пекюлиър.

— Поканих ви тук тази вечер, за да поговорим за друга една болка, която привлече вниманието ми. — Явно хората с готовност очакваха думите му. — Моите служители откриха, че сред нас живеят възрастни хора, за които — по една или друга причина — няма кой да се грижи. Засега знаем поне за двайсет и пет души от нашия град. Тези хора не получават топла храна, а някои от тях, заради ниските си социални осигуровки, трябва да се лишават от много продукти. Старците с дни не виждат друго лице, освен на пощальона. Те са затворници в собствените си домове. Не могат да ходят на църква или на други обществени места. — Мичъм рязко спря. — Мисля, че вместо да се опитвам да ви обяснявам неволите им, по-добре е да видите филма, който сме подготвили. След това ще започнем обсъждането. — Той премести катедрата, за да се вижда екранът. Множеството изведнъж утихна. Осветлението изгасна.

Щом Блу отново седна до нея, Каси го загледа тъй, сякаш го виждаше за първи път. В тъмнината мъжът не забеляза каква гордост грееше в погледа ѝ.

— Трябва да си извъртиш стола, за да можеш да виждаш екрана — каза той.

— Беше чудесен — прошепна тя в отговор.

— Благодаря. — Комплиментът го изненада, особено като знаеше, че Каси сигурно е слушала много професионални оратори. Той самият никога не бе се смятал за такъв; неговото беше повече импровизация. Понякога нахвърляше бележки за речите, ако трябваше да говори върху бюджета, но в повечето случаи казваше това, което чувства. Достатъчно добре познаваше съгражданите си, за да знае, че те не обичат надуты фрази. Идваха на тези събрания, за да разберат какво става с техния град. Предпочитаха простата истина и Блу се стараеше да им я поднесе.

— Ти наистина гледаш сериозно на работата си — каза Каси, прекъсвайки мислите му.

— Нямаше да съм тук, ако не беше така.

Прожекционният апарат заработи и през следващите двадесет минути всички в залата се потопиха в неволите на възрастните хора. Каси усети буца в гърлото си, очите ѝ се навлажниха. Животът бе добър с нея, въпреки неудачния ѝ брак с Жан-Франсоа. — Имаше децата си. Винаги беше разполагала с изобилие от храна и уютен дом. Сърцето я болеше за онези, които не можеха да си го позволят.

Щом филмът свърши, включиха осветлението, но Блу остана на мястото си. Искаше хората докрай да възприемат видяното. Мнозина щяха да бъдат шокирани. Интуицията му подсказваше, че жителите на Пекюлиър няма да търпят подобни страдания в своя град. След няколко минути се изправи и премести катедрата, включвайки микрофона.

— Не ви повиках днес тук, за да ви разстройвам — каза той. — Аз самият гледах филма няколко, пъти и се колебаех дали да ви го покажа. — Блу Мичъм се взря в множеството тъжни лица. — Откакто преди три години станах кмет, държа да бъда честен и откровен. Но както знаете, понякога истината боли. Моля ви като едно голямо семейство да сложим край на глада и изолацията, от които ежедневно страдат някои от нашите старци. Както и преди, отново ви призовавам да подкрепите едно добро дело. — Той замълча. — Защото тези хора биха могли да бъдат нашите майки и бащи.

Засипаха Блу с аплодисменти. Няколко души се изправиха на крака, за да му ръкопляскат. Щом шумът утихна, той попита:

— Има ли въпроси?

Всички събрания се водеха по този опростен начин. Мичъм беше против протоколните официалности просто защото хората не се отпуснаха в подобни случаи.

Едгар Олдридж, собственик на местната железария, се изправи. Блу му кимна да говори.

— Искам да знам кога ще организираме комитет, който да отговаря за този проблем — каза Едгар. — Жена ми току-що пожела да се грижи за един от старците, а аз давам петстотин долара от приходите на магазина. — Вълна от шепот премина през залата. — Призовавам и останалите да последват примера ми.

Той седна. Започнаха да се вдигат ръце.
Това бе само началото.

СЕДМА ГЛАВА

Беше доста късно, когато Блу и Каси се прибраха вкъщи. Мейвис беше заспала пред телевизора, но щом влязоха, се прозя и попита как е минало.

Младата жена беше още под впечатленията от успешната вечер.

— Блу произнесе чудесна реч — каза тя. — После гледахме филм, който показваше как живеят някои от тукашните старци. Хората бяха много щедри.

— Искаш ли чаша кафе, Каси? — попита Блу от кухнята.

— Да, благодаря. — Тя отново се обърна към Мейвис: — След събранието се събраха дори повече пари от необходимото за осъществяването на идеята. Записаха се и достатъчно доброволци, които да се грижат за възрастните. Дори доктор Ричардсън от клиниката обяви, че един ден в месеца ще ги преглежда безплатно. Обеща също да говори с колегите си, за да се включат и те... Ето и аз имам една старица, която ще посещавам. Тя е на осемдесет и две и обича да чете, но има перде на очите. Щом разбере какво точно предпочита, ще отида в библиотеката и...

— Няма ли да се съжалиш над Мейвис и да я оставиш да си легне? — попита Блу, подавайки ѝ чаша нес кафе.

— Прощавай — каза Каси, която едва сега видя колко е изморена жената. — Добре ли се държаха момичетата?

— Разбира се — отвърна Мейвис, надигайки се от дивана. — Не ми създаваха никакви грижи. Играхме на дама и бинго и на „не се сърди, човече“. — Тя се прозя широко. — Хайде лека нощ, милички, радвам се, че вечерята е минала успешно.

Блу седна до Каси на дивана. Беше свалил сакото си и разхлабил вратовръзката.

Въпреки умората бе твърде възбуден, за да заспи. Изхлузи обувките и качи краката си на масичката.

— Благодаря ти, че дойде — каза той на Каси, която също се бе събула. Краката ѝ бяха свити под нея и изглеждаше съвсем като у дома

си.

— Не мога да повярвам, че мина толкова добре тя. — Залата беше претъпкана.

— Това е, защото знаеха, че ти ще дойдеш — рече мъжът и устните му се разтеглиха в усмивка: — Искаха да видят как изглежда най-добре платената манекенка в Ню Йорк.

— Знаеш, че не е вярно, Блу Мичъм! — възкликна тя. — Този град те обича. Сейди Фъргюсън каза, че си предизвикал инспекция за условията на труд във фабриката, щом си получил сигнали. В тази фабрика работят и моите родители, целият им живот е минал там. Сигурно след проверката работата им е станала по-безопасна.

— Каси...

— И това не е всичко. Докато ти се здрависваше с хората, аз научих колко много си направил за града. Джереми Бишоп твърди, че за три години си направил повече, отколкото други кметове за десет.

Блу въздъхна:

— Каси...

— Просто се опитвам да ти кажа колко много се гордея с теб — каза тя протичко.

Той беше изненадан:

— Наистина ли?

— Бях толкова обсебена от представата за лошото момче от едно време, че не можех да забележа какъв прекрасен човек си станал. Ти си грижовен и отзивчиви...

— Мила, притесняваш ме. Това просто ми е работата!

Все пак той вътрешно преливаше от радост. Мисълта, че Касандра Д'Клер, чието лице украсяваше кориците на стотици списания, жената, която дизайнерите умоляваха да представя моделите им, се гордее с него, беше много вълнуваща. Каси беше на „ти“ с най-богатите и най-известни личности. И точно тя се гордееше с него, кмета на един малък град, който имаше ферма и отглеждаше животни, колкото да свърже двата края.

Внезапно Блу бръкна в джоба на ризата си и извади сгънат на две чек.

Тя го разпозна.

— Откъде взе това?

— Даде ми го касиерът, преди да си тръгнем. Не мислиш ли, че десет хиляда долара са малко множко за едно подобно дарение?

— Това вече не ми харесва — каза тя, оставяйки чашата с кафе на масичката. — Написах чека, защото исках да помогна да купите кола, с която да разнасяте храната по домовете на самотните стари хора. Това беше лично решение и не е работа на комитета да го обсъжда... Трябваше да ги дам анонимно, но нямам навик да нося толкова пари в себе си.

Той не се сдържа и се усмихна на войнственото ѝ изражение.

— Каси, това е благотворително дело на целия град, не очаквам от един-единствен човек да поеме целия товар.

Жената замълча за миг.

— А минавало ли ти е през ума, че аз може би плащам някакъв дълг? — Въпросът ѝ не предизвика реакция, но тя продължи: — Аз съм благословена от живота... Родена съм в семейство, което ме обичаше и се грижеше да не ми липсва нищо. Не бяхме богати, но никога не сме изпитвали лишения. Имахме много щастливо детство с моите две прекрасни сестри.

— Но, Каси...

— После реших да отида в Ню Йорк, за да стана моделиерка — и какво се случи? Попаднах сред най-скъпо платените манекенки. — Очите ѝ потъмняха. — Е, трябваше да се съобразявам с Жан-Франсоа, но той рядко си беше у дома. Живях в най-изисканите райони, обиколих Европа и Ориента. През моите трийсет години съм направила повече, отколкото някои хора успяват за цял живот. На всичко отгоре имам две красиви здрави момичета. Аз съм взела най-хубавото, което животът, може да предложи. А десет хиляди долара едва ли са достатъчни да помогнат на страдащите...

Блу тежко въздъхна.

— Не става въпрос за това в този град винаги ще има нужда от дарения. Искам да даваш колкото всички останали. Освен това за ремонта на къщата ти отива цяло състояние. По-нататък ще са нужни пари за колеж на децата, а и ти трябва да си осигурена. Не мога да приема този чек с чиста съвест. — Той го взе и го скъса на две пред невярващия ѝ поглед. — Добре постъпи, че се съгласи да поемеш грижата за един възрастен човек. Щом искаш да направиш и дарение, чудесно. Но бъди разумна.

Каси се почувства неудобно. Бе искала да предложи, всичко, каквото може, за тази благородна идея. Дарението ѝ беше искрено. Може би Блу го оценяваше като неин начин да парадирва с парите си.

— Ще ти напиша друг чек утре сутринта — каза тя тихо. Свали краката си и понечи да стане от дивана. — Време е да си лягам.

Мъжът се пресегна и я улови за ръката.

— Не исках да те обидя — каза ѝ нежно. Когато Каси се отклони от погледа му, той обърна лицето ѝ към себе си. — Не ми е безразлично какво изпитваш, принцесо.

— Моля те, не ме наричай така — каза тя. — Не съм царска особа.

— За мен си. — Без предупреждение той я привлече върху скута си и я погледна в очите. На слабото осветление те изглеждаха тъмновиолетови.

— Каси, никога не съм мислил, че ще се науча да се грижа за друго човешко същество. Наистина помагал съм на града си, но това е друга работа, правя го като негов жител. Ала ти... и твоите момичета... — Той направи пауза, опитвайки се да намери точните думи. — Вие преобразихте живота ми.

Лицето му бе толкова близо, че тя се задъха. Блу току-що ѝ бе казал... Явно я чувстваше близка. Тя винаги бе пазила едно специално кътче в сърцето си за него, но си казваше, че това е просто една детска фантазия. Положително не беше влюбена в него. Или напротив...

— Какво стана със скандалджията, когото познавах някога? — попита жената, когато бе в състояние да говори.

— Излишно е да се връщаме към това.

— Не, не е. Иначе ще продължа да се чудя реален ли си или всичко е само игра. — С тези думи тя му призна истината, както и на себе си. Блу не бе сторил нищо, с което да предизвика недоверието ѝ. Каси позволяваше нейният неудачен брак да влияе в оценките ѝ за хората.

Той изглеждаше изненадан и малко обиден.

— Не е игра.

— Ако наистина означавам нещо за теб, както твърдиш, значи можеш да ми се довериш.

Блу я отстрани нежно и се наведе напред, сякаш се опитваше да се дистанцира от нея. После посегна към чашата с кафе.

— Навремето беше голяма новина — каза той. — Сега никой не говори за това. Но аз го виждам всеки път, щом затворя очи през нощта.

— Какво? — поощри го тя.

— Сигурно това беше най-тежката автомобилна катастрофа, ставала някога в Пекюлиър. — Блу се обърна с лице към нея, на устните му се изписа подигравателна усмивка. — Тогава все още бях скандалджията без бъдеще. Мотаех се с най-големите нехранимайковци. Повечето време бяхме пияни и непрекъснато предизвиквахме сбивания. — Той се наведе напред и кръстоса крака. — Една вечер пак се напихме и решихме да си направим автомобилно състезание. Шофьорът на колата, в която бях аз, изгуби контрол и се блъсна в телеграфен стълб. Бях на задната седалка и единствен оцелях.

— Сигурно е било ужасно! — възкликна Каси съчувствено.

— Да... Загубих съзнание за няколко минути, а щом дойдох на себе си, видях, че колата е смачкана като хармоника. Наложих се да използват специален трион, за да ме измъкнат. Аз трябваше да седя вътре и да чакам, с мъртвите приятели до себе си.

— Не ми казвай повече — каза Каси нежно, като докосна бузата му. — Колко беше пострадал?

— Прекарах няколко месеца в болницата. — Той ѝ се усмихна слабо. — Почти всичките ми кости бяха натрошени.

— Но сега си добре?

— Да, добре съм. Имам няколко белега по краката, но не е нещо особено. Хубаво ме закърпиха. — Замълча за миг. — Три месеца в болницата е много време, знаеш ли?... Имаш сума време за размисъл. Първия месец се мразех и исках да умира. Изпитвах вина, че съм останал жив. После започнах да се чудя *защо* съм живял. Все трябваше да има някаква причина. Хората взеха да ме навестяват, за да видят как съм — дори свършено непознати. Някои седяха при мен с часове. Още ми беше криво и отказвах да говоря с тях, но те продължаваха да идват. За първи път в живота си почувствах, че на някой наистина му пука за мен.

— И какво направи тогава?

— Щом оздравях, си намерих работа и обърнах гръб на миналото. Никаква пиячка. Никакви побоища. Реших иначе да оползотворявам енергията си. Ако някъде в града строях обор, отивах

да помагам. Когато започна боядисването на църквата, и аз бях там. След време това се превърна в навик.

— Блу...

Той я погледна въпросително.

— Радвам се, че си оживял.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

Отначало видът му беше тържествен, после по лицето му бавно се изписа закачлива усмивка.

— Не искам да мислиш, че катастрофата ми е повлияла на...

— Подобна мисъл не ми е минавала през ума — не се сдържа Каси и прихна.

— Всъщност мисля, че с възрастта съм станал по-добър.

— Лягам си, Блу — каза жената и се изправи. Бузите ѝ пламтяха.

Той също стана, в очите му се спотайваше смях:

— Нали знаеш как е, когато си млад? Все си някак припрян.

— Престани! — викна му тя. Сега беше моментът да се измъкне.

— С годините се научавах да си търпелив и внимателен. — Мъжът я последва от стаята в коридора. — Вършиш го бавно и спокойно. Удължават го колкото е възможно повече.

— Лека нощ, Блу — прошепна Каси, щом тръгна по стълбите, докато той я сподиряше с поглед. Така и нямаше да може да заспи.

Сигурно е от кафето, каза си, тя един час по-късно, въртейки се неспокойно в леглото. Копринената нощница се увиваше около краката ѝ и я дразнеше още повече.

Каси въздъхна, стана от леглото и се загледа през прозореца. Звездите изпълваха небето като скъпоценни камъни върху възглавничка от черно кадифе. Странно, колко по-различно изглеждат тук, помисли тя.

Още по-странно беше, че Блу Мичъм успя да преобърне нейния свят. Всъщност не беше ли така открай време? Още на петнадесет тя си фантазираше за буйния младеж. Дори в Ню Йорк имаше моменти, когато се бе питала за него, но отдаваше това на самотата си.

Каси закри из стаята, искаше ѝ се подът да не скърца толкова. Дълбоко в себе си усещаше болка и се учудваше на това чувство. Никога досега не бе целувана, както я целуваше Блу Мичъм. Можеше

да бъде нежен и любящ, напорист и лаком. Способен беше да предизвика у нея безброй усещания само с ласкавите нотки в гласа си.

Топло мляко, помисли тя, докато си намяташе пенъора. Ето от какво се нуждае. Господи, как мразеше топло мляко, но щеше да го изпие на един дъх, стига да ѝ помогне да престане да мисли за мъжа, спящ в леглото си на долния етаж. Каси заслиза по стълбите колкото е възможно по-тихо, трепвайки при всяко изскърцване. Тръгна опипом през тъмнината, влезе в кухнята и включи осветлението над печката. Отвори хладилника и извади кутията с мляко, после намери една тенджерата. Но това нямаше да ѝ свърши работа. Не се нуждаеше от чаша мляко, а от нещо по-силно. Само че Блу не пиеше, по дяволите!

Каси въздъхна. Наля мляко в тенджерата и запали газта. Пет минути по-късно сипа от горещата течност в една чаша и предпазливо отпи. Направи физиономия. Имаше ужасен вкус.

Щом пресуши чашата, разтреби след себе си и тръгна към стълбите. Изведнъж се спря. За миг остана неподвижна. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. В стомаха ѝ сякаш запърхаха цяло ято подплашени птици. В ушите ѝ забуча. Жената бавно се отправи към стаята на Блу, сякаш теглена от някаква магнетична сила. Спря точно пред вратата. Неизбежно е, беше казал той веднъж, и сега тя знаеше, че е истина. Натисна дръжката, доволна, че не е заключено.

Каси бавно отвори вратата. Лунната светлина струеше в стаята като ефирна мъгла. Тя остана така за миг, загледана към мъжа в леглото, после пристъпи по-близо.

Блу замига срещу силуета, който се приближаваше.

— Каси? — Повдигна се на лакът. С плавно движение отметна завивките с мълчалива покана. — Чаках те... От години — добави с глас, натежал от чувства.

Каси се засмя нервно. Не знаеше колко е привлекателна под лунната светлина, която къпеше лицето ѝ и подчертаваше фините гънки на пенъора и нощницата.

— Не се бой — каза Блу. Широките му рамене се открояваха на лунната светлина. — Ако искаш, само ще те прегърна.

Неговата деликатност я окуражи и тя легна в леглото му. Чаршафите носеха неговия мирис и жената усети как уханието я опиянява. Пое си рязко дъх, щом той я притегли по-близо, и разбра, че е гол под завивките.

— Каси, защо не си свалиш пенъора?

— Пенъарът ли? О, да, добре. — Тя успя да се освободи от дрехата с помощта на Блу. Той отново я притегли в прегръдките си. Дългите му крака я изгаряха през нощницата, както лежеше неподвижна до него. Сигурна беше, че ударите на сърцето ѝ ще разбудят цялата къща.

Блу нежно я целуна. Макар страстта вече да го завладяваше, още се контролираше. Никак не би искал да я подплаши точно сега.

— Погали ме, Каси — подсказа ѝ той. — Погали ме по лицето.

Изненадана, тя направи каквото искаше. Помилва го по едната буза, откривайки, че брадата му вече е набола. Блу обхвана лицето ѝ с ръце.

— Хубава си — промълви той и впи устни в нейните. Премести ръката ѝ към гърдите си и Каси с удоволствие усети как мощните му мускули се свиха от докосването. Тя лекичко плъзна пръсти по корема му.

— Приятно ми е — прошепна Блу в ухото ѝ, а дъхът му пареше. Вече я желаше, но нямаше да бърза. Искаше да я има в леглото си, откак се помнеше. Ако единственият му шанс бе сега, той щеше да я омайва с нежни приказки и да я целува, докато тя застане от желание.

Главата на Каси се въртеше. Тя усещаше възбудата на Блу и се изпълваше с топлина. Той започна да гали гърдите ѝ през копринената материя, ласката му беше лека като бриз в летен ден. Нежността му бе добре дошла след болезнения опит с Жан-Франсоа. Но това беше друг живот, който повече не съществуваше.

Той се наведе над гърдите ѝ. Започна да ги целува, мокрейки коприната... После премести устни върху ямката на шията ѝ, после по всяко рамо. Стигайки до тънките презрамки, той ги смъкна и онемял, се взря в нея. Дори в тъмнината на стаята виждаше, че гърдите ѝ са съвършени. Те отново го изкушиха и той ги целуваше, а Каси стенеше от удоволствие.

Когато Блу я разсъблече, сякаш се изкачи на някакво идилично място, пълно с прекрасни усещания. Срамежливостта ѝ се разсейваше като облак и младата жена потъваше в слънчева светлина. Блу нежно галеше тялото ѝ с устни. Пръстите му сякаш подпалваха бедрата ѝ.

Изведнъж сред мъглата от сладостен шепот и нежни милувки Каси усети безпокойство. Сякаш усетил колебанието ѝ, Блу я окуражи

с думи. Внезапно тя се почувства глупаво. Не беше вече девица, за бога, беше майка на две деца! После в съзнанието ѝ проблесна тревожна мисъл, проправила си път въпреки непознатите чувства и шеметните усещания. Щеше ли да отговори на очакванията на Блу? Така и не бе научила тайните, които някои жени използват, за да задоволят мъжа. Опитът ѝ в леглото граничеше с разочарованието. Тялото ѝ никога не беше копняло за мъж. Досега не бе познала пълното удоволствие, а само насилието.

Каси отвори очи, щом устните на Блу бавно се запускаха по тялото ѝ. Тя изтръпна.

— Блу?

— Шът, тихо, скъпа. Само се отпусни и аз ще ти покажа какво е райска наслада.

Мъжът сякаш я изгаряше и тя се задъха. Отново почувства как се изкачва високо-високо. Беше прекрасно, но започна да изпитва някаква неудовлетвореност. Усещанията бяха толкова силни, че ѝ трябваше някакъв отдушник.

— Нека го направя, Каси — прошепна той.

Внезапно тялото ѝ се изви в дъга, изпълнено от толкова мощно усещане, че тя завика името му и сграбчи чаршафите от страх да не се изтърколи от рая... Тялото ѝ продължаваше да пулсира с желание, докато Блу я обсипваше с целувки.

— Блу, аз никога... — Тя се почувства виновна, че не може да се контролира. Бедрата ѝ бяха изтръпнали, беше заровила ръце в косата му. Никога не бе споделяла подобни интимности с мъж.

— Знам, мила. Отсега нататък това ще се промени. Приятно ли ти е?

— Да, всъщност е прекрасно...

Блу я целуна силно, докато телата им тръпнеха от насладата.

Лежейки в прегръдките му, Каси се почувства тъй, сякаш се буди от сън. Усещаше успокоения ритъм на сърцето му и знаеше, че е в синхрон с нейното.

Тя се надигна и посегна за нощницата и пенъоара.

— Какво правиш?

Щом дрезгавият му глас наруши тишината в стаята, жената го погледна изненадано.

— Обличам се.

Блу се усмихна и я притегли към себе си.

— Не, не още.

Каси отново и с удоволствие усети топлината на тялото му.

— Трябва да се връщам в моето легло — каза тя.

— Има време. — Той загали косата ѝ. — Искам да те гледам на лунната светлина. Толкова си красива. — Блу замълча и я притисна по-силно. — Скъпа, какво означаваше за теб това, което направихме?

Тя каза свенливо:

— Не съм предполагала, че може да е толкова прекрасно.

Блу се усмихна.

Те приказваха и се любеха до зори. Накрая Каси почувства, че познава Блу, истинския Блу Мичъм, както познава себе си. Те лежаха и гледаха как небето просветляла в калейдоскоп от галещи нюанси, преди слънчевите лъчи да разперят пръстите си над хоризонта.

— Трябва да вървя — прошепна младата жена.

— Знам — каза той примирено. — Ще те изпратя до стълбите.

Щом и двамата се облякоха, последва я до стълбището.

— Благодаря — прошепна мъжът.

— За какво?

— За това, че ми даде най-скъпоценния дар, който съм получавал. — Той я притегли в обятията си и я целуна.

Едва когато се сгуши в собственото си легло, Каси си позволи да мисли за това, което току-що се бе случило помежду им. Блу я беше попитал какво означава за нея. Отговорът беше прост.

Тя започваше да се влюбва в него.

ОСМА ГЛАВА

— Мамо, защо си толкова щастлива днес? — попита Тара, докато закусваха бекон с яйца.

Уловена по средата на поредната прозявка, тя не беше подготвена за въпроса. Погледът ѝ автоматично се насочи към Блу, чийто вид сякаш казваше: „Добре те любих, нали?“ Каси беше забравила колко нахален и самонадеян може да бъде той.

— Ами защото баба и дядо се прибират утре — отговори на Тара. — Много ще се зарадват, като ни видят. — Тя отпи от кафето и погледна към Блу. — Сигурна съм, че мистър Мичъм ще е доволен най-после да остане сам.

— Мамо, ами Пипин? — попита Тара.

— Ще ни липсва — обади се и Брий. — А котенцата? Нали с Блу обещахте, че можем да си вземем по едно?

— Само след като ги заведете в лечебницата — каза мъжът.

Тара го погледна недоумяващо:

— Защо, какво им е?

Мейвис се изкикоти:

— Мистър Мичъм иска да каже, че трябва да им се направи малка операция, за да нямат и те котенца.

На Тара това не ѝ беше достатъчно:

— Защо?

— Защото и без това има достатъчно бездомни котета, затова — каза Каси.

— Както е при бебетата, така ли? — попита Тара. — Нали затова оставят бебетата и децата в онези домове... — Тя търсеше думата.

— Приюти за сираци — помогна майка ѝ.

Тара кимна.

— Само че те затварят животните в клетка, нали така?

— И ако никой не ги иска, ги приспиват — отговори Блу.

— Кое то всъщност означава, че ги убиват — каза Тара на Брий.

— Имаме късмет, че не ни приспаха, когато татко не ни искаше.

Майка им, която тъкмо преглъщаше, се задави и поля пенъора си с кафе. Закашля се продължително и по лицето ѝ се застинаха сълзи. Блу я погледна загрижено, но тя не забеляза.

— Тара, защо говориш подобни неща? — попита Каси строго.

Момичето само вдигна рамене, сякаш отдавна беше приело факта:

— Защото е истина.

Настъпи неловка тишина. Дори Мейвис остана неподвижна до кухненската мивка. Когато Каси заговори, думите ѝ бяха премерени до милиметър:

— Тара, вашият баща е зает човек. Трябва да се гордеете, че има такъв успех. Сигурна съм, че щеше да ви вижда по-често, ако можеше. И грешите, като мислите, че не ви иска. Той много ви обича.

Тя по-скоро би си отрязала езика, отколкото да защитава Жан-Франсоа, но нямаше как да остави дъщерите си да мислят, че са нежелани от собствения им баща. Срещайки погледа на Блу, съзря в него разбиране подобрене.

— Може ли да нахраним Пипин тази сутрин? — обърна се Брий към Блу, сякаш целият разговор беше минал покрай ушите ѝ.

— Ще си спомните ли всичко, което ви показах?

И двете момичета кимнаха ентусиазирано. Дори Тара се държеше тъй, сякаш никакви мисли за баща ѝ не я вълнуваха повече.

— Добре тогава. — Децата скочиха от масата. — И не се безпокойте. Ще говоря с майка ви да ви води да виждате Пипин и котенцата, щом баба и дядо се върнат. А когато вашата къща е готова, ще ви дам по едно котенце.

Момичетата изглеждаха доволни, докато излизаха през задната врата. Мейвис се извини и се качи на горния етаж да оправя леглата.

— Бива си те, знаеш ли? — каза Блу.

Каси го погледна въпросително:

— Защо го казваш?

— Аз не бих защитавал този Червей. Щях да им кажа какво представлява.

— И в крайна сметка само да ги нараня? А трябва ли да знаят, че баща им искаше да абортирам, да не ги раждам? Никога! Не ме интересува колко лъжи ще се наложи да изрека.

— Те и така ще разберат що за човек е — рече Блу, но вътрешно се съгласи с нея. Той най-добре знаеше какво е да растеш със съзнанието, че си нежелан. От ранното си детство си спомняше, че не можеше да заспи без осветление. Страхуваше се от тъмното. Ала вместо да стане хленчещо дете, каквото сигурно предпочитаха баба му и дядо му, той беше им се опънал. Дори ги презираше. Но навремето не осъзна, че те бяха успели да навредят на неговото самоуважение. Беше си го възвърнал, като се превърна в най-големия хулиган на града.

— Може би дотогава вече ще са достатъчно големи и ще го приемат по-леко — каза Каси, прекъсвайки мислите на Блу. — Не искам да ги виждам повече как страдат. Искам да ги отгледам, както бях отгледана аз, да им осигурия обикновен, но щастлив живот.

— Без баща?

— Ще го преживеят. Навсякъде има самотни родители, които чудесно се справят с отглеждането на децата си. Тук поне момичетата имат роднини, които ги обичат, а аз ще получавам помощ, ако се нуждая от такава.

— Май всичко си измислила.

— Много отдавна. Просто ми трябваше време.

Те се спогледаха за миг. Помежду им легна неловка тишина. Каси първа заговори:

— Блу, за снощи...

— Беше прекрасно.

— Да, но беше грешка. Не биваше да идвам в стаята ти.

Хоризонтални линии набраздиха челото му.

— Защо? И двамата сме достатъчно зрели.

Искаше да му каже истината — че чувството, което изпитваше към него, беше станало по-сериозно, отколкото би трябвало. Но как да признае подобно нещо на мъж като Блу Мичъм? Това, че тяхната нощ я беше разтърсила толкова силно, не означаваше, че и той е впечатлен. Що се отнася до него, навярно тя беше още една бройка в списъка. Не беше ѝ говорил нищо за любов или някакъв ангажимент.

А дали беше подготвена за това? Успя да се измъкне от лапите на един мъж, който искаше да я превърне в кукла на конци. Щеше ли да рискува своя шанс за независимост след всичките тези години в невидими окови? И дали Блу искаше да се обвърже само с една жена?

Тя се съмняваше. По-скоро би умряла, отколкото отново да заживее като марионетка. Нито пък искаше да лежи в леглото нощ след нощ, в очакване той да се прибере вкъщи. Тя и Блу може страхотно да се привличат, но ако връзката им се провали, децата ѝ отново щяха да страдат.

Докато диханието изпълваше тялото ѝ, нямаше да позволи това да се случи.

— Върнах се с точно определена цел — каза накрая младата жена, решавайки, че е най-добре да се изяснят. Не искаше да го подвежда. Мисълта едва не я накара да се изсмее с глас. Тя да подведе Блу? Не беше ли точно обратното? — Щом къщата е готова и момичетата тръгнат на училище, смятам да започна изготвянето на моя колекция от дамско облекло. Вече имам уговорки в Ню Йорк и там очакват моделите. Научих достатъчно, като манекенка и мога да се справя. Всъщност аз отидох в Ню Йорк, за да стана моделиерка, както ти бях споменала, но нещата тръгнаха в друга посока.

— Защо ми казваш всичко това? — попита той.

— Защото не искам никой мъж да усложнява живота ми.

— И аз ще го усложня? — повдигна вежди Блу.

— Да. Никога няма да знам какво точно съм за теб. Ти може да решиш, че връзката ни не е сериозна и...

— И да се пхна в леглото на някоя друга, така ли?

Тя отказа да срещне пронизващия поглед на сините му очи:

— Нещо подобно.

— Ти си една колкото красива, толкова и страхлива жена! — каза Блу.

— Моля? — Тя рязко вдигна глава. Той, изглежда, ѝ се подиграваше.

— Мислех, че имаш повече кураж. Не мога да повярвам, че най-търсената манекенка в Ню Йорк се страхува от конкуренция. Мислех, че самочувствието ти е далеч по-голямо.

— Не съм си позволявала да го развивам — тросна се тя. — Жан-Франсоа ме учеше още в началото, че просто съм едно хубаво лице и без него ще бъда нищо.

— И ти му вярваше?

Каси изтръпна. Беше казала повече, отколкото трябваше. Бе му позволила да разбере за нея нещо, което отдавна прикриваше.

— Ако ставаше въпрос само за мен, не бих се колебала и за миг — каза тя. Усмихна се, за да намали напрежението във въздуха, но потъмнелите очи на Блу не вещаеха нищо добро. Усмивката ѝ се стопи. — Няма да ти позволя да си проправиш път към сърцето ми, да очароваш децата ми и да ме накараш да се влюбя в теб. — Тя издържа погледа му и добави: — И да си понеса последствията.

Блу хвърли оня самодоволен поглед, който неизменно ускоряваше пулса ѝ.

— О, значи това било. Страх те е да не се влюбиш в мен. — Той видя как бузите ѝ пламнаха. — Харесвам ти в леглото, но не искаш да афишираш връзката си. Защото съм под твоето ниво? Защото се боиш, че ще имам лошо влияние върху дъщерите ти?

— Не започвай пак.

— Мисля, че ти просто си търсиш извинения — каза мъжът раздразнено. — Деликатната ти нервна система не може да понесе мисълта, че ще възпитаваш децата си в присъствието на дивак като мен.

Каси се почувства тъй, сякаш току-що я бяха ударили през лицето.

— Знаеш, че не е вярно!

Блу блъсна стола назад и стана от масата.

— Вече не знам кое е вярно. Извиненията ти са дяволски неубедителни и не желая да слушам повече. Имам си работа. Така че ако Ваше височество ме извини...

Все пак той забеляза нещастния ѝ израз, преди да излезе през задната врата.

През останалата част от деня Каси се чувстваше отвратително. Блу я избягваше, освен когато момичетата бяха наоколо. След една нощ, изпълнена с ласки и нежни думи, студенината му я нараняваше. Беше взела правилното решение, мислеше си тя. Беше прекъснала връзката им в зародиш, без да ѝ позволи да се развие.

Мейвис приготви вечеря от шунка, пържени тиквички, картофи и кромид. И двете момичета навириха нослета при вида на храната, но Каси настоя да опитат яденето. Оказа се, че им харесва.

След това тя изкъпа децата, оставяйки Мейвис да почиства кухнята. Но съзнанието ѝ не беше заето с онова, което върши, и както обикновено, Тара забеляза, че майка ѝ е разсеяна.

— Мисля си колко много багаж има за опаковане — каза Каси. Искаше ѝ се да не се налага да лъже дъщеря си. — Нали утре се изнасяме?

— Мислиш за мистър Мичъм — каза Тара мрачно, докато майка ѝ я целуваше по челото.

Каси замръзна.

— Защо смяташ така?

— Непрекъснато се гледате! — рече обвинително момичето. В гласа ѝ отчетливо прозвуча ревност.

Брий се надигна на лакът.

— Влюбена ли си в мистър Мичъм? — попита тя с надежда. — Защото ако си, тогава няма да си тръгнем ѝ ще можем да яздим Пипин.

— Не съм влюбена в мистър Мичъм — каза Каси, гледайки първо едното момиче, после другото. — Не ставайте глупави. Блу и аз сме само приятели, това е всичко.

Тара не изглеждаше убедена:

— Ти каза, че ще бъдем само трите. Че сме един отбор.

— И точно така ще бъде — потвърди Каси. — Ще си живеем чудесно в новата къща. — Тя погледна към Тара. — Защо не се притесняваш за нещата, за които се притесняват малките, момиченца, а останалото да оставиш на мен?

— Защото не искам да те гледам пак да плачеш — каза Тара. Долната ѝ устна потреперваше.

Сърцето на Каси преля от любов към дъщеря ѝ. Тя силно я прегърна, чудейки се как може едно дете да е толкова проникателно.

— Тара, чуй ме — прошепна ѝ Каси нежно. — Ти и Брий сте на първо място за мен. Винаги ще бъда до вас, дори и когато вече сте големи. — Тя се усмихна и разроши къдравата руса глава на дъщеря си. — Понякога си мисля, че вече си пораснала.

Накрая Тара се усмихна, като че ли удовлетворена от майчиния отговор.

— Лека нощ, мамо — каза тя, щом отново си легна. Каси видя, че Брий вече е заспала.

— Лека нощ, скъпа. Обичам те. — Угаси лампата и излезе на пръсти, но остави вратата откритата, за да може светлината от коридора да влиза в стаята.

Реши да остане горе, вместо отново да се изправя лице в лице с Блу. Остана дълго във ваната и изми косата си с ухаещия шампоан, който лично бе рекламирала. Подсуши косата си и облече нова нощница. Вече в леглото, се опита да чете, но нито една от книгите, които беше взела със себе си, не задържа вниманието ѝ. Безпокоеше се за Тара, тихата малка Тара, която отваряше уста само когато имаше да каже нещо смайващо. Дали събитията от последните две години не бяха я наранили повече, отколкото Каси предполагаше? Изведнъж тя се почувства много самотна. Прииска ѝ се да има някой, с когото да споделя страховете си, независимостта беше ценно нещо, но важно беше и да има някой в живота ти, който да те обича. Мислите ѝ автоматично се върнаха към Блу.

Накрая Каси затвори книгата и въздъхна. Мозъкът ѝ пулсираше от въпроси, търсещи отговор. Не можеше да заблуди себе си и за секунда. Блу ѝ липсваше. Тази мисъл я изплаши. Всичко, което бе искала, беше да се прибере у дома и да осигури на дъщерите си спокоен живот. Не беше си представяла, че ще попадне на Блу Мичъм след всичките тези години. И най-малко пък бе допускала, че ще прекара една нощ в леглото му.

Но вече изобщо не трябваше да мисли за това... Мускулите ѝ се напрегнаха, като си представи как той лежи гол между чаршафите. Тялото му щеше да е топло и подканящо. Горещите му устни щяха да ѝ припомнят рая.

Сякаш в някаква омая, Каси стана от леглото и тихо тръгна по коридора към стълбите. Спря се за миг. Сърцето ѝ биеше лудо. Господи, каква сила притежава Блу Мичъм, та я прави толкова податлива физически и емоционално?

Не бива да влизам, повтаряше си дори когато стигна до вратата на Блу и я отвори. Той лежеше в леглото, окъпан от лунната светлина. При шума от проскърцващата врата обърна глава.

— Знаеше, че ще дойда, нали? — каза Каси глухо, ненавиждайки се за своята слабост.

Блу не помръдна, само я гледаше.

— Не, скъпа. Никога не знам какво да очаквам от теб. — Той седна на леглото и протегна ръце към нея. — Ела тук.

Дрезгавият тембър на гласа му я обезсили. Тръгна към него с копнеж.

Ето че двамата се целуваха с интимно притиснати тела. Каси усети как главата ѝ се завъртя, когато Блу вдигна нощницата ѝ. Ръцете ѝ галеха стегнатите мускули на гърба му. Ухаеше на сапун и мъжка плът.

Каси притвори очи и се отдаде на прекрасните усещания. Подпирайки се на лакти, той хвана лицето ѝ в големите си ръце:

— Отвори очи, скъпа. Искам да ме гледаш. Да знаеш с кого точно се любиш.

— Блу, моля те... — Къде беше останала нежността му от предната вечер, изненада се тя, защото не само думите, но и действията му сега бяха груби.

— Това съм аз, принцесо — каза той. — Метисът. Извънбрачният.

— Не говори така — умоляваше го тя и сълзите напиреха в очите ѝ. Тялото ѝ пламтеше.

— Защо не? Казвам истината. Искам да си наясно чие легло споделяш.

Силата на усещането я остави бездиханна. Блу продължаваше, чужд на всякаква нежност. Когато най-после свърши, той се изтърколи настрани, с лице към прозореца. Не можеше да види сълзите, стичащи се по лицето на Каси, докато тя си обличаше нощницата и излизаше от стаята.

Загледан в нощното небе, Блу яростно се проклинаше. Беше наранил жената, която, за кратко време му бе станала близка. Жената, която обожаваше и може би... Обичаше? Мисълта го разтърси. Досега не беше обичал никого, не искаше да обича и Каси. Нито пък смяташе да се обременява с две малки деца. За него сексът никога не беше представлявал проблем. Дори и в малък град като Пекюлиър винаги се намираха достатъчно жени. Гордееше се с това, че малко или много, може сам да избира любовниците си. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да се ангажира с жена с две деца. Колкото по-скоро Каси и момичетата ѝ излязат от живота му, толкова по-добре.

Защо тогава му се искаше да пробие с юмрук стената?

Каси не можеше да заспи. Ако не се боеше, че ще разбуди Мейвис и момичетата, щеше да напълни ваната с гореща вода и да изтрие от себе си всички следи от близостта с Блу. Освен, че я желаше в леглото си, той беше искал да я нарани. Тя сви ръце в юмруци, толкова силно, че щеше да счупи маникюра си.

Била е права за Блу от самото начало. Той ухажваше и заплениваше жертвата си, а щом тя се предадеше, я зарязваше. Каси бе цялата болка и гняв.

Беше се държала като глупачка. И беше подвела Тара. Очите ѝ отново се наляха със сълзи. Сърцето я болеше. Тя стана от леглото и влезе безшумно в стаята на дъщерите си. Загледа се в спящите им ангелски личица и се изпълни с гордост, после със срам и разкаяние. Много внимателно премести Тара навътре в двойното легло и легна до нея. Дъщеря ѝ издаде някакъв звук в съня си и Каси се усмихна. Тя се сгуши по-близо до Тара, наслаждавайки се на чистото скъпоценно ухание.

Каси спа до късно, благодарна, че Мейвис е тук и се грижи за момичетата. Когато се събуди, се почувства обновена. Това щеше да е последният ѝ ден под покрива на Блу Мичъм. Родителите ѝ се връщаха днес и повече нямаше да се налага да го среща. Само тази мисъл ѝ стигаше, за да бъде спокойна.

Тя стана от леглото, облече пенъора си и слезе по стълбите с мисълта за чаша кафе. Мейвис вече беше го приготвила.

— Извинявай, успях се — каза Каси, потискайки една прозявка. — Къде са момичетата?

— При котенцата, че къде другаде? — отвърна Мейвис. — Казах им да не ви будят.

— Благодаря. — Тя се поколеба. — Къде е Мистър Мичъм?

Жената кимна към затворената врата на кабинета му.

— Заклучил се е вътре от часове. Отказва да закуси. Пи само кафе.

Звънецът на входната врата проехтя.

— Аз ще отида — каза Мейвис, вече от коридора.

При звука от звънеца Блу стана иззад бюрото си и отвори вратата на офиса. Видя Каси да седи по пенъор до кухненската маса. Погледите им за кратко се срещнаха. Тя първа отмести очи. Той се почувства като парцал.

Мейвис се появи, изглеждаше някак неуверена.

— Извинете, мисис Д'Клер. Един човек иска да ви види.

Каси погледна изненадано.

— Кой е той?

Прислужничката замълча за миг.

— Казва, че е мъжът ви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Единственото, което Каси успя да стори, бе да поправи Мейвис:

— Мистър Д'Клер е бившият ми съпруг.

Блу остана неподвижен близо до нея.

— Сигурна ли си, че така каза? — попита след малко тя, усещайки как я обзема страх.

— Точно така. Има френски акцент — кимна жената.

Блу имаше заплашителен вид и за миг двете спряха погледи върху него.

— Ще те отърва от тоя. — Стиснатата му челюст излъчваше решителност.

Каси поклати глава.

— Пак ще се върне. — Тя се изправи, изведнъж една мисъл прониза съзнанието ѝ. — Момичетата!

— Успокой се — каза Блу. — Не е дошъл за децата. Не е в състояние да се грижи за тях, по дяволите. — Той погледна към Мейвис, която стоеше като войник в очакване на заповеди. — Дръж момичетата по-далеч!

— Няма страшно — отвърна тя. — Веднъж крих от полицията най-големия си син три дни. Ще задържа децата в обора.

— Не си ми споменавала за това — обади се Каси.

— Сега няма време да ви обяснявам. — Мейвис вече вървеше към задната врата, мърморейки под нос: — Лично ще му извия врата — само с пръст да докосне ангелчетата ми.

Каси пое дълбоко дъх. Не беше подготвена за подобна среща. Дланите ѝ бяха влажни, когато се отправи по коридора, както бе по пеньоар. Погледна през рамо и видя, че Блу я следва.

— Идвам с теб — каза той с тон, който не търпеше възражение. Когато стигнаха входната врата, отвори я вместо нея. Жан-Франсоа чакаше на верандата, а на алеята имаше бяла лимузина.

Каси видя, че изглежда по-стар. Бръчките по лицето му се бяха увеличили чувствително, раменете му бяха хлътнали. За миг те просто

се взираха един в друг.

— Какво правиш тук? — попита го тя без предисловие. Беше изненадана от равния си тон. През месеците, прекарани в борба по съдилищата, за да получи развод, всичките ѝ чувства към Жан-Франсоа бяха изчезнали.

Бившият ѝ съпруг изглеждаше изненадан, но се опита да го прикрие зад широка усмивка.

— Добре изглеждаш, Касандра — каза той, спускайки очи към нощницата и пенъоара ѝ. — Сигурно е от чистия въздух. Няма ли да ме поканиш вътре? — Погледна покрай нея към Блу. — Кой е този, твоят бодигард ли?

Каси пренебрегна въпроса му.

— Какво искаш? — попита тя със същия равен тон, изненадана, че вече не се бои от него.

Жан-Франсоа беше поразен.

— Не мога да повярвам! Така ли смяташ да се отнасяш с мен? Какво ще си помислят децата ни?

— *Мои*те деца — поправи го тя. — Никога не ти е пукало за тях, тъй че престани да се преструваш. Кажки какво искаш?

Каси усещаше присъствието на Блу зад себе си. Не беше произнесъл нито дума. Само гледаше и слушаше.

Жан-Франсоа скръсти ръце и я погледна по бащински строго.

— За твое сведение, информираха ме, че си се... как да се изразя... хванала с някакъв индианец.

Блу пристъпи напред. Беше около петнайсет сантиметра по-висок и раменете му бяха два пъти по-широки от тези на по-възрастния мъж.

— Внимавай какво говориш, французино — каза той през зъби. — Нали не искаш да си изцапаш новия костюм?

— Ей, не съм дошъл тук да си търся белята! — възкликна неканеният гост, вдигайки ръце във въздуха. — Просто съм загрижен за дъщерите си.

— Върви по дяволите! — рече Каси и пристъпи напред. — Никога не те е било грижа за друг, освен за себе си. Ако обичаше момичетата, щеше да поискаш от съда разрешение да ги посещаваш. Сега единствено аз отговарям за тях и мисля, че изобщо не е добре да те виждат.

Жан-Франсоа въздъхна тежко.

— Защо трябва да сме на нож, Касандра? Защо ме мразиш толкова?... Виж какво направих от теб. Взех една тиква от градината и я преобразих в най-известната манекенка. Да не мислиш, че ми е било лесно? — Той се изсмя. — Ти не можеше да се движиш по права линия, като те срещнах, камо ли като манекенка. И с този акцент на провинциалистка...

Каси възпря Блу.

— Недей, това не те засяга. Пък и не си струва — каза тя и отново насочи вниманието си към Жан-Франсоа. — Беше ти платено добре за услугите. Да не говорим колко изкраде от мен. Плащах ти всичко — пиенето, жените, елегантните дрехи. Приключила съм с теб.

Лицето на Жан-Франсоа стана яркочервено.

— Ти, неблагодарна малка кучко! Нямах да ходя по други жени, ако не се свиваше от страх всеки път, когато те докоснех. Не биваше да си взимам фригидна жена, по дяволите парите! Трябваше да те оставя да изгниеш като прислужничка, каквато беше, когато те срещнах.

Вече нищо не бе в състояние да възпре Блу. Без предупреждение той стовари юмрука си право в лицето му. От носа на Жан-Франсоа бликна кръв.

— Май погрешно си преценил дамата — каза Блу, уловил неканения гост за реверите. — Фригидността често се дължи на непохватен партньор.

— Виждам, че информацията ми е вярна. Нямах представа, че бившата ми жена предпочита да спи с диваци. — Думите наляха масло в огъня. Макар по-възрастният мъж да се опитваше да отговаря на ударите, той просто не беше от категорията на Блу Мичъм. Каси се помъчи да ги разтърве, умолявайки ги да престанат. Шофьорът излезе от лимузината, изглеждаше объркан. Последният удар на Блу просна Жан-Франсоа в праха.

— Вкарай тая отрепка в колата и се измитайте от имота ми — каза Мичъм на шофьора. Човекът кимна, сграбчи Жан-Франсоа през раменете и го повлече към лимузината.

— Хайде да се прибираме вкъщи — обърна се Блу към Каси, която го послуша с благодарност.

Щом влязоха вътре, наля ѝ още една чаша кафе и я донесе до кухненската маса.

— Трепериш — каза той. — Добре ли си?

Тя само кимна и благодари за кафето. После осъзна, че наистина трепери. Дали от страх, че Жан-Франсоа можеше да вземе децата ѝ, или защото неговото присъствие отново ѝ припомни жалкото съществуване, което беше водила, преди да се разведе с него?

Каси отпи от кафето. Наложил си да не среща погледа на Блу. Беше се измъкнала от една каша само за да се озове в друга. Първо, престоят ѝ у Мичъм застрашаваше политическата му кариера, и второ, тя беше се влюбила безнадеждно в него.

— Защо смяташ, че се появи това патетично създание? — попита Блу, прекъсвайки мислите ѝ.

Каси си разреши да го погледне въпреки спомените от изминалата нощ.

— Поддържах луксозния му живот в продължение на осем години — каза тя вяло. — Сигурно са му свършили парите.

Мъжът замълча за момент, искаше да ѝ даде време да се успокои. Накрая заговори:

— Каси, мисля, че трябва да поговорим. — Цялата нощ не беше мигнал и това бе изписано по лицето му. Чувстваше се като най-долното създание на земята след онова, което ѝ бе сторил, и сега искаше да се сдобрят дори ако трябваше да пълзи. — Каси, съжалявам. Ужасно съжалявам.

Тя поклати глава. Не възнамеряваше да му прощава само за да се почувства той по-добре.

— Сега не ми се говори. Всичко, което желая, е да си опаковам багажа и да се изнесе оттук.

Младата жена се изправи, чувстваше се като смазана. В главата ѝ нахлуха спомени от прекараната нощ. Блу също стана и улови ръката ѝ.

— Скъпа, чакай...

С рязко движение Каси се освободи.

— Махни ръцете си от мен! Да не си посмял да ме докосваш повече, Блу Мичъм. Уморих се да бъда използвана от мъжете, няма да го позволя и на теб! Ще се изнесе оттук колкото може по-бързо. Да не

си посмял повече да ме докосваш, разбра ли? — За последните думи не ѝ стигна въздух.

Чертите на Блу се стегнаха:

— Разбирам напълно, мисис Д'Клер.

Той видя как гневът изплува във виолетовите ѝ очи, преди да се извърти на пети и да напусне стаята.

Каси беше готова с багажа след няколко часа. Двете с Мейвис изчистиха къщата основно и изпраха спалното бельо, докато Блу стоеше, затворен в кабинета си. След обяда Каси най-сетне се свърза с родителите си по телефона.

По-голямата част от багажа беше прибрана отзад в комбито на Каси, Мейвис я закачи, че само принцеса Ди би носила толкова много куфари.

— Надявам се, че всичките тия дрехи стават за пералнята — добави жената. — Не съм си представяла, че ще прекарам зрелите си години в пране на ръка.

— Ще го имам предвид, когато реша да ти повиша заплатата — отвърна тя с усмивка, нахвърляйки останалото на задната седалка. Беше се сближила с Мейвис за кратко време и се чудеше как се е справяла без нея. Жената бе се превърнала в член на семейството.

Каси погледна към къщата за последен път и усети как в гърлото ѝ засяда буца. Добре ли беше постъпила, като скъса с Блу? Наистина ли бе дала и на двамата шанс, който проиграха? Не бягаше ли отново само защото появата на бившия ѝ съпруг бе разбудила старите страдания? Толкова беше объркана. В момента в живота ѝ нямаше място за друг, освен за дъщерите ѝ. Ала все не можеше да се отърси от мисълта, че е пожертвала нещо много ценно.

— Не трябва ли да си вземем довиждане с Блу? — попита Брий.

— Точно сега мистър Мичъм е зает. По-добре е да не го безпокоим — каза Каси.

— Страхливка — прошепна Мейвис.

— А ти си на всяка манджа мерудия — върна ѝ го тя също шепнешком, после се усмихна на момичетата. — Оставих му бележка, че му благодарим.

— Ще съжалявате, че постъпвате така. Разбирам кога двама души са влюбени — каза Мейвис тихо, за да не я чуят децата. — Ако питате мен...

— Не те питам — тросна се Каси, докато се качваха в колата.

— Щото се боите от отговора, затова. — Мейвис продължаваше да нарежда, но мислите на младата жена бяха другаде. Сърцето ѝ се късаше. Колкото повече приближаваха бащиния ѝ дом и се отдалечаваха от този на Блу, толкова повече съжаляваше, че не бе събрала кураж да се сбогува.

Каси спря на алеята пред гаража на родителите си и видя, че той е пълен с коли. Бяха пристигнали сестрите ѝ заедно с мъжете и децата си.

— Сигурна ли сте, че тук има място за мен? — намръщи се Мейвис.

— Разбира се, че има. Двете ми сестри не живеят вече тук. Можеш да се настаниш в тяхната стая.

Майката на Каси отвори входната врата и извика толкова развълнувано, че всички останали наизскочиха. Каси не си спомняше някога да е била прегръщана и целувана толкова много. Всички се въртяха около Тара и Брий и ги глезеха. Измина близо половин час, преди страстите да се успокоят ѝ тя да обяви, че е дошла, за да остане у дома. Мейвис помогна да приготвят сандвичите и кафето, докато Каси разказваше за къщата, която ремонтирала.

— Но къде стоя през цялото това време? — попита майка ѝ.

— Живяхме у Блу — каза Брий.

Мисис Кенард сякаш не дочу.

— У кого, скъпа?

Каси погледна открито родителите си.

— Блу Мичъм ни даде под наем горния етаж.

В стаята настъпи тишина. Мейвис я наруши.

— Много ни беше удобно там — каза тя. — Наистина беше мило от страна на кмета Мичъм да ни подслони.

— И вие ли бяхте там? — попита майката на Каси, вече с друг тон.

— О, да, госпожо. На горния етаж, до мисис Д'Клер и момичетата. Не съм срещала такъв джентълмен... толкова мил и всичко останало. Без да се броят моите деца, разбира се. Възпитала съм ги да бъдат точно такива.

Родителите на Каси изглеждаха успокоени, макар че сестрите ѝ се спогледаха многозначително.

— Чудесно е, че отново си при нас — каза Маги, по-голямата. После и прошепна на ухото: — Радвам се, че се отърва от надутия си съпруг.

Когато всички си тръгнаха, децата бяха капнали. Каси и майка ѝ ги сложиха да легнат в стаята за гости, докато Мейвис почистваше в кухнята. Тя настояваше да изпълнява задълженията си, независимо къде се намира. След това, щом настаниха и Мейвис в стаята ѝ, Каси седна на предната веранда с родителите си и заговори за новата ѝ къща.

— Всеки ден се отбивам там — каза тя. — Искам да съм сигурна, че братята Съдърс си изработват парите.

— Смяташ ли да работиш? — попита баща ѝ, макар чудесно да знаеше, че дъщеря му няма нужда да работи до края на живота си, ако не желае.

— Всъщност смятам да започна веднага щом част от къщата стане обитаема. — Тя ентусиазирано разказа за плановете си и родителите ѝ бяха впечатлени.

— Ами французинът? — попита баща ѝ. Никога не бе крил неприязънта си към него. — Мислиш ли, че ще ти създава проблеми?

Каси реши да не споменава за неприятния инцидент в предобеда.

— Ако случайно се опита, ще се обърна директно към съда. Той се отказа от родителските си права.

— Пораснала си, Каси — каза майка ѝ, взе ръката на дъщеря си и я стисна. — Гордеем се с теб.

Баща ѝ кимна:

— Смятам утре рано-рано да се отбия у кмета Мичъм и да му благодаря, задето е подслонил дъщеря ми и моите внучета.

Каси беше благодарна, че е тъмно и не могат да видят червенината, избила по лицето ѝ.

— Всъщност мисля, че не е необходимо, татко.

— Защо така?

Тя се размърда неловко в шезлонга.

— Блу... искам да кажа мистър Мичъм и аз се разбирахме доста добре, но в някои отношения се разминаваме. По-добре е да оставим нещата както са.

Каси постоя в старата вана на крачета, принадлежала някога на баба й, после облече нощницата си и пенъора и пожела лека нощ на родителите си, които също се канеха да си лягат. Вече в стаята си, разгледа всички плюшени играчки, които бе събирала като малка, и реши, че трябва да ги даде на Брий и Тара. После си легна и угаси осветлението. Мислите й се понесоха към Блу и последната им нощ заедно. Все още се чувстваше болезнено наранена, но вече не обвиняваше него. Тя бе го желала също толкова силно, колкото и момичетата, които се качваха в комбито му преди години.

През следващите две седмици Каси бе заета повече от всякога. Брий и Тара тръгнаха в първи клас, тъй че двете с Мейвис прекарваха повечето време в къщата, където кипеше работа. Имаше страшно много неща за вършене и Каси се хвърляше от едно към друго. Мебелите й пристигнаха. Избра плат за пердетата. Контролираше работниците и им предлагаше помощта си, когато беше необходимо.

Беше погълната от преустройството на къщата, но Блу не бе изчезнал от мислите й. Един ден буквално се блъсна в него, пазарувайки в „Пигли Уигли“ — беше взела прекалено бързо завоя и удари количката си в неговата. Би предпочела да налети на дявола... В първия момент беше прекалено изненадана, за да заговори. Той изглеждаше точно както си го спомняше — със старателно сресана синкавочерна коса, а очите... Господи, никога нямаше да забрави тези очи. Всяка нощ ги виждаше в сънищата си.

— Блу, каква изненада! — Устата й бе пресъхнала. Насили се да се усмихне.

Мъжът я погледна хладно.

— Много лошо направи, Каси — каза той без предисловие, — да си тръгнеш и да не кажеш довиждане. — По дяволите, беше му липсвала. Изглеждаше свежа и привлекателна в белите си къси панталони и розовата блузка. Толкова женствена. Усети как познатото старо желание пронизва слабините му.

Каси сведе поглед. Сърцето ѝ сякаш беше заседнало в гърлото.

— Аз... оставих бележка, че ти благодаря.

— Как са момичетата?

— Добре.

— Тара?

— Чудесно се справя в училище. Сложиха я в класа на напредналите.

— Не ме изненадва. А Брий?

— Тя е все същата — засмя се Каси.

— Липсват ми. — Изведнъж мъжът осъзна колко много му липсваха. Всичките. Липсваха му дори врявата, безпорядъкът и караниците. Но най-много му липсваше Каси. По дяволите, провалил беше най-хубавото нещо, случвало му се някога.

Тя забута количката напред и се усмихна стеснително, посягайки за кутия грах.

— И ти им липсваш...

— Как върви ремонтът на къщата? Отвън изглежда добре. — Той посегна за буркан гъби. Всъщност ненавиждаше гъби.

— Да, бояджиите напредват. Но вътре е голяма бъркотия. — Каси взе кутия кисело зеле, макар да знаеше, че няма да я използва никога.

— Ами работата ти?

— Нямам много време за нея, но все пак успях да изпратя няколко предварителни скици. — Тя с тъга осъзна, че разговарят като непознати. Това ли е същият мъж, който беше я държал в прегръдките си под лунната светлина? Това ли бе човекът, който ѝ разкри несънувани от нея удоволствия? Ужасно ѝ се искаше да му каже колко много ѝ липсва, колко нощи поред беше стояла будна, мислейки за него.

Женски глас прекъсна мислите ѝ.

— Я гледай, кметът ни пазарува в дамска компания — каза Джени Бауърс.

Двамата бяха еднакво изненадани.

— Здравей, Джени. Помниш ли мисис Д'Клер? — каза Блу.

— Как бих могла да я забравя? Целият град говори за нея... Нямаме търпение да видим къщата ви, когато завършите. Е, разбира се, ние от простолюдието не можем да се мерим с вас. Чух, че е идвал бившият ви съпруг.

Блу и Каси се спогледаха. Стана им ясно кой се беше обадил на Жан-Франсоа.

— Да, дойде — усмихна се Каси. — Чудесно стана, защото решихме да си останем приятели. Било каквото било. Ако не беше се появил, сигурно щяхме да си имаме зъб до края на живота.

Джени не можа да скрие изумлението си. Каси погледна часовника.

— Е, налага се да тичам. Училището скоро ще свърши, трябва да прибера децата. — Тя хвърли поглед на Блу и съзря в очите му хиляди послания. — Радвам се, че се видяхме, кмете.

Тръгна към касата, зад нея Блу и Джени продължиха да разговарят. Почувства се тъй, сякаш някой бе пронизал сърцето ѝ с нож. Усещаше се замаяна. Срещата с Блу я бе разтърсила, но си каза, че трябва да се вземе в ръце. Невъзможно беше в град с размерите на Пекюлиър да не се виждат от време на време.

Касиерката ѝ беше стара приятелка от гимназията:

— Добре ли си, Каси? — попита я.

Успя да ѝ се усмихне и да разтовари количката, преструвайки се, че се интересува от последните клюки в града, които приятелката ѝ съобщаваше. Ръцете ѝ трепереха, докато пишеше чек за продуктите. Усещаше краката си омекнали, докато следваше момчето с торбите до колата. Изчака го да сложи продуктите отзад и му даде бакшиш.

Каси се проклинаше и караше към началното училище да прибере дъщерите си. Беше видяла израза в очите на Джени. Беше израз на копнееща жена, жена, която би продала душата си, за да прекара една нощ с Блу Мичъм. Познаваше този израз, защото бе го виждала на собственото си лице в огледалото. Но между нея и Джени все пак имаше една разлика. Каси беше се оказала достатъчно наивна да се влюби в този мъж.

— Защо никога не ходим да видим Пипин, както обеща? — поиска да знае Брий, щом двете с Тара се качиха в колата.

— Много съм заета с къщата — каза Каси. — Сигурно мистър Мичъм също е зает.

Тара гледаше през прозореца.

— Искане ми се да подържа котенцата.

— При баба и дядо има колкото искате кучета и котки, с които да си играете.

— Не е същото — каза Тара. — Вече нищо не е същото.
Каси се изненада от думите ѝ:
— Какво искаш да кажеш?
— Престана да се усмихваш, мамо — отговори простиичко Тара.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Каси се събуди от възторжените викове на децата. Стана от леглото и облече пенъора си.

— Каква е тази врява? — попита майка си, която бе станала и приготвяше закуската в кухнята. Тя стоеше усмихната до прозореца.

— Къде са момичетата?

— Изхвъркнаха от къщи по нощници — каза майка ѝ. — Току-що пристигна Блу Мичъм с едно ремарке, закачено за джипа. Май вътре има пони.

При споменаването на Блу, Каси се стрелна към прозореца. Реакцията ѝ бе очевидна дори за самата нея и тя се опита да я прикрие с раздразнение.

— Няма да му позволя да разглезва момичетата!

— Къде отиваш, за бога? — попита мисис Кенард. — Не можеш да излезеш навън и да говориш с кмета, облечена така!

Блу вече бе свалил понито от ремаркетото, когато Каси приближи.

— Какво си мислиш, че правиш? — заплашително попита тя, с ръце на кръста.

Щом я огледа, по устните на младия мъж бавно плъзна оценяваща усмивка.

— Казвал ли съм ти колко много ми харесваш в тази нощница и този пенъор? Май си спомням... — Изразът в очите му ясно ѝ показва за какво си мисли.

Каси пребледня. Беше със същата нощница и този пенъор през първата нощ, когато се любиха. Тази нощница, която Блу я бе помолил да носи, щом реши да дойде при него. Навремето предложението му бе изглеждало толкова нелепо...

— Зададох ти въпрос — каза тя.

— Просто реших да направя подарък на момичетата. — Той премести поглед от Тара към Брий. — От сума време се опитвам да го продам и ако не се отърва от него, ще трябва да го пратя в екарисажа за туткал.

Момичетата се ококориха.

— Нима? — Каси повдигна вежди. — Колко драматично!

— Истина е. — Той пристъпи по-близо до Каси ѝ прошепна в ухото ѝ: — Намерих му три потенциални булки, но не щя да ги погледне. Знаеш ли какво си мисля?

— Не.

— Мисля, че е педи.

Момичетата отново се ококориха. Каси ги погледна изумена.

— Знаете ли какво значи?

И двете кимнаха.

— В днешно време децата растат бързо — вметна мъжът.

— Очевидно.

— Но ние нямаме нищо против, мамо — заяви Тара тържествено.

— Това е най-абсурдното нещо, което съм чувала — рече Каси на Блу, ядът ѝ към него беше преминал и сега се опитваше да сдържи усмивката си. — Колко искаш за него?

Той изглеждаше засегнат.

— Никакво плащане. Това е подарък.

— Тогава няма да приема — каза твърдо младата жена.

— Мамо! — извикаха Тара и Брий хорово.

Блу се приближи още повече до Каси, докато момичетата държаха понито за юздата и разговаряха с него като със стар приятел.

— Може би ще се споразумеем.

— Не правя сделки с хора като теб, Блу Мичъм — каза тя и стисна зъби. — Колкото до понито...

— Това е подарък за момичетата, Каси. Просто и ясно. Пък и не мога да го чифтосам... Освен това и то тъгува по тях. Отказва да се храни.

— Изглежда ми здраво. — Каси премести поглед от бездънните сини очи на Блу към Пипин. Присъствието на този мъж затрудняваше дишането ѝ. — Тогава приемаме — каза тя накрая и децата заподскачаха от радост. — Не мислите ли, че трябва да благодарите на мистър Мичъм за любезността? — попита майка им. И двете момичета му се усмихнаха. Брий изтича до него и го прегърна.

Блу отиде после до ремаркетото и затвори капака. Дънките му бяха износени и прилепнали, забеляза Каси. Под памучната му фланелка се

очертаваха широките му рамене. Косата му бе прилежно сресана, а той ухаеше на сапун.

— Ще влезеш ли да... изпиеш чаша кафе? — попита тя.

— Не се чувствай задължена — каза мъжът, тръгвайки към вратата на джипа. — Направих го за момичетата. — Той се качи и запали мотора. — До скоро!

Децата му махаха и викаха след него, докато се отдалечаваше, а ремаркетото танцуваше отзад, вдигайки облаци прах.

Каси усети как я обзема разочарование. Отказът му бе като горчив хап. За какво толкова се мисли, по дяволите? Можеше да приеме поканата ѝ за кафе. Тя тръгна към обора, за да се погрижи за понито.

Блу вкара джипа в алеята пред дома си и изключи мотора. Остана така известно време, проклинайки се, че не прие поканата на Каси. Какво му ставаше, за бога? През последните няколко дни бе копнял да я зърне, а пренебрегна възможността да пие с нея кафе. Сега можеше само мислено да се взира в необикновените ѝ очи и да гледа тази подканяща да бъде погалена коса.

Желаеше я невероятно силно, осъзна той. Желаеше я още от петнайсетата ѝ година, откакто бе започнала да се превръща в жена. Веднъж тя беше му говорила за юношеските си фантазии. Тогава му се прииска да се изсмее. Нейните фантазии не биха могли да се доближат до неговите.

Защо просто не взема да си я прибера вкъщи и да приключа с това? — запита се мъжът. Тя беше уязвима и го харесваше също толкова, колкото и той нея. Усещаше как помежду им прехвърчат искри всеки път, щом се погледнеха.

Блу мисли над това в продължение на няколко минути, преди да слезе от джипа и да захлопне вратата. Не, не можеше просто да я метне на рамо и да я вземе със себе си, както се изкушаваше да направи. Бившият ѝ съпруг се бе държал достатъчно безочливо с нея. Макар да изглеждаше самоуверена, Блу знаеше, че вътрешно тя е една несигурна в себе си жена, която се мъчи с всички сили да си възвърне самоуважението. За нея бе изключително важно да успее. Без значение беше какво му се иска на него. Както обикновено, той беше закъснял.

Всъщност Блу винаги беше закъснявал, що се отнася до Каси.

Чаршафите се бяха усукали около дългите крака на Каси и макар че прозорците бяха отворени, беше ѝ задушно. Тя припряно изрита завивките, седна в леглото и затърси в тъмното пакета с цигари. Запали една и се закашля — още не беше се научила да вдишва дима. Изведнъж се сети, че понякога хората се подпалват от цигара в леглото. Рискуваше живота на близките си. Не че се боеше, че може да заспи. Би опожарила целия си гардероб за една нощ здрав сън, но всеки път, щом притвореше очи, пред нея се изпречваше лицето на Блу и в съзнанието ѝ нахлуваха спомените.

Каси облече пенъора и obu чехлите си. Взе пакета с цигари и излезе от стаята. Мина тихо през хола, отключи входната врата и се озова навън.

Усети допира на хладния нощен въздух до кожата си. Небето беше ясно, над нея блещукаха милиони звезди. Колко ли пъти се бе измъквала през нощта от къщи като дете, помисли си тя. Много от проблемите си беше решила, седейки на стълбите, с поглед, зареян в звездите. Мечтите ѝ да стане моделиерка се бяха родили под такова небе. Тя смукна от цигарата си и слезе по стълбите на предната веранда.

Тревата беше окосена същия ден и издаваше специфична упойваща миризма. Ароматът на цветето орлови нокти изпълваше въздуха. Нощните звуци — любовната песен на щурците, крякането на жабите — успокояваха изострените ѝ нерви. Никога не бе се бояла да стои в тъмното. „Така на Господ му е по-лесно да те наблюдава“ — беше ѝ казала майка ѝ преди цяла вечност. Каси вдишваше нощния въздух и се разхождаше по черния път пред къщата, където лунната светлина бе ѝ очертала пътека.

Изведнъж осъзна, че не е сама. Подсказа ѝ го нейното шесто чувство. Съзря малка червена светлинка и разбра, че някой я наблюдава, някой, който пушеше цигара или пура. Сърцето ѝ заби учестено. Кожата ѝ настръхна. Тя тръгна назад към къщата.

— Каси, не бягай.

Гласът ѝ беше познат колкото нейният собствен.

— Блу!

Каси се обърна и се заоглежда в тъмното. Едва успя да различи фигурата, която я приближаваше. Когато дойде до нея, тя го загледа

въпросително.

— Какво правиш тук?

— Кога започна да пушиш? — попита мъжът, пренебрегвайки въпроса ѝ. — За теб е вредно, нали знаеш? — Той дръпна от пурата си. Каси хвърли цигарата на черния път и Блу я угаси с обувка.

— Току-що — каза тя. — Разбира се, момичетата не знаят.

— От напрежение?

— Да. Много ми е напрегнато. Къщата, момичетата, кариерата...

— Знам как да освобождавам от напрежението — каза Блу направо.

— Не ме изненадваш. Би трябвало да откриеш частна практика.

Той се засмя тихо и от звука тя настръхна.

— Трябва да се прибирам. — Изведнъж жената осъзна колко е абсурдно да разговаря с Блу Мичъм посред нощ, на коларски път.

— Не си тръгвай, Каси — помоли я той. — Стоя тук всяка нощ с надеждата, че ще излезеш. Ти имаше такъв навик като момиче, помниш ли?

Каси се вгледа в красивото му, открояващо се на лунната светлина лице.

— Откъде знаеш?

— Наблюдавах те. Когато не ти се спеше, ти или сядаше на стълбите, или се разхождаше наоколо. Аз обикновено се прибирах от поредната забава. Паркирах колата си надолу по пътя, точно където е сега джипът ми...

— Ти си ме шпионирал?

— Може и така да се каже. — Той хвърли пурата на земята и я угаси с крак.

За момент Каси остана безмълвна, после възкликна:

— Защо, за бога?

Усмивката на Блу беше нежна.

— Защото бях влюбен в теб. — Смаяното ѝ изражение го накара да се засмее. — Разбира се, навремето мислех, че е само физическо привличане. — Той пристъпи по-близо. — Но ти беше толкова млада... Не мога да ти опиша колко много момичета съм качвал в моето комби, представяйки си през цялото време, че си ти.

— Блу, недей! — Тя отстъпи назад. Не можеше да понесе близостта му.

— Да, Каси. Обичах те тогава, обичам те и сега. — С плавно движение посегна към нея.

Тя беше безсилна. Ръцете му се увиха около талията ѝ, а устните му се впиха в нейните.

Каси се дръпна рязко:

— Не съм готова за това.

— Никога не си била по-готова — каза той. — Иначе нямаше да пропушиш.

— И кой го казва?

Блу не сваляше поглед от нея:

— Нима ще позволиш на един провалил се брак да унищожи шанса ти за щастие?

— Да не би да намекваш, че между нас има нещо? Трябва да съм голяма глупачка, за да го допусна — изсмя се тя.

— Наистина има нещо, Каси.

— Не съм влюбена в теб, Блу Мичъм.

— Докажи го.

— Няма нужда да ти доказвам каквото и да било.

— Нека те любя отново — каза той дрезгаво.

Каси усети как стомахът ѝ се сви.

— Ти си полудял. Последният път...

Мъжът сграбчи двете ѝ ръце.

— Последният път беше грешка. Наистина съжалявам. Нека се сдобрим.

Очите му бяха убедителни дори на лунна светлина. Щом от вида ѝ разбра, че няма да приеме, той я пусна.

— Поне ела вкъщи да си поговорим. — Блу пхна ръце в джобовете и въздъхна тежко, вдигайки лице към звездите. — Не мога да издържам повече. Липсваш ми. Желая те. Нуждая се от теб.

Каси се изненада колко бе спокоен гласът ѝ, когато заговори:

— Винаги си получавал точно каквото искаш, нали, Блу? Трябваше само да щракнеш с — пръсти и момичетата дотърчаваха. Дори аз се поддадох на твоя чар и дойдох в леглото ти.

— Беше ни хубаво.

— Е, ти си мъж с опит. Сигурно е така с всяка жена.

— Не. Никога не съм се любил с жена, която обичам, Каси. — Той копнееше да я вземе в прегръдките си. — Затова се държах така

втората нощ. Осъзнах, че се влюбвам в теб. Знаеш ли какво е това, ако през целия си живот не си обичал друго човешко същество? — Той не я изчака да му отговори. — Дяволски страшно е. Започваш да осъзнаваш, че този човек означава повече, отколкото собственият ти живот. Осъзнаваш, че би умрял за този човек. Никога не съм изпитвал желание да умра за някого, Каси. Но с радост бих се простил с живота си заради теб и твоите момичета.

Каси видя, че в очите му има сълзи. Признанието му я покърти. Блу не играеше театър. Усещаше как любовта струи от него. Тя го приближи и той я взе в обятията си...

— Ще дойда — прошепна в ухото му.

Пътуваха до къщата на Блу в мълчание. Каси бе нервна. Дланите ѝ бяха влажни. Той паркира, слезе от джипа и заобиколи от другата страна, за да ѝ помогне да слезе. Но вместо да я остави да стъпи на земята, я вдигна на ръце и я понесе към къщата.

Вътре Блу изобщо не посегна да запали осветлението. Тръгна направо към спалнята.

Каси съзнаваше, че е победена. Не можеше повече да се бори с чувствата си. Щом Блу я остави на леглото и обви ръце около нея, тя знаеше, че никога няма да намери по-красив и по-желан мъж.

Той бавно започна да я люби. Всяко докосване, всяка целувка преливаха от нежност. Тя потрепера от топлия му дъх върху ухото си. Скоро целувките му станаха пламенни и необуздани, понасяйки я във вихъра на страстта.

Въздишката на Каси бе като музика за ушите му. Искаше му се да ѝ достави повече удоволствие, отколкото бе изпитвала някога. За първи път в живота си не се интересувахе от себе си, искаше да задоволи нея.

Каси не беше предполагала, че всичко може да е толкова нежно ѝ в същото време така прекрасно. Устните и ръцете на Блу бяха като магия върху тялото ѝ. Желанието му не знаеше границите се взираха един в друг под лунната светлина и не им достигаха думи да опишат невероятните си усещания.

После тя изви назад глава и започна да вика името му, а той я гледаше с мъжка гордост. Изпитваше огромна наслада само да я наблюдава. Двамата произнасяха имената си, докато удоволствието ги разтърсваше.

— Обичам те, Блу! — прошепна Каси, щом отново слязоха на земята.

Признанието ѝ го зашемети и той остана втренчен в нея известно време, а после я целуна, както никога досега не бе целувана.

— Винаги съм те обичал, принцесо!

Блу галеше косата на Каси, докато чакаше сърцата им да възвърнат нормалния си ритъм. Изведнъж красивото му лице се намръщи.

— Какво има? — попита тя, повдигайки се на лакът. — Аз ли...

— Ти беше великолепно — каза той, сякаш прочел мислите ѝ. — Боя се, че този път те подведох.

— Уверявам те, че не си — прихна тя.

— Не ме разбираш, Каси — каза сериозно той. — Този път не взех никакви предпазни мерки... Има ли вероятност да забременееш?

Каси се стресна и после промълви:

— Да.

— Не мога да повярвам, че съм такъв глупак! — закри очи с ръка Блу. — Никога досега не ми се е случвало. Просто не разсъждавах. Съжалявам, Каси. Наистина съжалявам. Ако нещо стане, поемам пълна отговорност.

Тя все още бе объркана.

— Знам, че ще я поемеш — каза му нежно. — Но вината е и моя. Аз съм зряла жена. И аз не помислих.

Изражението на Блу беше мрачно, той не смееше да я погледне.

— Нали не искаш да останеш белязана за цял живот?

— За какво говориш?

— Ами ако трябва да родиш едно...

Каси го накара да млъкне, поставяйки пръст на устните му.

— Не го казвай, Блу. Дори не си го помисляй. Ако наистина стане, няма да позволя на теб или на когото и да било друг да слага етикет на бебето ни. — Тя се усмихна в тъмното. — Освен това нямам нищо против отново да бъда бременна. — Не видя пълното неверие, изписано на лицето на Блу. — Приятно ми беше да износвам момичетата си. Бременността ми дава и възможност да си похапвам...

— Каси, ти съвсем ме обърка. А какво ще стане с работата ти?

— О, тя ще трябва да почака някой и друг месец.

Той се обърна по корем и се подпря на лакти.

— Трябва да помислиш и за друго.

— По-точно?

— Как ще живееш в малък град като нашия, където няма начин да не научат от кого е бебето? Това ще навреди не само на твоята репутация, но ще лепне петно и на детето.

Каси седна в леглото и скръсти ръце.

— Блу Мичъм, уморих се да те слушам как се унижаваш заради произхода си. — Тя видя изненадата върху лицето му. — Знам, че си имал трудно детство. Знам какъв скандалджия беше. Но явно хората в този град вече са го забравили, щом са те избрали за кмет. Защо ти не се опиташ да забравиш?

Блу беше очарован от думите ѝ.

— Не е толкова лесно, Каси. Израснал съм с това. — Той я погледна съсредоточено. — Ако забременееш, ще се ожения за теб.

— Ще се ожениш за мен, ако това стане? — произнесе тя тихо.

— Разбира се, трябва да мисля за името ти. Смятах да се ожения за теб, щом станеш достатъчно голяма, но ти избяга и се омъжи за онова френско копеле. — Блу вдигна рамене. — Е, не бях сигурен, че ще се съгласиш, но бях готов да те ухажвам и ухажвам. Всъщност — той направи кратка пауза — щях да съм ужасно горд да се ожения за теб, ако не беше бременна.

Каси се изпълни от щастие. Протегна ръце към него.

— Целуни ме, Блу.

— Не и преди да си ми отговорила.

— Да. Ще се омъжа за теб. — Едва беше произнесла тези думи и той я пое в обятията си, целувайки я страстно.

— Ами къщата ти? — попита я след малко.

— Нищо не ни пречи да живеем там, ако искаш. Имотите ни са един до друг, тъй че ще се сдобиеш с още пасбища. Разбира се, можем да живеем тук, докато ремонтът приключи.

Изражението му омекна.

— Искам да осиновя момичетата, Каси. Не желая да растат с мисълта, че баща им не дава пет пари за тях. Особено Тара. Тя се нуждае от сигурност. Брий се нуждае... — Той замълча.

— От здрава ръка — каза Каси и се засмя.

Те разговаряха и се любеха цяла нощ. Щом небето започна да просветлява, Блу отметна назад косите ѝ и се взря в очите ѝ.

— Кажи ми, че ме обичаш!
— Обичам те — прошепна Каси.
— Кажи ми името. Истинското.
— Обичам те, Нийл.

Каси извика при поредната контракция. Блу я държеше за ръцете и шепнеше окуражително:

— Бебето почти излезе, скъпа.
— О, Блу, не издържам повече — извика тя.
— Добре, остава още малко — каза лекарят. — Почти свърши. Чудесно се справяш.

Мъките продължиха още около час — тогава Каси усети как бебето напуска тялото ѝ и въздъхна с огромно облекчение. Изтощена, остана да лежи, затворила очи. Болката си беше отишла. За момент само това имаше значение. Тя смътно почувства, че Блу я целува.

— Чудесно момченце е! — обяви докторът. — И доста едро.

Каси с усилие отвори очи:

— Момче?

Блу изглеждаше неспокоен:

— Докторе, сигурен ли сте, че всичко му е наред? Искам да кажа, пръстите на ръцете и краката — всички ли са на място?

— Съвършено здраво е — увери го докторът. — Ей сега ще го измием и ще видите точно как изглежда.

— Аз и сега го виждам — прошепна Каси. — Има сините очи на баща си и синкавочерната му коса.

— Кога ще му измислиш име? — нежно попита Блу.

— Вече го измислих. Искам да го наречем Нийл. — Тя нежно докосна лицето на Блу. — Като баща му.

Блу усети как в очите му напират сълзи, докато се взираше в жена си и сина си. Трябваше да се обади на Брий и Тара и да им каже, че си имат братче. Но точно сега искаше да запази този миг колкото може по-дълго. Ето от това се създаваха спомените...

— Казвал ли съм ти скоро колко много те обичам, Каси? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя се усмихна, преди да се унесе.

Издание:
Шарлот Хюз. Хулиганът
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 1994
Коректор: Светлана Проичева
ISBN: 978-954-459-103-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.